

p. 24-25

REPORTATGE

Aprendre a viure la Bellesa

p. 18

Balanç final

La secció "política de barri" s'acomiada fins la nova legislatura

p. 22

Cavalcades

Els Reis visiten Sarrià i Sant Gervasi

p. 16-17

August Gil Matamala

"No concebo la jubilació com un abandonar la teva vida passada"

La Bellesa de fer-se gran

Vols fer una festa i no saps on?

Estàs a casa teva! (netegem nosaltres)

Festes Privades

Nota79 • C/ Vallirana 79
(Entre Plaça Molina i Plaça Lesseps) Tel. 669 893 140

   Nota79
BARCELONA LIVE MUSIC BAR

RC RUSTIC CORNER
BARCELONA REAL ESTATE

LLÁMENOS PARA VALORAR SU PISO

 93 204 55 11

www.rusticcorner.com

CLINICA DENTAL

JOSEP MARIA CLEMENTE

25 anys | 1990 | 2015

Ronda General Mitre 190 - 93 211 12 11
www.cldental.es - recepcio@cldental.es

KOH-NDAL

THAI BISTRÒ

Vine a provar el nostre menú de migdia

Pg. Sant Gervasi 57 B - 08022 Barcelona
+34 935 182 434 - www.koh-ndal.com

info@koh-ndal.com

TAKE AWAY DELIVERY

Farmàcia

Farmàcia Via Augusta 242 - Llic. Carles Fabián Sanchis

VIA 242 Especialistes en fórmules magistrals de dermatologia

Via Augusta 242 - 08021 Barcelona

 932 00 61 49 [farmacia_va242](https://www.instagram.com/farmacia_va242) 680 79 82 20

farmacia.viaaugusta242@gmail.com

Horaris: Dill - Div 8:30 > 20:00
Diss 9:00 > 14:00

**El Càncer Digestiu és
el tumor maligne
que més està
augmentant al
nostre país.**

més informació a
www.servidigest.com

**El Diagnòstic Precoç es
fonamentals per aturar
l'alarmant augment de la
incidència d'aquesta malaltia.**

***Clínica ServiDigest, la
Medicina de Precisió***

Balmes 334

08006 - BARCELONA

93 545 09 90 - 93 415 34 64

PREMSA LOCAL EL JARDÍ SCCL

Coordinació general
JESÚS MESTRE CAMPI
jesus@diarieljardi.cat

Cap de redacció
CARME ROCAMORA
carme@diarieljardi.cat

Redacció
ELENA BULET, JUANJO COMPAIRÉ,
M. ANTÒNIA FONT, BERNAT JULIÀ,
EDUARD SANT, JAVIER SARDÀ,
MARTA TRIUS

Correccions
M. ANTÒNIA FONT,
JUANJO COMPAIRÉ

Disseny de maqueta i maquetació
GRÀCIA FARRÀS

Comercial
JOSEP M. FARRÀS
jmfarrasribas@gmail.com
comercialsantgervasi@diarieljardi.cat

© Textos: els autors

© Fotografies i il·lustracions:
se n'esmenta l'autoria o
la procedència

Tirada: 12.000 exemplars
Dipòsit legal: B 25204-2014

Il·lustració de portada
Bellesa © Elena Bulet

Avis legal: El titular de la publicació no serà responsable de cap error, inexactitud o irregularitat que puguin tenir els continguts publicitaris o dels patrocinadors. Per tant, estarà exempt de qualsevol responsabilitat derivada d'eventuals descomptes, ofertes i promocions de tercers, que es puguin oferir en la publicació. Tampoc no es fa responsable de les opinions i continguts expressats per tercers persones en la publicació.

Publicitat: 654 044 410

Editorial

Els primers freds de l'any ens han colpit aquestes darreres setmanes, i segurament ho seguiran fent en les següents. Som a l'hivern, l'estació on tot sembla nu, obert, essencial. També és una estació que evoca la vellesa i al mateix temps la renovació, com ens mostra l'escultura "Els primers freds" de Miquel Blay. Els primers brots grocs de les mimoses, però, comencen a trencar l'austeritat hivernal i, amb el seu color atrevit i provocador, comencen a anunciar una primavera que encara és llunyana.

Dediquem el reportatge d'aquest mes a la gent gran, una part molt nombrosa de la nostra societat i de la que segurament no tenim prou cura. Al districte, tant a partir d'institucions i recursos públics i privats, hi ha una excel·lent xarxa per atendre aquestes necessitats. I en el reportatge hem sortit al carrer per parlar amb la gent que viuen i fan ús d'aquests equipaments per saber com els valoren, que els hi aporten o, fins i tot, si no en volen saber res. Hem recollit el seu testimoni i l'hem intentat plasmar en aquest reportatge on els cuidadors i la mateixa xarxa l'assistència social també en són protagonistes.

Finalment caldria recordar que aquestes darreres festes les entitats i comerços del barri han fet molts esforços perquè les festes siguin ben lluides, tot i que, un any més, ha fallat l'enllumenat públic a molts barris. S'han organitzat moltes fires de barri, molt concorregudes, activitats per la canalla amb els tradicionals "cagatió" i, naturalment, les recollides de cartes dels Reis Mags i les cavalcades. Dediquem el fotoreportatge a les cavalcades de Sarrià i Sant Gervasi que, una vegada més, han convocat molts veïns i veïnes dels barris. ■

Sumari

4 AGENDA

5 Nomenclàtor El passeig Reina Elisenda

6-7 NOTÍCIES DEL DISTRICTE

Audiència pública SERGI ALEMANY
Ciclistes i voreres C. ROCAMORA i J. MESTRE

8 NOTÍCIES DE SANT GERVASI

Homenatge a Charo ROSER DÍAZ
Milliores a l'Hospital Plató ROSER DÍAZ
Arranjaments a la Bonanova C. ROCAMORA

10 NOTÍCIES DE SANT GERVASI

Pacificuem Ballester C. ROCAMORA
Mostra de comerç a Galvaný ROSER DÍAZ
Ara, el bus de barri JORDI LLORACH

12 NOTÍCIES DE SANT GERVASI

L'entitat social Caliu en lluita J. COMPAIRÉ

14 NOTÍCIES DE SARRIÀ

L'últim Videoclub JUANJO COMPAIRÉ
Laura Masvidal al Teatre JESÚS MESTRE
Nou ascensor al FGC de Sarrià C. ROCAMORA

15 NOTÍCIES DE SARRIÀ

El projecte del Mercat Cultural J. COMPAIRÉ

16-17 ENTREVISTA: GENT DEL BARRI

August Gil Matamala ELENA BULET

18-19 POLÍTICA DE BARRI

Balanç final CARME ROCAMORA
La CUP escull candidats ROSER DÍAZ

20 i 21 ARTICLES D'OPINIÓ

XAVIER BONED, NEUS MESTRE i MARC TALLÓ,
JAUME DE OLEZA, GLÒRIA VILALTA

22 FOTOREPORTATGE

Cavalcades de Reis LLUÍS MORERA i J. COMPAIRÉ

24-25 REPORTATGE

Aprendre a viure la Bellesa C. ROCAMORA i E. BULET

26 EXPLORANT EL JARDÍ

Passatges Mallofré i Fontanelles M. J. TORT
El pardal xarrec ENRIC CAPDEVILA

27-31 i 35 ARTS I LLETRES

Christine Rosenvinge EDUARD SANT i CHALOIS
Alicia Kopf: Clarice Lispector M. ANTÒNIA FONT
L'estel de Natzeret JUANJO COMPAIRÉ
Ma del Mar Bonet i la Sibila JESÚS MESTRE
Ellen Foster de Kaye Gibbons CASA USHER
Sang a Sant Gervasi (29) JORDI QUER
Al jardí amb... J. J. Domínguez SANDRA PALAU
BarnaSants 2019. Luz de Gas EL JARDÍ

32 HISTÒRIA

Les tropes de Franco a Sarrià JORDI BIGUES

33 ECONOMIES ALTERNATIVES

Bones pràctiques B. JULIÀ i R. MELLADO
Associació o cooperativa B. JULIÀ i R. MELLADO

34-35 LA MIRADA JOVE

Pau Llamas, els videojocs ELENA BULET
La contrapartida d'@elenabulet
Campanar analògic o digital ESPAI MOVI

36 PER ALS PETITS DE CASA GRÀCIA FARRÀS

37 CUINA I NUTRICIÓ

Els menuts FRA VALENTÍ SERRA
Compota de fruita seca MARTA CASTELLS

38 GENT GRAN

Persones amb demència EDURNE ITURMENDI
El plor M. ÀNGELS GABERNET

39 GUIA DE COMERÇOS I EMPRESES

VIU EL SO AMB EL TEU PROPI ESTIL

OTICON | **Opn**

**30 DIES
DE PROVA**

I AMB TOTA LA TRANQUIL·LITAT

Asseguri el seu audiòfon per 5 anys de garantia davant

- ✓ Pèrdua
- ✓ Robatori
- ✓ Reparacions

INSTITUT AUDITIU

salesa

Pau Claris, 98
08010 Barcelona
Telf. 93 317 35 70

www.salesa.es

Segueix-nos:

General Mitre, 134
08006 Barcelona
Telf. 93 550 79 20

Del 17 de gener al 7 de febrer de 2019

GENER

FINS AL 29 DE GENER

Exposició: **Som sostenibles**, amb l'escola els Arcs.
Centre Cívic Can Castelló
c. Castelló, 1-7

FINS AL 31 DE GENER

Exposició: **Recull d'experiències de SCI-Catalunya**. Projectió videogràfica
Centre Cívic Vil·la Florida
c. Muntaner 544

FINS AL 31 DE GENER

L'art mural, amb Sergiy Shmat.
Centre Cívic Vallvidrera
c. Reis Catòlics, 16-34

FINS AL 4 DE FEBRER

Exposició: **Grècia: des del Minoic al Clàssic**. Un recorregut fotogràfic amb Lluís Bordas.
Casa Orlandai
c. Jaume Piquet, 23

FINS AL 4 DE FEBRER

Exposició: **La nit il·lustrada**.
Casa Orlandai
Organitza: a peu de pàgina

DEL 17 DE GENER AL 21 DE FEBRER, DE 17.30 A 19.30 H

Espai per a famílies amb infants de 8 a 12 anys
Vil·la Urània
c. Saragossa, 29
Organitza: *Centre de Serveis Socials Sant Gervasi*

17 DIJOUS

▶ 17 h
Curs formatiu sobre projectes col·lectius amb Coòpolis.
Centre de Sarrià
c. del Pare Miquel de Sarrià, 8
▶ 17.30 h
CineClub: **La dama de oro**.
Casal Gent Gran Can Fabregas
pl. Pere Figuera i Serra, 1
▶ 17.30 h
La Mati i el mar, amb Susagna Navó. De 6 mesos a 3 anys
Biblioteca Clarà
Dr. Carulla, 22-24
▶ 18 h
Taller de sostenibilitat

energètica, amb Punt d'Assessorament Energètic. I els dijous 24 i 31, a les 18 h
Centre Cívic Pere Pruna
Ganduxer, 130
▶ 19 h
Càpsules Vespertines:
Ficcions cinematogràfiques de la feminitat, amb A. Mirizo
Casa Orlandai
Entrada: 3 €
▶ 19.30 h
Civile jazz: **Swing Flamings**.
Institut Nord-Americà
Via Augusta, 123
▶ 20.30 h
Amici miei (segona edició). Una vetllada amb Mario Gas. També divendres 18 i dissabte 19 a les 20.30 h, i diumenge 20, a les 19 h.
Teatre La Gleva
c. de la Gleva, 19
▶ 22 h
Concert: **Rebel Parks**.
Luz de Gas

18 DIVENDRES

▶ 10 h
Tour de teixits, amb Nadia Mediavilla.
Centre Cívic Vil·la Urània
▶ 17.15 h
Jornada de jocs de taula de Vallvidrera, amb la col·laboració de Devir.
Centre Cívic Vallvidrera
▶ 17.30 h
DiVeRdiVeNdReS: **Sintetitzador de fruites i verdures**. Per infants de 6 a 12 anys.
Centre Cívic Vil·la Urània
▶ 17.30 h
Contes sota l'escala: **La tempesta**. Infants de 3 a 8 anys
Casa Orlandai
▶ 19 h
Concert: **Cristina Llevat Claqué Jazz Trio**.
Centre Cívic L'Elèctric
Ctra. Vallvidrera a St. Cugat km 6,5
▶ 20 h
L'imperdible del divendres. Teatre musical: **Les extraordinàries aventures de Fiona Pereshtroikovitx**
Casa Orlandai
▶ 21 h
Nit de Jocs
Centre de Sarrià

19 DISSABTE

▶ 10 h
Sortida: **Ús del gps dels telèfons intel·ligents a muntanya**
Centre Cívic L'Elèctric
▶ 10.30 a 13 h
Sortida mensual de marxa nòrdica, amb NWT
Centre Cívic Can Castelló
Preu: 12,43 €
▶ 10.30 h
Costura solidària: **Ninos de drap pels refugiats**. Col·labora: Gutterman.
Centre Cívic Vil·la Urània
▶ 11 a 12.30 h
El petit racó: **El llibre dels personatges**, amb Patricia Esteve. A partir de 4 anys
Centre Cívic Vila Florida
▶ 11 a 13 h
Tallers infantils de dissabtes: **Cuines del món**, amb Muntsa Holgado.
Centre Cívic Vil·la Urània
▶ 11 h
Taller: **Fem menjadores per als ocells!**
Casa Orlandai
▶ 18 h
Espectacle infantil amb La Roda. Guilla Teatre, amb l'espectacle **Draps**. Per a infants de 3 a 6 anys
Teatre de Sarrià

20 DIUMENGE

▶ 9 h
Sortida en BTT: **Ruta d'anada i tornada a Santa Coloma de Gramenet**. Distància: 37,7 km. Desnivell positiu: 149m
CE Els Blaus
▶ 11.30 h
Celebració de la festa de **Sant Vicenç** a la parròquia, i concert del **Rosari Pastoril** amb l'Orfeó Sarrianenc
Parròquia de Sarrià
▶ 18 h
El Trencanous de Txaikovsky.
Teatre de Sarrià
▶ 19.30 h
Rachmaninoff vs. Mompou: Ferran Cullerell, piano, i Bernat Padrosa, guitarra.
Nota79
c. Vallirana, 79
Entrades: 15 i 19 € (taquilla)

21 DILLUNS

▶ 17 h
Aula d'extensió universitària
CIC de la gent gran: **Giacomo Rossini**, amb Joan Vives.
Auditori Joan XXIII
Via Augusta, 205
Preu: 5 €
▶ 18.30 h
La scala di seta, amb Amics de l'Òpera de Sarrià.
Biblioteca Clarà

22 DIMARTS

▶ 17.30 a 19 h
Infantil: **Mans a la massa**.
Centre Cívic L'Elèctric
▶ 18 h
Tardes creatives amb gg: **Ganchitos**, de la mà d'Ingrid Valls i Leire Villar.
Centre Cívic Vil·la Urània
▶ 19 h
Taller: **Hàbits amb els subministraments domèstics: llum, aigua i gas**, amb Justo Martín.
Centre Cívic Vil·la Florida

23 DIMECRES

▶ 17.30 h
Cine: **Dos Viejos Gruñones**.
Llar Mn. Lluís Vidal
c. Bigai, 12
▶ 19 h
Conferència: **Asteroides i cometes, un segle després del llegat Comas i Solà**, amb d'Aster, Agrupació Astronòmica
Centre Cívic Vil·la Urània
▶ 19 h
Les veus de l'ànima: **Las locas del amor**.
Monestir de Pedralbes
▶ 19.30 h
Cicle clàssica: **Tetrabass BCN Ensemble**
Institut Nord-Americà
▶ 20.30 h
Amici miei (segona edició). Una vetllada amb Mario Gas. També dijous 24, divendres 25 i dissabte 26, a les 20.30 h, i diumenge 27, a les 19 h.
Teatre La Gleva

24 DIJOUS

▶ 11 h
Racó de Famílies. Primeres Passes: **La capseta de música**, amb Marta Catalan.

L'agenda recull les informacions que arriben a la redacció.

Hi ha notícies i informació més completa de les activitats i enllaços a internet, a l'agenda del web diarieljardi.cat

De 6 mesos a 3 anys
Biblioteca de Sant Gervasi
c. Sant Gervasi de Cassoles, 85
▶ 18 h
Taller de sostenibilitat energètica
Centre Cívic Pere Pruna
▶ 19 h
Contrapicat: **A Plastic Ocean**. Direcció: Craig Leeson
Centre Cívic Vil·la Florida
▶ 20 h
Concert: **Raimon Garriga Acadèmia Marshall**
c. compte de Salvatierra, 10
▶ 21.30 h
Aranjaza: Iain jazz.
Nota79
Entrades: 7 i 10 € (taquilla)

DEL DIVENDRES 25 AL DIUMENGE 27
Festes de Sant Vicenç nucli antic de Sarrià
Organitza *La Sarrianenca*

25 DIVENDRES

▶ 18.00 h
Una tarda amb l'avi Jordi, amb Anna Casals, 4 anys.
Biblioteca Clarà
▶ 19 h
Actua: **Terra**. Duet musical, del clàssic al folk.
Centre Cívic Can Castelló
▶ 19 h
Les músiques de Kubrick.
Centre Cívic Vil·la Urània

▶ 20 h
Cant per a tothom. **Cor l'Antàrtida i el Cor la Fontana**
Centre Cívic Pere Pruna
▶ 20 h
L'imperdible del divendres: Música: **CO-Jam**
Casa Orlandai
▶ 20.30 h
From lost to the River Luz de Gas, Sala B
Entrades: 10 i 12 € (taquilla)
▶ 21 h
Concert: **Coal & The Naintis**
Centre Cívic Sarrià
Preu 3,19 €

26 DISSABTE

▶ 10.30 h
***Costura participativa**, amb FarróFoc, la colla de diables del Farró.
Centre Cívic Vil·la Urània
▶ 11.30 i 12.30 h
***Dansa: Un món de cartró**. Espectacle per a infants de 3 a 8 anys
Casa Orlandai
Entrada: 3 €
▶ 12 h
Infantil: **Son soneta**, amb la companyia D'aquidallà.
Espai Putxet
c/ Marmellà 13
▶ 20 h
Teatre social: **Homeless**, el Musical amb ActivArte
Teatre de Sarrià

27 DIUMENGE

▶ 7.45 h
FentKmí: **Les muntanyes de l'Ordal**. Recorregut circular des de l'Ordal, passant pel Montcau i el Puig Agulles.
CE Els Blaus
▶ 11.30 h
126 anys del naixement de J. V. Foix: **Foix flâneur a Barcelona**, d'Antoni Martí-Monterde i "Hereu d'una nissaga morta", espectacle d'ombres i poesia, de moixic i Volianna
Vil·la Joana-MUHBA
Ctra. de l'Església, 104
▶ 18 h
Espectacle infantil: **La Caputxeta i el Llop**, amb Magatzem d'Arts.
Teatre de Sarrià

Segueix-nos al web!

www.diarieljardi.cat

Informa't de tot el que passa als barris del districte dia a dia, consulta l'agenda d'activitats, visita els articles que publiquem al web i accedeix a l'hemeroteca amb un sol clic!

▶ 19.30 h
Frambel de Lemos & Aila Silia-maa presenten **Live Broadway Nota79**
Reserves: 12 €
▶ 20.30 h
Documental del Mes: **Silvana**
Teatre de Sarrià

28 DILLUNS

▶ 17 h
Aula d'extensió universitària
CIC de la gent gran: **Pau Casals**, amb Joan Vives.
Auditori Joan XXIII
Preu: 5 €
▶ 18.15 h
Xerrada/taller: **El pla de part**, amb Dona Llum.
Centre Cívic Vil·la Urània
▶ 19 h
Brossa i la màgia, amb el Mag Hausson. Any Brossa 2019.
Biblioteca Clarà

29 DIMARTS

▶ 19 h
Taller: **Drets energètics i les ofertes dels comercials: "Ring, ring, som els de la llum"**, amb Justo Martín.
Centre Cívic Vil·la Florida

30 DIMECRES

▶ 10.30 h
Itineraris culturals: **La Guerra Civil a Barcelona**, amb d'Alba Casaramona.
Centre Cívic Vil·la Florida
Preu: 8,20 € (2 hores)
▶ 18 h
Lluís Permanyer, cronista de la ciutat, ens parlarà de **les Rambles de Barcelona**.
Llar Mn. Lluís Vidal
c. Bigai, 12
▶ 19 h
Presentació llibre: **Sisi, una emperadriu singular**, amb Josep M. Vilarrubí.
Biblioteca de Sant Gervasi
▶ 19 h
Cafés literaris: **Res s'oposa a la nit**, de Delphine de Vigan,

amb Meritxell Joan Rodríguez.
Casa Orlandai
Entrada: 3 € amb consumició
▶ 19 h
Xerrada: **Els contaminants de l'aire a la ciutat**
Centre Cívic Vil·la Urània

31 DIJOUS

▶ 18 h
Te i tricot.
Centre Cívic Vil·la Urània
▶ 18 h
Sostenibilitat energètica.
Centre Cívic Pere Pruna
▶ 19 h
Contrapicat: **Before The Flood**, amb Leonardo DiCarpio
Centre Cívic Vil·la Florida
▶ 21.30 h
Kalidoskopi: jazz fusió
Nota79
Entrades: 7 € 10 € (taquilla)

FEBRER

DE L'1 AL 28 DE FEBRER
El cos, amb Projecte Minerva.
Inauguració i vernissatge:
dimecres 6 de febrer, 19 h.
Centre Cívic Vil·la Florida

1 DIVENDRES

▶ 18 h
Concert: **Tempus Figit - El musical**
Centre Cívic Sarrià
▶ 19 h
Inauguració exposició:
Horitzons, tres mirades.
Centre Cívic Pere Pruna
▶ 20 h
Concert NÚA.
Espai Putxet
▶ 21 h
L'imperdible: **Nit il·lustrada**
Casa Orlandai
Organitza: a peu de pàgina
▶ 21 h
BarnaSants: **Joan Isaac i Sílvia Comes**
Luz de Gas

2 DISSABTES

▶ 11 a 12.30 h
El petit racó: **Llitets reciclats per a gats i gossos**, amb Dekimba. A partir de 8 anys
Centre Cívic Vil·la Florida

▶ 20 h
Òpera: **L'Scala di Seta** de G. Rossini. I diumenge 3, 18 h
Teatre de Sarrià

4 DILLUNS

▶ 17 h
Aula d'extensió universitària
CIC gg: **La candidatura de Menorca Talaïòtica a Patrimoni Mundial**, amb Maite Orfila.
Auditori Joan XXIII
Preu: 5 €
▶ 19 h
Coneixes els efectes de la contaminació ambiental?
Centre Cívic Vil·la Urània
▶ 20 h
Maragall a casa, amb Josep M. Jaumà.
Arxiu-Museu Joan Maragall
c. d'Alfons XII, 79

5 DIMARTS

▶ 18.30 h
Vina a saber-nemés...
Showcooking: **La pastanaga**, amb David Sanmartín.
Centre Cívic Vil·la Florida
▶ 19 h
En nom de... **Miquel Morley** tria l'assaig **El naixement de la tragèdia**, de Nietzsche.
Biblioteca de Sant Gervasi

6 DIMECRES

▶ 18.30 h
Conferència: **Un dia d'ordre**, amb Àmmia Serra.
Centre Cívic Can Castelló
▶ 19 h
Les veus de la república:
Les noves cares del feixisme, amb Ferran Gallego.
Casa Orlandai
c. Jaume Piquet, 23

7 DIJOUS

▶ 20 h
Concert: **Marta Zabaleta Acadèmia Marshall**
c. compte de Salvatierra, 10
▶ 21 h
Miquel Abras
Luz de Gas
Entrades: 10 €
▶ 21.30 h
Lluís Coloma: boogie woogie
Nota79
Entrades: 7 i 10 € (taquilla)

NOMENCLÀTOR

El passeig de la Reina Elisenda de Montcada

JESÚS MESTRE

Una de les obres públiques més ambicioses de la Diputació de Barcelona al segle XIX va ser la carretera de Cornellà de Llobregat a Fogars de Tordera, passant per Granollers i Sant Celoni. Va ser una obra difícil, costosa i que es va fer al llarg de moltes dècades. Un dels punts més conflictius va ser la construcció del pont sobre el profund barranc de Riera Blanca, entre Pedralbes i Sarrià, que es va fer fins a principis del segle XX. El pont es va inaugurar el 1909.

El nou pont substituïa el camí tradicional entre Sarrià i Sant Gervasi, conegut com el camí Fondo, avui carrer Domínguez i Miralles, que travessava la riera Blanca per un gual més avall del pont, a l'altura de Can Ponsic. La nova

carretera també va provocar l'enderroc de diverses cases de la plaça Major de Sarrià que impediè l'accés, cosa que va modificar l'estructura de la plaça. Un cop acabades les obres, es donà al nou vial el nom de passeig de la Reina Elisenda de Montcada, en record a la tercera muller del rei Jaume II de Catalunya-Aragó i fundadora del monestir de Pedralbes.

Abans de fer-se les obres ja hi havia algunes grans torres en el seu trajecte, com la de casa Serra, on va viure Dorotea Chopitea, i passada la riera la casa d'Alexandra Pons Serra, construïda per Enric Sagnier i que allotja l'Institut Tècnic Eulàlia des del 1923. Aquesta casa es veu molt bé a la fotografia. En

els anys següents es van construir més torres, com la de la família Godó, avui consolat dels Estats Units, o la de Rafael Patxot i Ferrer.

La fotografia, de cap al 1905, és un excepcional testimoni del nucli de Pedralbes. S'hi veu, l'entorn del monestir, un grapat de masies i de torres que s'enfilen per les falques de Collserola, sota el cim de Sant Pere Màrtir. Avui el passeig de la reina Elisenda de Montcada manté el seu caràcter residencial, tot i que moltes torres allotgen serveis vinculats a l'educació i la salut, i en l'extrem més proper a la plaça Sarrià, amb el mercat, hi ha més vida comercial. ■

*Fotografia d'autor desconegut
Fons de l'Arxiu històric del CE Els Blaus*

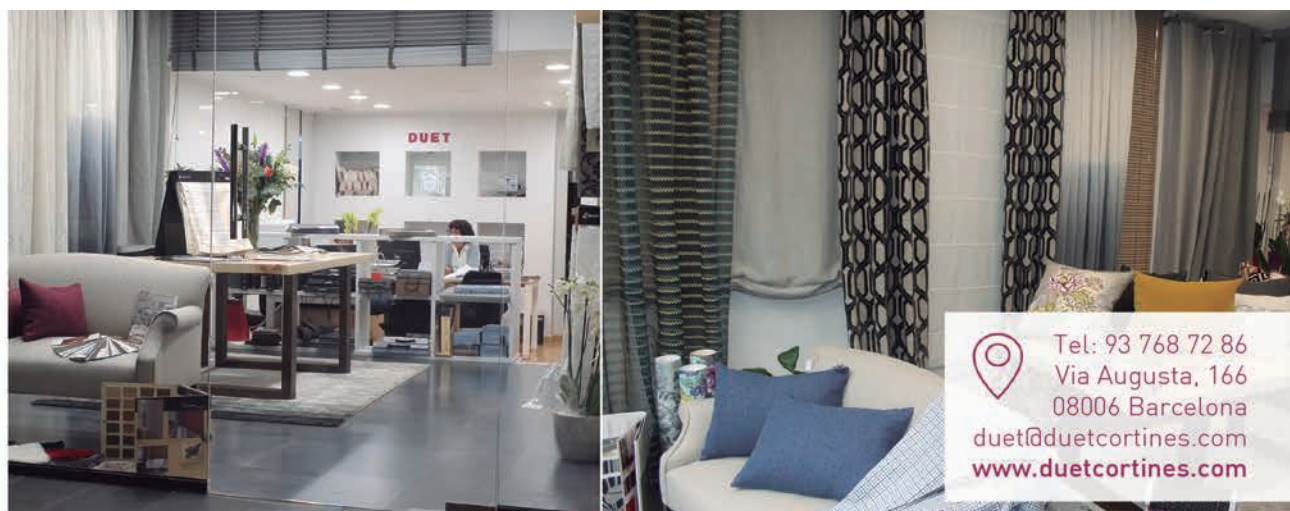

DUET CORTINES

Serveis

- Cortines
- Tradicionals
- Paquetos
- Enrotllables screen/tèxtils
- Tendals
- Coixins
- Plaids
- Cobrellits
- Entapissats

Servei d'instal·lació i reparació

Tel: 93 768 72 86
Via Augusta, 166
08006 Barcelona
duet@duetcortines.com
www.duetcortines.com

L'Audiència Pública, marcada pels barris de muntanya

SERGI ALEMANY

L'última Audiència Pública del 2018 va estar marcada sobretot per les reclamacions dels veïns de can Rectoret, que van criticar l'estat "atrotinat" del barri, amb diversos carrers afectats arran de les pluges dels últims mesos. També van lamentar les traves econòmiques per crear un Banc de Temps dins de la xarxa solidària, i la no aparició dels plans d'autoprotecció (els anomenats PAU) en l'última comissió de seguretat celebrada. L'Associació de Veïns de can Rectoret també va reivindicar la necessitat d'una solució pel bus de barri, ja que es troba "al límit" d'ocupació, i va indicar que no ha de fer el servei de transport escolar.

El barri del Farró va ser l'altre protagonista de l'Autodiània. El tema recurrent de denúncia dels veïns del Farró va tornar a ser la dificultat d'accés de les persones amb mobilitat reduïda a punts com el CAP Adrià, Can Castelló i la Plató. Els veïns consideren "bàsic i necessari" posar un bus de barri o un autobús que hi circuli. Per Carles Gual, de l'Associació de Veïns i Comissió de Festes del Farró, el reconeixement amb la Medalla d'Honor de la ciutat a l'associació els ha omplert el dipòsit d'ànims, però va apuntar que "cal seguir reivindicant el bus de barri un cop s'ha acabat d'implantar la xarxa ortogonal d'autobusos de Barcelona." L'AV va demanar poder mantenir aviat una trobada, conscient que Mobilitat té l'última paraula. Una veïna també va criticar que la durada del semàfor de Laforja-Via Augusta és molt curta per als vianants, i que això els obliga a quedar-se aturats enmig de l'illa.

Les obres de la biblioteca de Sarrià s'allargaran més de 22 mesos

Durant l'Audiència també es va donar resposta a Eva Ceano (Associació de Veïns de Sarrià) sobre l'estat de construcció de la biblioteca de Sarrià. Segons el gerent del districte, Xavier Patón, les obres no començaran fins entrat l'any 2019 i després s'allargaran uns 22-26 mesos per motius sobretot de la cobertura del túnel de FGC, un aspecte de "bastanta complexitat".

Una altra veïna va preguntar quina és la distància mínima que permet multar el propietari d'un gos en el cas que el porti deslligat a prop d'una àrea infantil i va reclamar saber quina normativa diu que no poden entrar gossos als jardins d'Enric Sagnier. Patón va contestar que la normativa és de la Guàrdia Urbana i caldria preguntar-los a ells, però tot i això va indicar que seria informada degudament. Amb referència als jardins d'Enric Sagnier, el gerent va reconèixer que la convivència entre l'àrea infantil i els gossos "no està ben resolta" i que això ha generat múltiples queixes que han acabat conduint a la situació més restrictiva: prioritzar els infants davant dels gossos. Malgrat reconèixer que no està ben resolt, Patón va recordar que els gossos ja tenen un espai per a ells en aquests jardins, i que està contemplat dins de l'ordenança la possibilitat que "aquells espais que ho considerin" no els permetin l'entrada.

Una Audiència que va reflectir queixes que serien perfectament vigents a començament de mandat, i que avui dia, quatre anys després, encara no s'han resolt. ■

Els ciclistes ja no poden circular per voreres inferiors a cinc metres

CARME ROCAMORA I JESÚS MESTRE

Des de l'1 de gener, les bicicletes tenen prohibit circular per tota aquella vorera que no faci més de cinc metres i en disposi més de tres de lliures.

Les sancions, que oscil·laran entre els 100 i els 500 euros, s'aplicaran a tot aquell que circuli per voreres que no compleixin els metres mencionats, excepte en alguns casos concrets: carril bici situat a la vorera i circulació a un màxim de 10 km per hora; circulació nocturna (22-07h) en voreres superiors als 4,75 metres, i ciclistes menors de 12 anys.

Vies amb més de cinc metres

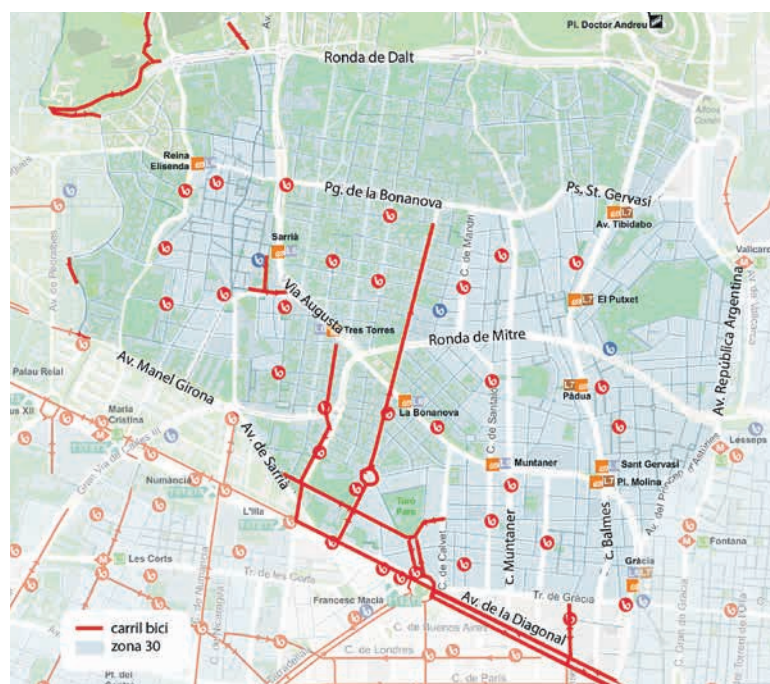
Les úniques vies de més de cinc metres d'amplada al districte són de l'avinguda Diagonal, la ronda General Mitre, la Via Augusta i la vorera nord de Manuel Girona, tot i que no mantenen aquesta amplada en tota la seva trajectòria sinó només en alguns trams. Per tant, els ciclistes hauran de circular principalment per la calçada i pels carrils habilitats, que en el districte són molt pocs.

El Govern municipal al districte ha treballat durant aquest mandat per ampliar la xarxa de carril bici i permetre d'aquesta manera la circulació segura dels ciclistes. El conseller de Barcelona en Comú, Joan Manel del Llano, apunta que l'ampliació "és una millora urbana necessària per aconseguir ciutats més netes."

En aquesta línia, del Llano declara que davant la crítica d'alguns veïns cap als carrils bici del districte —amb l'argument que no té sentit fer-ne perquè hi ha fortes pujades—, cal mirar l'exemple d'altres ciutats amb fortes pujades com ara Nijmegen (Holanda), on les pujades no són un factor determinant contra l'ús de la bicicleta.

Enfront de les veus que diuen que els nous carrils bici s'utilitzen poc, els comuns al·leguen que és normal que davant una nova infraestructura hi hagi desconeixement i per tant l'ús sigui baix. Per del Llano, el desenvolupament de la xarxa "suposarà més seguretat" i que cada cop se'n faci més ús.

Així mateix, el conseller ha volgut rebatre els arguments dels que diuen que els carrils bici causen embussos perquè treuen espai als cotxes: "Tothom sap que són els cotxes els que causen els problemes de trànsit i contaminació". Per donar força a aquest argument, explica que per un

Carrils bici al districte

Font: Ajuntament
de Barcelona

Tal com es veu en el plànol, a Sarrià – Sant Gervasi hi ha pocs carrils bici. Excepte el de la Diagonal i els del Turó Parc, aquests de recent implantació, la resta són curts i desconnectats. Per exemple, no hi ha cap carril que ajudi en la comunicació entre Sarrià i Sant Gervasi; s'ha d'anar per grans vies

amb transit intens com són el passeig de la Bonanova, la ronda de General Mitre o la Via Augusta. El ciclista no hi va gens còmode. Barris sencers, com Putxet o Farró, no tenen ni un metre de carril bici, i altres com Galvany, Monterols, la Bonanova o Sarrià, són residuals i desconectats. Només queden mig coberts les Tres Torres i, sobretot, el Turó Parc. Sobre el carril

bici de Ganduxer (el més llarg del districte), amb pendent constant, cal dir que s'ha d'estar molt en forma per anar-hi amb una bici convencional. Clar, amb una d'elèctrica és més fàcil. Així i tot, nuclis antics com els de Sarrià, Farró o la Bonanova, els carrers de vianants obren possibilitats de gaudir anant amb bici... sempre respectant el vianant que té prioritat.

carril estandard de vehicles a motor a la ciutat hi poden circular entre 700 i 1.200 persones cada hora. En canvi, un carril bici unidireccional de només 2 metres d'ample té una capacitat de 2.000 ciclistes cada hora. Per això, conclou que "reduir el transport privat motoritzat i incrementar l'ús de la bici millora la salut de la gent de les ciutats, la qualitat de l'aire i també el trànsit".

"El Govern ha cedit envers els pro-cotxes"

Així, mentre que el Govern municipal defensa la nova estructura i alguns veïns es mostren en contra de la implantació dels carrils bici, també hi ha altres punts de vista: veïns usuaris de bicicleta que consideren que el Consistori no ha acabat d'implantar allò que va prometre. És el cas de Carlos Corchero, veí de Sant Gervasi, que critica que no s'hagi complert la promesa del Consistori que anunciava "que el 95 % de la població tingui un carril bici a menys de 300 metres de casa."

Corchero lamenta que els "collectius pro-cotxe" hagin pressionat al Govern i aquest hagi cedit i no hagi desenvolupat un projecte que "incloïa carrils bici per a la via Augusta, ronda de Dalt, passeig Bonanova, Riera de Cassoles..." En aquest sentit, recorda com sobretot a la zona de Turó-Galvany "grups de veïns recolzats per

partits polítics del barri i diferents associacions" van començar una campanya de pressió contra.

Segons Corchero, rere aquests arguments s'amaga un intent de mantenir l'*statu quo* de l'ús dels seus vehicles privats per sobre de qualsevol altre benefici "que pugui aportar un canvi en el model al nostre districte." Davant les queixes i la pressió, Corchero explica que l'Ajuntament s'ha replantejat la implantació i ha tirat enrere projectes, bé retardant la seva execució o bé decidint que no es faria cap carril bici més, un anunci fet després de la polèmica del carril bici al carrer Ganduxer, que va suposar que després els comuns diguessin que s'estudiarà de nou la implantació de la xarxa en un futur. Per Corchero, "s'ha perdut l'oportunitat de capgirar el model de mobilitat del barri"

Davant l'aixecament de la moratòria que no deixarà circular les bicicletes en voreres de menys de 5 metres, Corchero destaca que "ara cal més que mai una infraestructura segura" per circular tranquil·lament, sense patir pels cotxes i així repensar la mobilitat del barri. "La situació actual del nostre barri requereix d'una política forta que aposti, sense dubtar-ho, per la implantació d'aquesta xarxa. Cada dia som més els que ens desplaçem en bici", diu Corchero. ■

Aurora Díaz-Plaja

Cinc espais del districte prendran el nom de sis dones oblidades

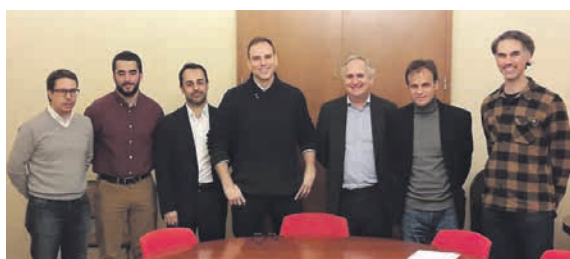
Ha estat possible gràcies a la feina del Consell de Dones del districte

EL JARDÍ

Les nedadores Carme i Enriqueta Soriano, la pianista Maria Carbonell, l'escriptora Aurora Díaz-Paja i les artistes Angelina Alòs i Maria Luisa Granero entren al nomenclàtor de la ciutat i ho faran en espais públics de Sarrià - Sant Gervasi.

L'espai situat entre el carrer Santa Fe de Nou Mèxic i la plaça de Sant Gregori Taumaturg s'anomenarà **Plaça de Carme i Enriqueta Soriano i Tresserra**; l'espai entre els carrers del Comte de Sert, de Josep Garí, de Collserola i de Carles Pirozzini, **Jardins de Maria Carbonell i Mumbrú**; l'espai sobre la Via Augusta entre el Passeig de la Bonanova i el carrer Dolors Monserdà, **Plaça d'Aurora Díaz-Plaja i Contestí**; l'espai entre els carrers de Pomaret i de Terré i el passatge d'Holanda, **Plaça de Maria Luisa Granero**; i l'espai entre el passeig de la Bonanova, Via Augusta i els carrers de la Mare de Déu de Núria i de Salvador Mundí, **Placeta d'Angelina Alòs i Tormo**.

Un cop el plenari de districte del desembre ha aprovat la proposta del Consell de Dones, que ha treballat incansablement per fer-ho possible, ara només falta que es completi la tramitació dels cinc expedients i es podrà procedir a col·locar les noves plaques. ■

Es trasllada la seu de la Guàrdia Urbana

EL JARDÍ

Tots els grups polítics representats al districte han donat el vistiplau a la proposta de trasllat de la Guàrdia Urbana a la parcel·la existent al número 89-100 de l'avinguda de J.V. Foix. Es tracta d'una declaració d'intencions que expressa la voluntat dels signants de complir amb el llegat de Josep Maria De Ponsich i de Sarriera, qui l'any 1978 va cedir de forma gratuïta la finca de Can Ponsic a l'Ajuntament de Barcelona perquè es constituís com a conservatori de música de manera permanent. L'any 1986, l'edifici fou rehabilitat a la planta baixa per col·locar-hi les dependències de la Guàrdia Urbana i, posteriorment, entre els anys 1990 i 1991, foren rehabilitades les dues plantes superiors per a l'Escola Municipal de Música. ■

Residencial Augusta Park

Amb la Gent Gran

C/ Copèrnic, 30-32 · 08021 Barcelona · T 93 362 49 10
informacio@residencialaugustapark.com
www.residencialaugustapark.com

Residències i Centres de dia
 En el cor de Sarrià-Sant Gervasi,
 dos centres acollidors i tranquils
 en un entorn privilegiat,
 amb atenció personalitzada
 i professional.
 Un model assistencial
 amb experiència i serveis hotelers
 especialitzats des de 1985.

Residencial Bellesguard Park

Amb la Gent Gran

C/ Valeta d'Arquer, 30-34 · 08017 Barcelona · T 93 254 05 70
informacion@bellesguardpark.com
www.bellesguardpark.com

Arran Cassoles, la Pira Feminista i la CUP reuneixen un grup de gent per homenatjar a Rosario Endrinal

Homenatge a Charo, la dona que van cremar a un caixer

FINS ON ARRIBARÀ LA NOSTRA SOCIETAT, GUIATS PER L'APOROFÒBIA?

ROSER DÍAZ

El diumenge 16 de desembre, davant del carrer Guillem Tell amb confluència amb Saragossa, es va reunir, com es fa des de l'any 2015, un nombrós grup de gent convocat per Arran Cassoles, la Pira Feminista i la CUP, per homenatjar la memòria de Rosario Endrinal, "Charo", qui va morir cremada per un grup de joves en el caixer del banc que fa cantonada. La "Charo" va ser assassinada pel sol fet de ser una sense llar.

En el seu record, quan fa 18 anys que va ser assassinada a mans de tres joves, i sense més motiu aparent que una broma per passar l'estona, la nostra societat evoluciona cada vegada més cap a postures extremes. L'aporofòbia, que és el rebuig i la por a la pobresa manifestat amb postures violentes o d'odi, és cada vegada més creixent.

Jutjada i condemnada absurdament per aquesta llei, una nit de desembre de l'any 2005, Rosario Endrinal, provinent d'un extracte social

mitjà i a qui les drogues havien catapultat a la indigència, va ser cremada viva. Un cas esfereïdor, quan avui en dia hi ha entre 2.799 i 3.383 persones a Barcelona en la mateixa situació. El 47 % han patit agressions per aporofòbia, però diuen que no val la pena el fet de denunciar-les, ja que no es considera un delictes d'odi.

Per això, en el manifest llegit en l'acte, es demana la redacció i aprovació d'una llei que tipifiqui com a delictes i penalitzi l'aporofòbia en l'àmbit del Congrés. A l'Ajuntament i Generalitat se'ls insta a desenvolupar solucions reals, com una renda universal, l'atorgament d'un sostre o la cobertura de les necessitats més bàsiques.

El cas de la Charo, potser el més colpidor per cruel i gratuït, és un exemple més de la importància de l'educació, que s'ha de fonamentar en els valors morals i no pas en els econòmics. Hem vist tot el mal social que aquest error pot generar, tant pels autors com per a les víctimes d'aquestes salvatjades inútils. ■

Millores a l'Hospital Plató

Despleguen 24 llits de medicina interna per millorar urgències

ROSER DÍAZ

L'Hospital Plató ha iniciat un projecte per desplegar una unitat de 24 llits situada en aquest darrer centre, a càrrec del Servei de Medicina Interna del Clínic. El projecte s'emmarca

dins del Pla Nacional d'Urgències de Catalunya (PLANUC), amb la finalitat de millorar l'atenció urgent als pacients pertanyents a l'Àrea Integral de Salut de Barcelona Esquerre (AISBE). Això implicarà una major coordinació i treball de conjunt entre el Servei Català de la Salut i els centres assistencials. Així, l'aliança entre els centres permetrà un model assistencial d'urgències més operatiu, ràpid i resolutiu al districte, que optimitzi el drenatge de les urgències. ■

LA BONANOVA

Millores a la plaça de Ferran Casablanques i al parc de la Font del Racó

Les places d'Adrià i Rosa Sabater hauran de continuar esperant

EL JARDÍ

L'Ajuntament de Barcelona ha anunciat tasques de renovació i arranjament a la plaça de Ferran Casablanques

i el parc de la Font del Racó, tots dos a la Bonanova, en el marc d'una actuació en l'àmbit de ciutat. Altres zones del districte freqüentment reivindicades pels veïns perquè siguin objecte de millora, com la plaça d'Adrià o Rosa Sabater, no entren dins d'aquest projecte.

Les millores a la plaça de Ferran Casablanques, que està previst que acabin a l'abril i que compten amb un pressupost de 520.000 euros, consistiran en la renovació del paviment per millorar l'accessibilitat entre carrers, alhora que també es farà una nova xarxa de reg. Així mateix, es millorarà l'àrea de gos i el mobiliari urbà i es construirà una passarel·la sobre el canal que hi ha, a més d'altres passatges interiors.

Al parc de la Font del Racó s'actuarà sobre la jardineria per eliminar espècies invasores i exemplars en mal estat, es fixaran els talussos i torrenteres per evitar erosions i es milloraran els camins amb sauló i noves recollides d'aigües. La inversió serà d'uns 535.000 euros, i el termini d'execució de cinc mesos, amb la idea de recuperar el caràcter forestal del parc. ■

El Parc de la Font del Racó, amagat entre els revolts de l'avinguda del Tibidabo

© Ajuntament de Barcelona

scÖts
CORSETERIA • MODA ÍNTIMA • BANY

Especialistes en corseteria:
confort, maternal, esportiva,
terapèutica, bodys, faixes
i moda bany.

Disponibles en totes les talles i copes.

Anita
SINCE 1896

C/ d'Armon, 6 Telèfon: 93 667 83 90
www.corseteriascots.com [f](#) [t](#) [i](#) [g+](#)

etern
WELLNESS CLINIC

EMPIEZA EL AÑO
CON TODO EL
BIENESTAR
QUE MERECE.

medicina estética — beauty — masajes — nutrición — fisioterapia

Centre de Medicina Estètica. E08941181
Autoritzat per la Generalitat de Catalunya

C. Arimon 18-20, 08022 Barcelona | Tel. 93 181 39 34
Lunes-Viernes: 9:30 a 22:00 h — Sábado: 10:00 a 20:00 h
www.eternwellness.com

EL PUTXET

El Govern municipal no ha fet els deures promesos a Pacifiquem Ballester

Un estudi mostra com el 60 % dels vehicles fan servir el carrer com a drecera per anar a la ronda del Mig

CARME ROCAMORA

Els veïns de la plataforma Pacifiquem Ballester tenien certes esperances que la segona reunió que mantindrien amb el Govern del districte anés bé: esperaven sortir sabent que a curt termini el carrer on viuen seria un lloc més amable i segur. Però la sensació en sortir, asseguren, va ser “decebedora”. Ni a curt ni a llarg termini.

La primera trobada es va celebrar a l'estiu: els veïns van presentar diverses propostes al districte per pacificar el carrer i el Govern de BComú els va prometre fer un estudi i explicar-los quines mesures adoptarien per calmar la via. En la segona reunió, celebrada la setmana passada, l'Ajuntament va presentar els resultats d'un estudi —que encara no està acabat—, “i cap proposta”, expliquen des de la plataforma, que apunten que ni tan sols han executat una petita mesura que no requereix grans infraestructures: posar una indicació de prohibició de pas als camions o vehicles pesats, ja que aquests són els principals congestions de la zona i els principals que utilitzen la via com a drecera per accedir a la ronda del Mig.

Conclusions de l'estudi

A l'estudi de l'Ajuntament es mostra com més de 5.400 vehicles passen cada dia per l'en teoria residencial carrer Ballester; és a dir, una mitjana de 230 vehicles cada hora; mentre que només 1.016 vehicles accedeixen a la ronda del Mig pel que és el carril pensat per accedir-hi (República Argentina-Lesseps-Ronda Mitre). A més a més, dels vehicles que passen per Ballester, que és un carrer on s'ha de circular a un màxim de 30 km l'hora, el 40 % dels vehicles circulen per sobre d'aquesta velocitat.

Entre les dades més remarcables, també apareix que el 60 % dels vehicles corresponen a trànsit de pas (que recorre tot Ballester, fins a la ronda del Mig), i el 40 % restant és atribuït per l'Ajuntament a circulació dels “veïns del barri”. Aquestes dades, expliquen des de la plataforma, no són considerades pels membres de l'Ajuntament com a excepcionals, afirmació a la qual Pacifiquem Ballester respon que el trànsit de vehicles a aquesta zona no compleix amb els objectius del pla de mobilitat de l'Ajuntament.

L'Associació de Veïns planteja altres propostes

El president de l'Associació de Veïns del Putxet, Fran Ribera, present a la reunió, va manifestar que cal pacificar la via, però que algunes de les propostes de Pacifiquem Ballester “no són pertinents”. Es referia a la de canviar el sentit d'una part del carrer o bé a la de tancar amb pilones mòbils el trànsit del tram final de Ballester. En una carta enviada dies després a la plataforma, l'associació de veïns va apostar per pacificar el carrer Ballester “amb el major consens possible entre els veïns”. Per l'associació, la proposta de Pacifiquem Ballester perjudicaria la mobilitat veïnal a l'interior d'un barri on el 40% dels vehicles que hi circulen són residents o treballen a la zona, segons dades de l'Ajuntament. També consideren que traslladar els problemes de Ballester a un altre carrer no solucionaria el conflicte sinó que agreujaria encara més la mobilitat al barri. Una proposta, la de Pacifiquem Ballester, que segons destaca l'associació en aquesta carta, tampoc compartirien alguns membres de la pròpia plataforma.

La propera reunió amb els representants del districte se celebrarà, segons el previst, el mes de febrer de l'any vinent, un cop s'hagi conclòs l'estudi de trànsit. D'aquesta nova reunió, els veïns esperen que s'afronti de manera seriosa “la principal problemàtica del carrer: l'excés de trànsit”. Amb tot, la plataforma lamenta no haver vist “cap voluntat real, ni cap proposta positiva”, per permetre que el seu carrer, en teoria residencial, no sigui una autopista. ■

Les paradetes es van col·locar al carrer Madrazo entre els carrers d'Amigó i Santaló

© Roser Díaz

EL GALVANY

Una 7a mostra de comerç de Galvany solidària i variada

ROSER DÍAZ

El dissabte 15 de desembre, envoltat d'aire nadalenc, es va celebrar la 7a Mostra de Comerç de Galvany. Les paradetes es van col·locar al carrer Madrazo entre els carrers d'Amigó i Santaló, com ja és habitual. A l'aixopluc de l'ombra del mercat, una vintena de comerciants van presentar als seus productes a un públic que, embadalit, gaudia d'una oferta molt variada.

Potser perquè ens acostàvem a les dates nadalenques, aquesta mostra respirava un aire de solidaritat. La Fundació Engrunes ens oferia objectes de segona mà, restaurats i nets, que lluien com nous, a uns preus molt assequibles. També podíem comprar roba a Humana, o bé col·laborar amb la recerca del càncer infantil comprant una polsereta.

Per aquells que volien invertir en salut, no faltava l'oferta d'un quiropràctic o d'un centre dietètic. Els que buscaven idees per escriure als Reis podien escollir entre bijuteria, joieria, vestits, abrics o roba de casa. I aquells que el dissabte havien decidit no cuinar i començar els àpats de Nadal trobaven una parada de menjar variat al seu gust.

La Mostra també va pensar en els més menuts, i entre les 11 i les 14 del matí, es va oferir un conjunt de tallers per ensenyar a fer els guarniments de l'arbre nadalenc. Això sí, sempre amb elements originals i sostenibles, com pals de gelat i boles de colors.

Una vegada més, la mostra de comerç no ens va deixar indiferents, perquè cada vegada aporta novetats i proximitat al nostre barri. ■

Diàriament es produeix un gran caos circulatori al carrer Ballester

© Juanjo Compañé

EL GALVANY

Ara, el bus de barri

JORDI LLORACH I CENDRA

Recentment, s'ha fet àmplia difusió de la inauguració de les línies d'autobús que complementen la xarxa urbana de Barcelona. Bé, segons l'opinió de molts ciutadans, però temps hi haurà per fer algunes millores en els nous serveis i en els nous traçats. I, també, per ampliar el transport públic en general perquè sigui la manera més habitual de moure's per la ciutat i cap als municipis

propers. En haver acabat la implantació de la nova xarxa, els polítics i els tècnics ja no podran manifestar més allò que han repetit incansablement durant els dos darrers mandats municipals: el tema del bus de barri de Sant Gervasi-Galvany ha de ser afrontat quan finalitzi la nova xarxa. Per tant, a partir d'ara han de donar resposta a les peticions dels veïns que demanen la millora de la comunicació a la part sud del barri, principalment a les zones del Turó Parc i de Galvany, i a la majoria de serveis municipals bàsics —CAP, Hospital Plató, Centre Cívic Can Castelló, etc.—. Així, i sense més excuses, ara toca el bus de barri. ■

Unidad del Dolor Clínica Sagrada Familia

La Unidad de Dolor de la Clínica Sagrada Familia está formada por profesionales especialistas en Anestesiología, Reanimación y Clínica del Dolor, miembros de la Sociedad Española del Dolor. Seguimos los protocolos de los grupos de trabajo de la SED (neuromodulación), dolor neuropático, opioides, radiofrecuencia (mal llamada rizólisis), dolor musculoesquelético, cefaleas, dolor agudo, dolor crónico, dolor pélvico crónico.

Asistimos a todos los cursos de actualización que se realizan en España y estamos en posesión del Master de Dolor por varias universidades.

Nos diferenciamos de los traumatólogos y neurocirujanos porque tratamos cualquier tipo de dolor sin limitaciones, sea de columna vertebral, pelvis, extremidades, dolor musculotendinoso, dolor visceral, neuropático, etc. Dominamos todas las técnicas necesarias para aplicarlo. Muchas infiltraciones las realizamos con ecografía, sea de nervios periféricos, sistema musculoesquelético, grandes o pequeñas articulaciones (está demostrado que en el caso de las infiltraciones que se realizan sin control ecográfico el producto que se administra en un 60-70% de los casos va fuera de la articulación). Evitamos la exposición innecesaria de Rx. (En la página web encontrará más información).

En algunos casos trabajamos con especialistas para realizar determinados procedimientos. Cuando consideramos que se debe derivar a un paciente para ser intervenido o visitado por un traumatólogo u otro especialista de nuestra confianza, tenemos un circuito ágil. Al trabajar en la Clínica Sagrada Familia podemos pedir cualquier tipo de exploración complementaria como Rx, TAC, resonancia, electromiografía, etc.

Equipo médico:

Dr. Jorge de Vicente Solé (Director Médico),
Dr. Jenaro Mañero Rey, Dra. Jenny Amelia
García Tomás.

PATOLOGÍAS QUE TRATAMOS

- **Dolor relacionado con la columna vertebral** (cervical, dorsal, lumbar). Contractura muscular de columna, síndrome lumbar, lumbociatalgia, compresión discal de raíz nerviosa
- **Cefaleas, neuralgias**
- **Dolor musculoesquelético.** Dolor neuropático central o periférico
- **Dolor pélvico crónico** (lesión de pudendo, etc.)
- **Dolor articular de grandes y pequeñas articulaciones**
- **Dolor crónico oncológico o no oncológico**
- **Dolor agudo y crónico**
- **Dolor postquirúrgico**
- **Estenosis lumbar**

PROCEDIMIENTOS QUE REALIZAMOS

- **Radiofrecuencia térmica (rizólisis) o pulsada de articulaciones o nervios de columna o periféricos**
- **Infiltraciones articulares y de columna bajo control ecográfico de PRP, Ac Hialurónico, ozono**
- **Tratamiento de protusiones discales con Discogel (eliminamos la protusión)**
- **Vertebroplastia y cifoplastia**
- **Ozonoterapia**
- **Infiltraciones miofasciales con a. locales, corticoides, Botox**
- **Acupuntura y electroacupuntura para el dolor**

UNIDAD DEL DOLOR
Clínica Sagrada Familia
C/ Torras i Pujalt, 11-29
Consultorios CSF: planta 2, despacho 2
Tel. 93 566 12 57
unidaddeldolor@consultoriscsf.com
www.unidaddolor-csf.com
www.clinicasagradafamilia.com

© Juanjo Compaire

© Juanjo Compaire

Intervenció de Rubén Sánchez en l'acte realitzat el 9 de gener

L'entitat social Caliu lluita per no ser desnonada

L'ENTITAT SOCIAL "CALIU-ATENEU OBERT" —REFERENT A NIVELL DE BARRI I DE CIUTAT EN EL TREBALL AMB GENT AMB DISCAPACITATS— HA REALITZAT UNA TROBADA REIVINDICATIVA PER INTENTAR EVITAR SER DESNONADA

"Els nostres fills han guanyat molt, sobretot en independència. Ara poden fer coses sols"

JUANJO COMPAIRÉ

"La nostra situació és dramàtica", afirma la senyora Amezcua, d'una de les famílies més involucrades en el treball de "Caliu". L'entitat, dedicada al treball amb persones amb discapacitat, està en perill de ser desnonada pel propietari. Així es pot llegir a les pancartes que omplen les parets: "28 anys lluitant per una societat justa i inclusiva" o "Som barri. Tenim dret a un local".

Pàdua, 30

Efectivament, l'entitat va ser fundada l'any 1991 i va anar creixent. Des de sempre el seu objectiu ha estat "posibilitar i acompanyar les persones amb discapacitat perquè es puguin incloure en l'oferta sociocultural de la comunitat". L'oferta inclou tant activitats esportives, de lleure i formatives com culturals, fins i tot sortides, excursions i viatges. També contemplen actes de sensibilització de cara a la ciutadania.

L'any 2003 es va traslladar al local actual, a Pàdua, 30. Tenien un lloguer per 5 anys (1250€ al mes, més impostos), prorrogables 5 anys més. Al llarg d'aquests darrers 5 anys han estat fent inversions per condicionar el local (inversions per valor de 20.000 €!): l'havien de fer accessible, crear espais per activitats simultànies, etc. Però també

tenir aquest local es va permetre arrelar-se molt al barri (del Putxet, però també als barris de la vora) fins arribar a les xifres actuals: atenen unes 150 persones (amb les seves famílies) i compten amb un equip de 45 professionals.

La situació actual

El propietari, sense respectar l'acord que preveia la prolongació del lloguer 5 anys més, vol vendre el local a un grup inversor. Caliu té, doncs, a sobre l'espasa de Damocles: el lloguer des del mes de desembre passat es renova mes a mes, fins que es trobi un comprador. A partir de llavors, els donen 2 mesos per marxar.

L'acte

El dimecres 9 de gener van dur a terme un acte que resultà ser multitudinari. Hi havia TV3 i algun altre mitjà, a banda d'El Jardí. Hi eren les persones usuàries, els seus familiars i molta gent que els dona suport, entre altres, alguns dirigents de la CUP. Suport que han rebut de diverses entitats, com la Federació DINCAT, l'Institut Municipal de Discapacitat o la Diputació de Barcelona. El Grup Municipal Demòcrata ha presentat també un prec urgent al Govern del districte.

Mentrestant, entre la gent assistent, gravaven un vídeo amb el lema: "Som

Al llarg dels darrers 5 anys, han fet inversions per condicionar el local per valor de 20.000 €!

Aquest local els ha permès arrelar-se molt al barri del Putxet i els del voltant. Atenen a unes 150 persones i compten amb un equip de 45 professionals

barri. Som Ateneu divers. L'Ateneu divers no es toca". En Rubén Sánchez, coordinador de l'espai, va explicar la situació: que estan en negociacions a dues bandes: d'una banda amb el propietari (tot i que es temen que, en tot cas, els demani una pujada de lloguer impossible). D'altra banda, amb el districte (dilluns 14 tenen concertada una entrevista).

És clar, no és fàcil trobar un local que s'adigui a les necessitats del treball: un mínim de 250 m² i accessible a persones amb mobilitat reduïda. Però no es plantegen marxar del barri. "Seria un insult", afirmava Rubén.

La visió de les famílies

La senyora Comelles, d'una de les famílies més implicades, ho explicava clarament: "Els nostres fills han

guanyat molt, sobretot en independència. Ara poden fer coses sols". La Sra Amezcua reblava l'afirmació: "Aquí, entre tots s'ajuden. Cadascú té alguna dificultat, però entre tots fan un. Això els dona molta confiança dels uns amb els altres". El senyor Serrat comentava que arriben a fer relacions de parella.

Dels professionals van afirmar que són "fantàstics" i que "tenen una sensibilitat especial". "La tasca que fem aquí és primordial per la cultura, una cultura diversa, una cultura oberta, perquè no es tanquen a res. Aquests nanos arriben a tenir un nivell de cultura que molta gent a fora, dins la normalitat, no la tenen. I això és fonamental, perquè la cultura fa créixer les persones". Els familiars estan, doncs, molt amoïnats, però pensen que guanyaran: "siguem optimistes." ■

A la fotografia familiar d'usuaris de l'entitat, famílies Amezcua, Comelles i Serrat

© Juanjo Compaire

www.lasallebonanova.cat

La Salle Bonanova

*Nou projecte pedagògic per un ensenyament competencial,
vivencial i més proper a la realitat de l'alumne.*

Nous
ESPAIS
creatus
d'aprenentatges
competencials

JORNADA DE PORTES OBERTES 2019

BATXILLERAT

26 de gener 2019

Sessions informatives: a les 9:30 h.

ESO I BATXILLERAT

23 de febrer 2019

Sessions informatives:

Batxillerat a les 9:30 h. / **ESO** a les 11:30 h.

EDUCACIÓ INFANTIL

9 de febrer 2019

Sessions informatives: a les 9:30 h.

EDUCACIÓ INFANTIL I PRIMÀRIA

9 de març 2019

Sessions informatives: a les 9:30 h.

MÉS INFORMACIÓ A:
WWW.LASALLEBONANOVA.CAT
ADREÇA:
PASSEIG DE LA BONANOVA, 8
08022 BARCELONA

93 254 09 68
TELÈFON D'INSCRIPCIÓ PER
LES SESSIONS INFORMATIVES

La Salle
Bonanova

L'últim Videoclub de Sarrià, en perill de tancament

Després de 33 anys, el videoclub "Carypol" intenta sobreviure

JUANJO COMPAIRÉ

Des de l'any 1985, l'Àngel i la Carme tenen oberta aquesta botiga dedicada al cinema. De primer, venent i llogant cintes de vídeo. Més tard, DVDs. Al llarg de tot aquest temps, ells han atès els veïns. Coneixien els gustos cinèfils de cadascú; els recomanaven títols. El seu era un servei professional. Visionaven desenes i desenes de films, sempre pensant a qui li podrien interessar. Sempre procuraven estar al corrent de les darreres novetats, però també dels clàssics del cinema, que també tenen els seus aficionats. I en retornar-les, cada soci, cada sòcia comentava què li havia semblat el film que havia vist. Aquesta relació també feia barri.

Els temps estan canviant...

Ja fa temps que les coses estan canviant. Cada cop s'acosta menys gent a la seva botiga. Arriben notícies d'altres videoclubs que estan tancant. Fins i tot el mític "Video-Instan", el primer videoclub d'Espanya, ha hagut de canviar de local i amenaça de tancar definitivament.

Però la Carme i l'Àngel no s'arronsen. Han llançat una oferta de venda de pel·lícules, intentant compensar amb aquests ingressos la pèrdua de socis actius del seu videoclub.

La Carme ho atribueix a la pirateria. "És més còmode —diu— baixar-se pel·lícules d'Internet sense pagar". "Si ara han engegat una campanya contra el pirateig dels partits de futbol, per què no es fa el mateix amb el cinema? És que el futbol és més cultura?". Perquè ella es considera part de la cultura i critica el poc interès polític per preservar-la.

I els que veuen cine des de les plataformes de pagament? "Cap plataforma ofereix la varietat i qualitat que oferim nosaltres" respon.

Una esclatxa de llum?

Uns cartells a la porta ho diuen clar: "Liquidación total por cierre", "Local en traspaso". La Carme, però, no llença la tovallola. És una tarda de divendres i no hi ha ningú, però ella s'aferra a l'esperança: "Qui ho sap? Potser tanquen moltes webs pirates i la gent torna a llogar pel·lís". Potser. De moment, tota una manera de consumir cine, cultura; tota una manera de relacionar-se està en perill de desaparició. ■

Vista del videoclub Carypol, al carrer Santa Amèlia

© Sergi Alemany

Laura Masvidal presenta *Escrits de presó* al Teatre de Sarrià

JESÚS MESTRE

El Teatre de Sarrià es va omplir el passat desembre amb motiu de la presentació del llibre *Escrits de presó* de Joaquim Forn. L'acte s'havia preparat amb molta cura. Va donar la benvinguda Montserrat Martín, presidenta del PDeCAT a Sarrià – Sant Gervasi, i la introducció va anar a càrrec de l'alcalde d'aquest mateix partit a Barcelona, Neus Munté, que, precisa i punyent, va destacar frases de Forn al llibre, com ara "sense grans causes, la vida no té sentit".

La part central de l'acte va ser el diàleg entre Carme Rocamora, periodista d'aquest diari, i Laura Masvidal, esposa de Joaquim Forn. Va ser una llarga i emotiva conversa, que en cap moment va caure en la sensibleria sinó que va permetre conèixer molts aspectes del pensament de Forn i, també, de la fortalesa de Laura en aquestes circumstàncies tan dures que tan ella com la família estan passant.

La conversa va bascular entre l'actualitat ("incomoda veure gent manifestar-se anant amb el cap tapat"), la perspectiva ("Espanya no estava preparada per tenir presos polítics"), les referències familiars (el llibre fa moltes referències a Viladrau, on la família Mas Vidal hi té una casa) o el valor de l'obra: les cartes de Forn, totes enviaades des de la presó d'Estremera, són

importants per aportar molts detalls poc coneguts dels esdeveniments polítics d'aquests darrers mesos. Finalment, Laura Masvidal va voler fer una referència al sistema penitenciari espanyol, que va qualificar de vergonyosa... i ho deia amb motiu de la celebració del Dia dels Drets Humans.

Frederic Bou, poeta de Sarrià, va dedicar unes gloses al Joaquim Forn, molt aplaudides pel públic, i va introduir el president Artur Mas en la part final de l'acte.

Mas, tal com ens està demostrant en entrevistes i xerrades aquests darrers dies, està en plena forma i ofereix una interpretació de la situació del moment molt lúcida. No va voler entrar a fer una valoració del llibre, però va indicar que, al llarg de totes les seves pàgines, no hi ha ni rancúnia, ni odi, ni ràbia... cosa que ens defineix Forn com una gran persona. I va voler dir, ben alt, que la situació dels presos no és només injusta, sinó que és immoral. Però que cal tenir un sentit positiu de les coses, tot i la situació actual, que és molt penosa.

Va aparcar la polèmica sobre la via eslovena o l'escoesa per centrar-se amb la via catalana, recordant el que més d'un milió de persones havien fet l'any 2013. La via catalana es caracteritza pel civisme, la mobilització i la determinació. ■

Nou ascensor al FGC de Sarrià

EL JARDÍ

L'estació de Ferrocarrils de la Generalitat Catalana (FGC) de Sarrià compta des de mitjans de desembre amb un nou ascensor que s'ha instal·lat a la cruïlla del carrer d'Hort de la Vila amb Via Augusta, banda Besòs, que millora l'accessibilitat a l'estació i facilita la connexió carrer-vestíbul.

Pel que fa a la connexió del vestíbul amb l'exterior, l'estació ja era accessible a persones amb mobilitat reduïda, gràcies a la comunicació directa que existeix a peu pla des del carrer del Cardenal Sentmenat. Ara, doncs, també ho serà sense necessitat de creuar la Via Augusta. Els treballs de FGC en aquest espai s'han coordinat amb els de l'Ajuntament de Barcelona, que reurbanitzarà la calçada per millorar la mobilitat, tant per als usuaris de ferrocarrils com per als veïns. ■

SARRIÀ

Renovació del conveni de gestió de Casa Orlandai

JESÚS MESTRE

Cal celebrar que l'Ajuntament de Barcelona i l'Associació Cultural Casa Orlandai han signat la renovació del conveni, cosa que permetrà a l'entitat seguir gestionant el centre cultural Casa Orlandai fins, com a mínim, l'any 2022. D'aquesta manera, l'entitat i el Districte de Sarrià – Sant Gervasi renoven també l'aposta per la gestió cívica d'aquest centre cultural, obert al públic el 2007, un tipus d'administració que permet que siguin els veïns i veïnes del barri implicats el que decideixin la gestió del personal contractat, l'oferta de programació i els projectes del centre. L'Associació Cultural Casa Orlandai la formen un total de 215 persones a títol individual, 20 famílies i 43 entitats sòcies.

La negociació del conveni no ha estat senzilla i, finalment, s'ha arribat a un fórmula "hibrida": a banda de seguir amb una lògica continuista les clàusules del conveni anterior (vigent fins al 2018), l'associació ha afegit un projecte redactat sota les lògiques de la gestió comunitària. L'entitat esperava un conveni amb un caràcter més clarament de "gestió cívica", tal com proposa la Plataforma de Gestió Cívica de Barcelona.

Cal dir que la legislatura que ara acaba semblava propícia per emprendre projectes de gestió cívica. La fórmula de cogestió que finalment es va decidir a Vil·la Urània és lluny de la gestió comunitària, i un altre projecte que era molt prometedori i amb suport del barri, com el del Mercat de Vallvidrera, està aturat per problemes amb el projecte arquitectònic. En aquest sentit, no es pot donar un aprovat a la gestió política que ha fet Barcelona en Comú a Sarrià – Sant Gervasi. ■

Jaume Asens i Marta Masats signen el conveni davant del secretari del districte

© Districte

VALLVIDRERA

Estancat el projecte del Mercat Cultural a Vallvidrera

JUANJO COMPAIRÉ

Aviat farà 5 anys de la creació de l'Associació Mercat Cultural de Vallvidrera, que aplega una vintena d'entitats (entre elles totes les associacions de veïns de muntanya), a banda dels socis individuals. La idea general era aprofitar l'espai de l'antic mercat de Vallvidrera, fora d'ús i abandonat, com a hotel d'entitats i centre d'activitats culturals.

Pla d'usos i de gestió de l'espai

L'associació es va posar de seguida a treballar en el document de pla d'usos i de gestió. Les activitats previstes incloïen aquelles que no es poden realitzar al Centre Cívic

Vázquez Montalbán, molt proper al mercat.

L'Ajuntament l'any 2011 va convocar un concurs d'idees guanyat per Petritxol 6 arquitectes. L'any 2016 BIMSA (Barcelona d'infraestructures municipals, S.A.) va encarregar a l'arquitecta Laia Lluçà el projecte preliminar, que es va presentar als veïns del barri el 30 de gener del 2017 i un any després l'arquitecte Eduard Prats redactà el projecte executiu que es va presentar al Centre Cívic l'Elèctric de Les Planes. El cost estava calculat en 1.224.443 €. En incloure's l'espai de cuina el cost es va elevar a 1,4 milions €. Tot semblava, doncs, preparat per començar les obres.

Els entrebancs

Al plenari de districte del passat mes de setembre es va comunicar a l'associació que "l'ordenança reguladora dels sorolls i les vibracions impedeix que l'equipament tingui els usos que s'havien previst...". Dit de manera més clara, en ser l'edifici del mercat limítrof d'habitatges particulars, els sorolls provocats per la sala d'actes (on estava pensat fer teatre, concerts, etc) n'impedien l'ús.

Com és possible —es pregunten els impulsors del projecte— que això no estigués previst des del començament? Si a la plataforma impulsora del mercat hi ha entitats com ara la companyia Fontmontina de comèdia, el

L'antic mercat de Vallvidrera, a l'espera del seu nou ús, cada cop presenta un aspecte més degradat

cinema Rústic o la Coral de Vallvidrera, a més dels amics de la música i altres semblants, com és que en tot el procés no s'havia previst el compliment de la normativa de sorolls? I encara més, afirmen, és que no tenim equipament com ara La Violeta o el Centre Artesà Tradicionari de Gràcia, Calàbria 66 o la Lleialtat de Sants en les mateixes condicions que el mercat?

A més, l'associació afirma estar dolguda especialment amb el consistori perquè aquest va difondre la idea que la causa de l'endarreriment era la manca de consens entre les entitats (número 44 d'El Jardí), cosa que consideren absolutament falsa.

El desbloqueig?

La plataforma d'entitats ha rebut la promesa del districte de ser atesos per desbloquejar la situació. Sembla que la solució podria ser un nou projecte que reforçés l'aïllament de l'edifici del mercat respecte de les cases veïnes. Des de l'associació hi continuen treballant. Però el pas del temps i la pèrdua de diners —potser per manca d'organització— seran en tot cas un llast per sempre més. ■

© Joan Pujol

Ens preparem per a la vida

Persones que creixen

Portes obertes

Dissabte **23 de febrer** de 9:30 a 13:30 h

- ▶ **Infantil, de P2 a P5** (Nou Model Pedagògic-MOPI) **P2** **INSCRIPCIONS OBERTES TOT L'ANY**
- ▶ **Primària Inicial, de 1r a 4t**
- ▶ **Nova Etapa Intermedària, de 5è de Primària a 2n d'ESO**
- ▶ **ESO, 3r i 4t**
- ▶ **Batxillerat** ARTS, CIÈNCIES I TECNOLOGIA, HUMANITATS I CIÈNCIES SOCIALS

Jesuïtes Sarrià - Sant Ignasi és un centre concertat per la Generalitat de Catalunya en els ensenyaments de: Infantil (P3, P4 i P5), Primària i ESO.

JESUÏTES Sarrià
Sant Ignasi

CURS 2019-2020

Inscriu-t'hi!

Sol·licita la teva entrevista

☎ 93.602.30.38 / 93.602.30.49 / 93.602.30.29

✉ secretaria.santignasi@fje.edu

Carrasco i Formiguera, 32 • 08017 Barcelona

✉ info.santignasi@fje.edu

www.santignasi.fje.edu

Parvulari
CARLES RIBA
Parvulari adscrit

“Vaig ser militant d'un partit comunista clandestí i a la vegada oficial de l'exèrcit”

© Elena Bulet

August Gil Matamala és un home optimista. Li agrada creure en la possibilitat de canvi. Nascut el 1934, ha tingut un passat marcat per la Guerra Civil, el franquisme i la transició. Per ell, “al principi de tot hi ha la guerra”, explica. És el títol d'un llibre sobre la seva biografia, escrita per Anna Gabriel i David Fernández. Advocat de professió i activista des de sempre, es va dedicar a l'àmbit laboralista i de defensa d'activistes polítics

ELENA BULET (@elenabulet)

Quina vinculació tens amb el barri?

Vivim aquí des de l'any 72. L'altre pis se'ns va quedar petit. La relació amb el barri fins fa poc ha estat escassa. Quan vam venir aquí aquest tros de Sant Gervasi era un desert, no hi havia pràcticament res.

Com és el procés d'explicar tota una vida?

És molt difícil. Abans d'aquest llibre, ja havia fet algun intent, però escrivia el títol i em quedava en blanc. No em veia capaç d'explicar la meua

infància, les meves històries. Però a mesura que ho anava explicant, tenia la sensació que ja me'n podia oblidar, que havia passat comptes amb mi mateix i havia fet les paus.

Havia de fer les paus?

Des d'un punt de vista personal, m'ha servit per comprendre coses. Per comprovar que ja no recordava per què estava barallat amb determinades persones.

Què és el que el feia estar barallat? La política. Sobretot la del franquisme i la transició, la política que

es feia subterrània i que no sortia a la llum.

Quan vas entrar en la política?

Després del franquisme, a la universitat. Jo vaig formar part de la primera organització comunista que va haver-hi a la Universitat de Barcelona. Es va constituir l'any 1956. Estem parlant de la prehistòria.

Més tard entreu al PSUC...

Després d'anys d'activitat, vam constituir una organització del PSUC i ens vam organitzar dins una xarxa clandestina que hi havia a Catalunya. Molt minoritària, però que va fer una feina important contra el franquisme. Era una política clandestina, que t'hi jugaves tot. Jo vaig militar al PSUC fins al 1968, o sigui 12 anys.

No et feia por?

Vinc d'una família dels perdedors de la Guerra Civil. “Al principi de tot hi ha la guerra”, explico a les memòries. Començo amb els records de la guerra, d'haver vist les bombes caure i haver hagut d'amagar-me a les estacions de metro. Soc d'una generació que ha nascut i viscut la Guerra Civil, el franquisme des del

“Soc d'una generació que ha nascut i viscut la guerra civil, el franquisme des del primer dia i la repressió política en la mateixa família”

primer dia i la repressió política en la mateixa família.

Què vol dir?

Vaig conèixer al meu pare als 12 anys. Només l'havia vist una vegada abans en una cita clandestina. El meu pare va marxar a l'exili a França i no va tornar fins a l'any 44, dins els maquis. El vaig conèixer a la presó. El primer record que tinc d'ell és a través d'una reixa. Aleshores, quan parles de por, és molt relatiu.

Per això es va posar en política?

Per mi la política era bàsicament lluitar contra el franquisme. Perquè era el que havia causat la desgràcia. Aquestes circumstàncies o bé t'anul·len per complet i no aixeques mai el cap o bé reaccions i sents que has de fer el que sigui contra això. Aquest sentiment és el que em va portar a la política clandestina.

Hi ha un tabú al voltant del franquisme i de la transició?

Durant molts anys, hi ha hagut un silenci. I hi ha tota una generació que ja ha viscut la fase democràtica, a qui li han anat bé les coses i que no ha volgut remoure massa. Però detecto que ara torna a haver-hi un cert interès. S'han posat en qüestió moltes coses.

Encara hi ha vestigis del franquisme?

Hi ha una certa part, sobretot a Espanya, molt endarrerida culturalment i políticament on encara hi ha una tradició favorable al franquisme. Han procurat dissimular-ho i no dir-ho massa, però sí que hi eren. Quan han sentit que

© Elena Bulet

per primera vegada se'ls posava en qüestió la seva trajectòria i història antiga, han reaccionat. No els han creat els independentistes, ja hi eren.

No hi va haver un trencament amb el règim...

Va ser una decisió, un pacte en el qual van haver-hi cessions de les dues bandes. Però els qui tenien el poder el van conservar. Hi ha un poder econòmic molt important que es va adquirir durant el franquisme i que s'ha anat transmetent dins les mateixes famílies. Han canviat manera de fer, parlar i vestir-se. Però hi ha una transmissió que arrossega ideologia i maneres de fer.

Creus que hi ha una oportunitat de canvi?

Sempre. Faltaria més. El canvi és constant. No s'ha d'interpretar que el que hi ha ara és el que hi havia amb Franco i no ha canviat res. Això és absurd, han canviat moltíssimes coses. El que diem és que hi ha uns elements que encara tenen molta força i estan intactes.

Per què vas voler ser advocat?

Dels àmbits que m'agradaven, dret semblava la carrera amb més sortides. Després, vaig comprovar que totes les sortides donaven a l'abisme. Al principi, no vaig sentir cap interès especial. Però li vaig acabar trobant una certa gràcia al dret i a la seva vinculació amb un activisme polític.

“No concebo la jubilació com un abandonar tota la teva vida passada. És una continuïtat, una època que dona satisfaccions i també limitacions”

Et va tocar fer el servei militar. Va ser dur?

Vaig fer milícies universitàries. El franquisme era un règim surrealista. Entre moltes de les seves incongruències, jo vaig ser militant d'un partit comunista clandestí i a la vegada oficial de l'exèrcit. He tingut una arma a casa perfectament legal, mentre la policia em buscava. Són contradiccions que són divertides d'explicar, però que costa viure-les.

Ara quin és el teu dia a dia?

Estic jubilat des de fa 10 anys. Ho porto bé, estic fent coses. Continuo vinculat amb la carrera, perquè vaig

ser un dels fundadors de la Comissió de Defensa de Drets Humans del Col·legi d'Advocats i d'altres associacions del mateix àmbit. A més, he estat president de l'Associació d'Advocats Europeus Demòcrates. Tot això m'ha creat un seguit de contactes i relacions que mantinc i segueixo.

Segueix exercint?

Diríem que no he deixat de fer coses. Ara, evito els compromisos de feina, no estic en condicions d'assumir-los. M'he tornat a donar d'alta de l'exercici de la professió per poder anar a veure els presos polítics.

No para...

També estic intentant llegir lectures acumulades. Procuo viure el més tranquil possible, però no concebo la jubilació com un abandonar tota la teva vida passada. És una continuïtat, una època que dona satisfaccions i també limitacions.

I si ara fa una mirada al passat...

El llibre m'ha servit per reconciliar-me amb mi mateix i amb moltes persones. Sempre tens la sensació que has fet coses que no estaven ben fetes i que haguessis pogut fer millor. Entre altres coses, les relacions amb la família.

Va ser dur compaginar la vida política amb la vida familiar?

He estat un pare absent durant molts anys. I això no m'ha provocat problemes, però sí una certa sensació que els meus fills prescindien de

mi. Gràcies a la meua dona la família s'aguantava. Jo era una persona que entrava i sortia i em veien passar. De fet, un dia vaig escoltar crec que la cançó de *Clandestino* de Manu Chao, i em vaig sentir molt identificat.

Acabem com al principi.

Deia que finalment ha fet les paus.

Era una cosa que havia de refer i que he tingut afortunadament temps suficient per reconèixer i fer les paus. És el que s'ha de fer quan mires endarrere, quan tens moltes coses per compensar o recompensar. ■

LA PERROCKIA

PERRUQUERIES hi ha a milers
La Perrockia és única
Perruquers hi ha a centenars de milers
PERROCKER is only one for you .
Per gent que mola

@laperrockia

617652745

Especialista en nens, joves, madurs i grans
sense distinció de raça, sexe, classe o religió
la psicoestètica present i futura
Tendència+Màgia= Personalitat
Cal Demanar Hora

C/ Francolí 60 BCN

Restaurante Hidalgo

Horari 13 a 16 h
20 a 23 h

de dilluns a diumenge
Diumenge nit tancat
Menú diari: 14,90 €
Menú degustació: 18 €
Plats de temporada

carrer Balmes, 396 / reserves: 93 417 11 96
Mercat de Sant Gervasi / metro: Putxet

Balanç final

CARME ROCAMORA (@carmecrs)

Després de mesos coneixent les propostes dels polítics sobre temàtiques del districte, abandonem aquesta secció fins a la propera creació de nou mandat. Ho hem decidit així perquè aquests mesos estaran marcats per la campanya per governar la ciutat, i serà des d'aquests actes que des d'El Jardí farem seguiment dels polítics.

Des de l'equip volem agrair el compromís dels representants polítics que han contestat cada mes les preguntes que els hem proposat. Els partits ens han donat respostes concretes i posicionaments als veïns del districte perquè aquests puguin conèixer més de prop què opina el Govern i l'oposició.

Com no podia ser d'altra manera ens acomiadem fent balanç. Però un

balanç on hi hagi autocrítica, on hi hagi coses bones i coses dolentes de la gestió del Govern municipal durant aquests quatre anys.

Fins la propera, gràcies per llegir-nos! I congratulem-nos per haver tingut la col·laboració directa cada mes dels polítics, perquè això és el que toca: que des d'aquestes esferes hi hagi contacte directe amb els veïns, i fer barri!

Guillem Casals

Barcelona es trobava, fa quatre anys, en una cruïlla, i ja aleshores es preveia que les passes que donés serien determinants pel seu futur. Quatre anys més tard, amb un consistori clarament més republicà i d'esquenes, el canvi demanat no ha sigut complert. La decepció envers al que podria haver sigut i no ha estat, ens encoratja a liderar la transformació que Barcelona necessita. En el cas del districte, els grans projectes continuen pendents. Sense Pla d'Actuació i amb tres regidors diferents, Sarrià – Sant Gervasi és un reflex de la ciutat. Sense projecte, ni gestió. No tenim els equipaments esperats; no s'ha transformat urbanísticament el districte —com necessita, tant per mobilitat i salut, com per comerç i espai públic—; i no podem seguir vivint als barris on hem crescut pels abusius preus de l'habitatge. Sarrià – Sant Gervasi, com Barcelona, no ha vist que es resolguin problemes pendents i és més important que mai que, en aquesta nova cruïlla que ens trobem, fem les passes oportunes. ■

Joan Manel del Llano

La recollida selectiva porta a porta al barri

de Sarrià és un projecte pioner a la ciutat fruit del treball conjunt de les entitats veïnals i el districte, que ha significat un èxit del qual tothom es pot enorgullir. Destaquem també les polítiques de mobilitat i millora urbana, amb l'extensió dels carrils bici i la nova xarxa bus, i l'obertura i millora de diversos espais verds. Tanmateix, som conscients que encara queda molt per fer, perquè el districte continua tenint molt de trànsit, soroll i contaminació, cosa que ens obligarà a seguir treballant per fer-lo més amable, accessible i saludable. Quant a l'habitatge, malgrat els esforços de l'Ajuntament i el districte per construir nous habitatges per a la gent gran al carrer Vista Bella i de protecció oficial a Via Augusta, o per destinar a habitatge assequible el 30 % dels pisos nous de Barcelona, cal continuar treballant-hi, i sempre amb la col·laboració estreta de la resta d'administracions. ■

Boris Valls

Durant aquests 4 anys, els veïns de Sarrià – Sant Gervasi les

hem vist de tots colors. La pèssima gestió d'un Govern municipal incapaç de fer front als reptes de present i de futur d'un districte com Sarrià – Sant Gervasi ens ha passat factura. Hem pogut comprovar com els comuns han deixat de banda els comerciants, els joves que més d'una vegada vam demanar més espais per poder treballar amb altres joves per impulsar projectes innovadors, la gent gran que demanava millores en el transport públic de barri i els veïns que demanaven passejar tranquil·lament amb els seus gossos per parcs tan emblemàtics com el Turó Parc. També hem pogut comprovar com Sarrià – Sant Gervasi ha estat un districte on el Govern municipal s'ha dedicat a experimentar, sobretot amb la implantació de carrils bici, com els dels carrers Ganduxer, Dr. Fleming o Pau Casals, un sense sentit. Personalment desitjo que aquest 2019 puguem canviar el govern dels comuns per un govern Municipal que estigui a l'altura d'aquesta gran ciutat. ■

Iván Bello

Nosaltres considerem que el balanç del mandat, més que negatiu, ha sigut nefast. Si poguéssim resumir-ho en dues paraules seria el Govern de la «no gestió», perquè no s'ha fet res per resoldre els problemes principals del districte com el civisme i inseguretat, els problemes de mobilitat (V9, bus de barri), d'okupació (casetes hort de la vila i Putxet), d'equipaments (Biblioteca Sarrià), i d'inversions (on estem a la cua). Ha sigut un Govern que no escolta als veïns, i no només per la no assistència, sinó perquè ha pres decisions sense consultar amb el veïnat, des de processos participatius fraudulents, fins la imposició de les seves decisions. No obstant això, podem destacar algun aspecte positiu, com ara haver aprovat el Reglament de Participació Ciutadana, o el projecte porta a porta de recollida selectiva, malgrat que, en el primer cas, no apliquen la seva pròpia normativa, i en el segon hagin tingut problemes en la seva implantació. ■

Pol Llorís

D'aquí a pocs mesos arribarem al final d'un mandat del

qual, malauradament, des del Grup Municipal Demòcrata no en podem fer un balanç positiu. El govern d'Ada Colau ha demostrat tenir molt poc interès en el districte de Sarrià – Sant Gervasi tan pel que fa al seu representant polític, hem tingut tres regidors diferents en quatre anys, com pel pressupost on hem quedat a la cua de la ciutat. Aquesta discriminació pressupostària ha comportat que no s'hagin pogut dur a terme projectes tant necessaris com la biblioteca de Sarrià o que no s'hagi fet cap promoció d'habitatge públic al districte, que ostenta els preus de lloguer més elevats de la ciutat. Com a aspectes positius celebrem la culminació del projecte del Centre Cívic Vil·la Urània iniciat per l'alcalde Trias, l'impuls del Consell de les Dones per les propostes de noms de zones cèlebres per a espais públics del districte o l'acord per trobar una nova ubicació a la comissaria de Guàrdia Urbana. ■

Daniel Mòdol

El juliol de 2018 el tinent d'alcalde Pisarello va assegurar

que no hi havia retallades en temes socials, culturals o serveis a les persones —tal com va denunciar el president del PSC Barcelona, Jaume Collboni—, i que la Biblioteca de Sarrià, programada en el mandat Hereu i prevista per ser gaudida en aquest mandat, seria aviat una realitat amb la frase “En enero habrá excavadoras trabajando allí”. Hem arribat a gener i no hi ha cap màquina, i el que és pitjor, cap previsió que hi hagi excavadores per començar la biblioteca. Aquest exemple de la gestió de Colau no és l'únic incompliment de les promeses del Govern: la llista s'amplia amb les casetes d'Hort de la Vila, el Mercat de Vallvidrera, les inversions a Tres Torres, el poliesportiu dels barris de Les Planes, o les escoles bressol promeses... Cercar coses ben fetes en aquest mandat és difícil. Com a excepció, la urbanització del carrer Major de Sarrià, instada pel PSC gràcies a la intensa i decidida acció de Govern durant un any i mig. O bé fer complir el compromís pres en temps de Jaurieta de prioritzar el nom de dones als carrers del districte. ■

Bernat Julià

Des de la CUP fem una valoració crítica d'aquest man-

dat posant èmfasi en el temps que vam patir al senyor Mòdol de regidor. Però hi ha elements positius que ressaltem: la consecució del nit bus a Vallvidrera, una lluita de l'Assemblea de Joves; l'aplicació de la recollida porta a porta, reivindicació de l'AV de Sarrià; la requalificació del Parc de l'Oreneta obeint el mandat de la plataforma en defensa del parc; i finalment l'obertura de Vil·la Urània per al veïnat del Farró, una victòria de l'Associació de Veïns del Farró. Ara bé, la falta de concreció en equipaments com la biblioteca de Sarrià, Can Ferrer, la biblioteca Muñoz Ramonet, el Mercat de Vallvidrera o la manca d'escoles bressol en són un punt feble. L'altre punt feble és el creixement del feixisme, on sentim que el govern no ha fet cap acció per lluitar-hi. També creiem que no s'ha avançat gens en termes de participació, amb falsos processos participatius que no han dut enlloc i amb uns mecanismes buits de capacitat decisòria. ■

La CUP escull els candidats a consellers de districte per les municipals

ELS CUPAIRES DISCUTEIXEN UN PROGRAMA ON DESTACA LA LLUITA VERS LA PRECARIETAT LABORAL I L'ACCÉS A L'HABITATGE

ROSER DÍAZ

La CUP Sarrià Sant Gervasi ha escollit a Bernat Julià i Anna Lletjós com a candidats a les conselleries del districte per a les eleccions municipals del 2019, en una assemblea d'una vintena de persones celebrada el 13 de desembre a Casa Sagnier, on els cupaires també han començat a detallar les propostes del districte que han d'aparèixer al programa electoral per a la ciutat.

Abans d'escollir els candidats, on també hi són, al costat dels dos capdavanters, Cesca Gasull, Luca Raventós i

Joan Pujol, l'assemblea ha definit quines tasques han de desenvolupar: "La persona consellera ha de ser un pont per portar les necessitats reals de la gent a les institucions i ha de tenir una actitud activa, buscant un avançament en les necessitats socials, i reactiva, mitjançant la crítica de les males actuacions o la manca d'aquestes."

L'assemblea també ha fet una pluja d'idees per definir les propostes del districte pel programa, on destaca la veu del carrer com a dictamen de les propostes, totes al voltant de

la idea de millorar els problemes més propers de la ciutadania.

La manera de treballar dels cupaires serà mitjançant la campanya #TrobemNos, que aglutina debats enfront de les mancances del districte, com ara la falta d'equipaments, l'urbanisme i l'espai públic, però també la lluita contra la precarietat laboral, amb una mirada profunda cap a les condicions de les dones treballadores de les cures, les persones migrades i el jovent. Debats també sobre la insuficiència de les places

d'ensenyament públiques, l'empobriment o les deficiències socials estructurals que pateix el barri, així com la lluita cap al feixisme a partir d'una deconstrucció d'aquest: rebatre un a un els pilars fonamentals de la doctrina, atacant els seus fonaments reals discursivament i sobretot treballant des dels carrers.

A partir d'ara, la CUP farà més assemblees obertes als diferents barris del districte durant els mesos de febrer i març, en els quals es ratificarà el programa de districte. ■

Els nous candidats són Leo Bejarano, Bernat Julià, Anna Lletjós, Cesca Gasull, Luca Raventós i Joan Pujol

© Roser Díaz

Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia

Dissabtes 16 de febrer i 9 de març de 10h a 13h als edificis de Tibidabo i de Sarrià

Confirmeu l'assistència a través del formulari que trobareu al nostre web, trucant al **93 211 89 54** o enviant un correu a fundacio@fundaciocollserola.cat. També podeu demanar una entrevista personalitzada.

www.fundaciocollserola.cat

MOSSOS D'ESQUADRA

20 anys de trànsit

XAVIER BONED GILABERT

El 1997, 22 persones van fer la primera formació de formadors en trànsit, que més endavant haurien de formar els efectius del cos de Mossos d'Esquadra des-

tinats a aquest àmbit. L'1 de gener de 1998 es va crear el Servei Català de Trànsit, a través del qual la Generalitat de Catalunya exerciria des d'aleshores les competències de trànsit. Uns mesos més tard, el 4 de maig de 1998, el cos de Mossos d'Esquadra va iniciar el desplegament de Trànsit a Girona, la qual cosa va significar un punt d'inflexió en l'objectiu d'esdevenir la policia integral de Catalunya. El desplegament de trànsit va continuar l'1 de maig de 1999 a Lleida i l'1 de desembre del 2000 va culminar a Barcelona i Tarragona.

El model català de trànsit és un model regional que es basa en 3 nivells, i pel qual és diferent del d'altres policies: entenen que tots els agents del cos poden fer una actuació immediata, tant en l'assistència d'accidents com en una infracció molt greu. A partir d'aquí hi ha unes funcions i uns àmbits en què el patrutatge queda encomanat específicament als agents de trànsit.

Els mossos d'esquadra van ser un dels primers cossos que van fer controls de drogues, avançant-se a la legislació, i que avui estan normalitzats a nivell europeu. També van invertir esforços en els controls d'alcoholèmia per ajudar a reduir la sinistralitat.

Des dels seus inicis, el concepte de trànsit ha evolucionat en carreteres més segures i denúncies, cap a un concepte de mobilitat segura que inclou el cotxe, el transport, la bicicleta, els vianants, les víctimes d'accidents... Per aquest motiu els mossos i mosses d'esquadra que treballen en l'àmbit de la mobilitat segueixen una formació especialitzada i continuada, que inclou la investigació d'accidents, mobilitat segura, transports, recerca, etc.

La sensibilització a la ciutadania ha evolucionat al llarg dels anys: avui les campanyes de sensibilitat s'adrecen a tot tipus de públics: conductors, escoles, col·lectius professionals, associacions de víctimes... De fet, les associacions de víctimes, a més del suport a nous afectats, col·laboren en la formació de mossos i policies locals per aportar la visió de la víctima, com pateixen les conseqüències de l'accident i el que comporta. De la mateixa manera ho fan els perits o els legisladors amb les seves matèries.

En 20 anys s'ha generat un canvi de mentalitat en aspectes com cordar-se el cinturó i en no conduir sota els efectes de begudes alcohòliques. Queda molt camí a recórrer per reduir la sinistralitat i per aquest motiu la Comissaria General de Mobilitat del cos de Mossos d'Esquadra, encarregada de tot allò que fa referència al trànsit i a la mobilitat segura, col·labora de forma transversal amb molts organismes.

Els agraïm a tots la seva col·laboració, i felicitem els companys i companyes que dia a dia durant aquests anys han vetllat i vetllen per la seguretat de tots nosaltres a les nostres carreteres. També, un record molt especial per a tots els que ens han deixat servint la ciutadania a peu de carretera. ■

NATURALMENT CURIOSOS

Modificar genomes: és ètic?

NEUS MESTRE I MARC TALLÓ

La ciència i la investigació són clau per descobrir i entendre el nostre cos, les malalties que patim, així com per desenvolupar nous fàrmacs i teràpies. Fins aquí tots hi devem estar d'acord, però quins són els límits de la investigació? Podem fer el que vulguem sense restriccions? Com i per què l'ètica ens marca límits?

Com es fan les investigacions de forma correcta i ètica?

Aquest seguit de preguntes estan a l'ordre del dia cada cop que es parla del futur de la ciència, i de fer un parell de setmanes van tornar a la premsa i a la comunitat científica amb un exemple de "mala praxi". Potser us sona que a finals de novembre un investigador xinès, He Jiankui, va publicar un seguit de vídeos a Youtube on explicava que havia editat el genoma de dos embrions mitjançant la tècnica de CRISPR/Cas9, de manera que eliminava una de les diverses vies que té el virus de la immunodeficiència humana (VIH) per entrar a les cèl·lules i infectar-les.

La tecnologia de CRISPR ens dona la possibilitat de treure i modificar fragments d'informació genètica de l'ADN que si estan mutats (amb alteracions) provoquen alguna malaltia. Modificant-los s'evitaria l'aparició d'aquestes. Aquesta tecnologia que ha revolucionat el món de la investigació està en fase de desenvolupament i d'estudi. Molts grups de recerca la fan servir amb resultats molt interessants i esperançadors però sempre a nivell *in vitro* (cèl·lules en cultiu) o en models animals. De moment, s'estan duent a terme estudis per millorar la seva eficiència i evitar que es modifiquin regions del genoma que no són la diana d'interès. Els resultats que s'estan obtenint són prometedors però encara cal feina.

Possiblement ara us preguntareu per què ha generat tanta controvèrsia aquest científic xinès amb els seus experiments, ja que pot semblar que els seus experiments són un avenç per utilitzar aquesta tecnologia. Doncs bé, quan es volen dur a terme experiments que comporten l'edició genètica d'embrions humans cal que la investigació sigui avalada per comitès ètics tant estatals com locals (en el centre d'investigació). Aquests avaluen la viabilitat del projecte i valoren si hi ha evidències suficients que justifiquin l'estudi en humans. Un cop tots aquests comitès aproven la metodologia del projecte, l'estudi es duu a terme i cal que els resultats es publiquin en una revista científica on es mostren els diferents experiments i els seus controls per provar que és cert que una cosa ha funcionat i s'ha dut a terme d'una manera correcta.

En el cas de He Jiankui, no va anar així. Ell va fer els experiments sense el permís de cap comitè ètic ni l'aprovació del seu centre. A més a més, va divulgar els seus resultats per Youtube i en dues conferències sense ensenyar cap evidència del que deia i afirmant que els dos nadons han nascut sans i sense problemes. Aquest fet ha despertat dubtes a la comunitat científica pel que fa a la credibilitat dels resultats. Quan s'investiga cal tenir en compte l'impacte social, ja que pràctiques com aquestes, sense un debat i una regulació ètica, poden promoure iniciatives semblants amb l'objectiu de desenvolupar "bebès per catàleg" sense control. ■

NEUS MESTRE FARRÀS I MARC TALLÓ PARRA SÓN BIÒLEGS HUMANS

ARQUITECTURA

Formes corbes per a un edifici, la clínica Barraquer

JAUME DE OLEZA

La clínica Barraquer d'oftalmologia està ubicada al carrer Muntaner cantonada amb el carrer Laforja. És un dels edificis més destacats de l'arquitecte Joaquim Lloret i Homs. Una construcció de l'any 1941 per al doctor Ignasi Barraquer, fill del catedràtic d'oftalmologia Josep Antoni Barraquer. El doctor Ignasi Barraquer va ser un dels pioners en tractar les cataractes a través de la intervenció quirúrgica i, a conseqüència de l'èxit i del reconeixement mundial, va anar ampliant el petit edifici, afegint un nou edifici al carrer Laforja i tres plantes més d'alçada a l'existent. Es diu que el doctor Barraquer va participar activament en el disseny de l'edifici i va incorporar moltes imatges de la cultura egípcia, com es pot apreciar tant al seu interior com en el seu logotip. Aquest últim amb una clara referència a l'ull del déu Horus de l'Antic Egipte, com a símbol dels poders curatius i de protecció. Una atracció per la cultura egípcia que possiblement venia donada com un cert homenatge a una civilització que va ser la primera a practicar intervencions oculars.

Joaquim Lloret va ser un arquitecte destacat que va construir al nostre districte diverses mansions senyoriales que existeixen en l'actualitat. Per exemple, la Torre de San Fernando, al carrer Iradier, i la Quinta de Sant Isidre, al passeig de Reina Elisenda.

En la seva arquitectura, la clínica Barraquer enllaça el funcionalisme de l'època, juntament amb l'expressionisme alemany, barrejats amb diversos detalls de l'art déco. En el seu interior els dos patis centrals i l'escala de cargol, presideixen l'edifici i organitzen l'espai interior de la clínica. A l'exterior és de destacar la forma corba de la cantonada, i que es tradueix en el seu interior amb una clara contraposició al racionalisme ortogonal que imperava en la seva època. Unes corbes que faciliten el recorregut pel centre d'aquells pacients amb limitacions visuals, evitant d'aquesta manera les arestes i angles rectes. Les finestres corregudes al llarg de tot l'edifici, únicament interrompudes pels pilars metàl·lics de façana, li proporcionen una dolçor compositiva exagerant la cantonada en corba.

Un edifici ple de detalls com així ho demostra també la reinterpretació del Cendrer Barraquer que va realitzar l'arquitecte Pep Bonet per BD Edicions de Disseny. Un objecte molt cuidat i en permanent actualitat. La clínica Barraquer no tan sols ha situat l'oftalmologia a Barcelona com una de les més prestigioses del món, sinó que també en la seva arquitectura ens deixa un valor indiscutible. ■

JAUME DE OLEZA ÉS ARQUITECTE. WWW.CONTROLLER.CAT

TERÀPIES COMPLEMENTÀRIES

Pseudociència?

2a part

GLÒRIA VILALTA I GRAU

L'efecte "placebo", existeix? Sí, però també en la medicina convencional. L'efecte placebo existeix en positiu i en negatiu, perquè el que pensem té un efecte en el nostre cos. El que està clar, és que si li dones flors de Bach o homeopatia a un nadó i li funciona, aquí l'efecte placebo no està actuant. Els animals també responen molt bé a aquestes teràpies, perquè no posen cap barrera mental.

Qui critica o ataca aquestes teràpies, ho ha provat? Porto quasi 20 anys utilitzant com a pacient i també com a terapeuta algunes d'aquestes teràpies complementàries o "pseudocientífiques", com les anomenen ara en mode despectiu. Si no hagués provat que funcionen i hagués trobat la lògica i l'explicació del seu funcionament, no les utilitzaria, ni com a pacient ni com a terapeuta. A més, necessito que ens demostrin que la camamilla és un bon digestiu? Necessito fer-me una biòpsia o una anàlisi per saber que un aliment no el digereixo bé? No en tinc prou amb l'experiència? L'increment de persones que utilitzen aquestes teràpies és degut simplement a això: funcionen.

Com pot funcionar si les anàlisis demostren que només és aigua/alcohol (en el cas de les flors de Bach), per exemple? Doncs perquè massa sovint s'oblida que la part energètica també existeix. No es pot mesurar tot només segons la física Newtoniana. Ja fa temps que ningú discuteix l'existència de la física quàntica. Podem acceptar que no ho sabem tot? Que el fet que no ho puguem mesurar o quantificar en aquest moment, no significa que no existeixi? Fa molts anys, els científics consideraven que la Terra era plana, i la física quàntica hagués estat una heretgia i titllada de pseudociència. Tot el que desconexem o no podem demostrar és automàticament pseudociència? A més, sí que hi ha estudis científics. Un premi Nobel i doctor en medicina, Luc Montaigner, ha demostrat que l'aigua és transmissora d'informació. D'informació, freqüència o energia del què estem parlant en moltes teràpies complementàries. Hi ha doncs, científics que estudien més enllà de les creences materialistes en què vivim. I sense anar més lluny, només cal recordar que Einstein va relacionar la matèria i l'energia. Que algú ho ha provat i no li ha funcionat?

Doncs és possible, de la mateixa manera que em puc prendre un ibuprofè i que no em faci l'efecte desitjat. Cada persona és un món, no hi ha malalties sinó malalts.

Com tot en la vida, hi ha més d'un camí possible per arribar a l'objectiu, i cadascú ha de trobar o escollir el seu. Abans de tot, som —o hauríem de ser— persones lliures. La paraula llibertat la tenim molt present en moltes coses, però si volem ser coherents, hauria d'estar present en tots els àmbits de la nostra vida, no només en el polític. Com s'entén que es vulgui fer un país a partir de la gent, amb dret a decidir, i en canvi no es contempli el dret a decidir quin tipus de medicina vull? Volem viure en un país governat pels interessos econòmics d'unes quantes empreses i persones?

És vergonyós l'atac que s'està fent des de fa mesos a tot el que no sigui la medicina convencional. En altres països, les teràpies complementàries no només estan acceptades sinó que formen part del sistema de salut pública, i sense anar més lluny, l'OMS les contempla i impulsa en el seu pla estratègic 2014-2023.

Si seguim així, passarem de ser un país pioner en medicina a quedar-nos a la cua d'Europa. Estem frenant i castigant el que ha de ser la medicina del futur, una medicina centrada en les persones que tingui en compte no només el cos físic sinó també l'energia, les emocions, el pensament i la vida de la persona. Una medicina que treballi des de la prevenció i que utilitzi el medicament només com a darer recurs, estalviant no només molts efectes secundaris sinó també molta despesa econòmica, que es podria utilitzar en més recursos i personal sanitari, per exemple. ■

GLÒRIA VILALTA I GRAU ÉS ENGINYERA DE PROFESSIONI I METGE DE VOCACIÓ

¿QUIERE CONOCER LA QÁBALAH?

Ahora tiene la oportunidad de conocer los conceptos básicos de la Sabiduría Secreta de la **Qábalah Hermética**. La Ciencia o arte creativo para el desenvolvimiento personal y espiritual. Un cuerpo de conocimiento esotérico u oculto, transmitido de generación en generación. Una Escuela de Qábalah es una **Escuela del Alma**. Dado que **NO SOMOS** lo que creemos que somos. En una escuela de estas características, es donde hallaremos nuestra Realidad, que es **UNO MISMO**. Nuestra instructora Nuur Berenguer compartirá, todos los MIÉRCOLES, la instrucción y práctica de esta sabia y milenaria ciencia esotérica.

Presentación-Inicio de curso: **23 y 30 de ENERO de 2019**

Horario: **19:00 a 21:00 horas.**

ENTRADA LIBRE (previa reserva de plaza)

CONTINUACIÓN DEL CURSO: **MIÉRCOLES día 6 de FEBRERO 2019**

Se inician los módulos de **Temario general** y **Tallers o seminarios**

Aportación económica: **75 € a partir del mes del MES DE FEBRERO**

Un fin de semana al mes, sábado y domingo por la mañana, se realizan los **Seminarios** en la escuela. Todas las clases están presentadas en diapositivas, con imágenes. Y tanto la voz como las diapositivas, son entregadas al término de cada módulo. Además de diverso material de apoyo y consulta. Aportación económica: **75 € mensuales**. Igualmente para los Seminarios

Grupo de Qábalah Ejud

Ronda Gral. Mitre, 232, bajos. Barcelona (Pl. Lesseps)

Información: info@grupoejud.com Tel. 649 895 291

www.grupoejud.com

PROGRAMA DE ESTUDIOS QÁBALAH y HERMETISMO 2019

Temario general

- Simbolismo y origen de la Qábalah, Kábbalah
- Hermetismo: magia del esoterismo
- Las Sagradas y mágicas letras hebreas
- El Poder de la Geometría Sagrada
- Los Siete Principios Herméticos (El Kybalion)
- TEOSOFÍA (Origen de la Creación)
- La Ciencia de Uno Mismo
- EL EGO (Personalidad)
- Los Poderes del subconsciente
- Los Cuatro Mundos Mentales de la Creación
- EL ÁRBOL DE LA VIDA
- LOS SENDEROS DEL ÁRBOL DE LA VIDA
- EL TAROT Cabalístico (no adivinatorio)
- SONIDO Y COLOR
- Los TATWAS...

Talleres o seminarios

- El Sagrado Arte de la Unión sexual
- Vida, Muerte y Reencarnación
- Origen, cultura y misticismo del pueblo judío
- Centros de Energía Planetarios (Chakras)
- Jerarquía de Arcángeles y Ángeles
- Los Diez Mandamientos y las Diez Plagas
- ¿Quiénes Somos? (Arquetipo Maestro)
- La Escuela Interna (Maestros ascendidos)
- La Gran Obra (Introducción a la Alquimia)
- El Mal y los Qliphot (Origen y consecuencia)
- Simbolismo masónico

Cavalcades a Sarrià i Sant Gervasi

Lliurament de cartes als trons dels Reis a la plaça de la Vila de Sarrià. Des de la balconada de la Seu del Districte es fan els discursos, amb presència de polítics del Districte. Fotografia dels tres, Baltasar, Melcior i Gaspar, a les escales de la Seu. Segons les normes, Melcior és qui lidera la comitiva i porta el ceptre que ho acredita. També és sempre qui obre la cavalcada reial.

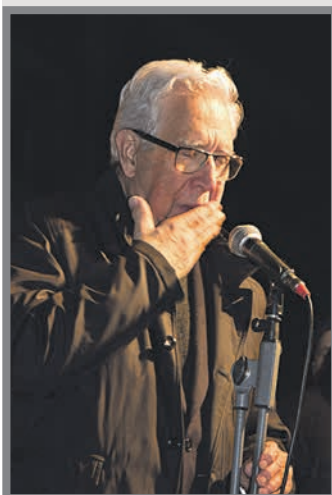
Polèmica a les xarxes socials per la carrossa del rei Baltasar arran de les disfresses dels infants. Ruben Wagensberg de Casa Nostra Casa Vostra va fer un tuit on demanava "responsabilitats per aquesta salvatjada". La CUP del districte ha afegit que cal tallar d'arrel "amb el racisme i el colonialisme". Des de l'organització de la cavalcada "demanen disculpes a totes aquelles persones que s'hagin pogut sentir ofeses," i accepten les crítiques.

Una gran gentada omple els estrets carrers del centre de Sarrià, cosa que suposa una tasca compromesa pels voluntaris de seguretat de l'Associació de Comerciants (amb l'armilla fluorescent). Aquest any n'hi ha 60 que estan al costat de les carrosses. Els Tabalers de Sarrià obren la comitiva. ■

FOTOGRAFIES (SARRIÀ): © LLÍIS MORERA "AVI LLOP"

Màgia a la Bonanova. Cartes de tota mena. Milers d'infants omplen la Plaça i fan cua amb molta paciència. Cal lliurar abans d'anar a dormir aquestes cartes als Reis. Mares, pares, àvies, avis, els adults s'afanyen per treure una bona foto de la seves criatures en braços dels mags. Els organitzadors (Barnavasi) insisteixen sense gaire èxit que la gent no s'aturi davant de Ses Majestats, que no donarà temps que passi tothom. ■

Un cop lliurades totes les cartes, arriben els parlaments. El mestre de cerimònies és en Salvador Albuixech, president de Barnavasi. El conseller Joan Manel del Llano fa una crida a la il·lusió i a la pau dels pobles. El regidor Jordi Martí esmenta els presos que injustament, diu, no estan entre nosaltres. Mossèn Carles convida la canalla a tancar els ulls, mirar l'estel i enviar un petó a tots els infants del món. El Rei Gaspar recomana anar a dormir d'hora i no fer gaire xivarri. ■

Tot seguit comença la cavalcada, iniciada per una batucada que desperta tothom i els fa ballar al seu ritme. Després venen les tres carrosses dels tres Reis, cada qual amb el seu seguici. Una pluja de caramels omple l'aire fred del vespre. Preludi possiblement de la pluja de regals que arribaran a les llars de les nenes i nens de Sant Gervasi. I cap a casa, aguantant els nervis, a ficar-se al llit tot esperant la màgia del matí de Reis. ■

REPORTATGE (SANT GERVASI): © JUANJO COMPAIRÉ

OIE!
ODONTOLOGIA INTEGRAL ESTÈTICA

**AÑO
NUEVO
SONRISA
NUEVA**

**HASTA
20%**

DE DESCUENTO
EN TRATAMIENTOS
INTEGRALES

600 75 16 17 - 93 114 66 89
SANT GERVASI DE CASSOLES, 49 - 08022 BCN
WWW.OIEDENTAL.NET

CLÍNICA DENTAL
URIBE ECHEVARRÍA

DOCTOR EN ODONTOLOGIA
ESPECIALISTA EN IMPLANTOLOGÍA

Superservis
Supermercats des de 1945

**!!Nou servei a domicili
amb furgoneta!!**

Les nostres botigues:

- Vallirana 21 93.368.45.71
- Major de Sarrià 85 93.203.04.94
- Avinyó 11 93.317.53.91
- Aribau 156 Fruiteca 93.218.10.58

i també estem al Vallés Oriental (Parets)
Obert de dilluns a dissabte: 09:00 - 21:00h

Arribem a tot arreu: Bonanova, Monterols,
Galvany, Turo Park, Farró, Putget, Sarrià....

Tenim de tot! xarcuteria, carnisseria,
fruiteria, totes les seccions i departaments...

VISITI'NS

gràcies per escollir-nos

Aprendre a viure la Bellesa

PERQUÈ FER-SE GRAN ÉS BONIC, DIVERTIT, I DUR

CARME ROCAMORA I ELENA BULET

“Com està avui? Ha de sortir més... Ja ho sé que hi ha moltes pendents a Sarrià, però no s’ha de quedar a casa!”. La Conxita fa quatre o cinc trucades a la setmana a persones grans que estan soles. Les anima a participar a les activitats que s’organitzen al barri, escolta els seus problemes i intenta, diu, donar bons consells. Cada setmana. I ho fa perquè amb els seus 77 anys considera que si ella pot gaudir de les activitats gratuïtes o a un preu reduït que es fan al Casal Can Fàbregas (Sarrià) —sobretot practica bridge i country—, també ha de donar alguna cosa a canvi pel barri: “La gent hauria de rebre i tornar, encara

que sigui poquet. Si tots ho féssim, estaríem tan bé...”

Com ella, són centenars les persones de tot el districte que han decidit cedir part del seu temps de manera voluntària o bé per vocació professional, a combatre un tema malauradament massa freqüent al nostre barri: la solitud no volguda de les persones grans. “Tot i que sempre podríem ser més”, sentència la Montse Flotats, voluntària de Can Fàbregas i col·laboradora de GRUP, una dona que pica pedra per aconseguir que la gent gran s’organitzi i participi, i que reconeix que li agradaria que les persones, un cop jubilades, dediquessin més temps als altres mitjançant voluntariats,

per exemple. Flotats creu que molta gent gran no actua així perquè amb l’arribada de la jubilació, la gent creu que ja ha fet suficient treballant tota la vida, i només espera rebre: “Hi ha una reacció exagerada a voler en excés per part de la gent gran, i a no tenir càrrec dels que venen darrere que estan tenint molt menys”.

Les persones però, com Flotats o la Conxita, que sí que dediquen el seu temps lliure al barri, s’organitzen fent classes voluntàries als casals, ideant sortides i tallers, o amb projectes com Radars —impulsat per l’Ajuntament de Barcelona—, que està dut a terme gràcies a diversos actors del barri, grans i

petits: un projecte on farmàcies, centres cívics, metges, comerços i parròquies actuen com un exèrcit d’agents detectadors de necessitats per persones grans. Així, la lluitadora i positiva Conxita —així la defineix en Jordi Badia, coordinador de Can Fàbregas—, i també la Montse, una voluntària del programa de trucades de Radars que es coordina al Casal Can Castelló (Sant Gervasi), truquen cada setmana a diversos usuaris de Radars per xerrar una estona amb ells, informar-los que hi ha activitats per fer i fer-los sentir, en definitiva, una mica menys sols: “Al començament costa trobar la confiança, però ara ja hi ha molts que esperen les nostres trucades”, explica la Montse.

Mari Àngels Gabernet

© Elena Bulet

Josep Maicas

© Elena Bulet

Vicenta Naranjo

© Elena Bulet

Assistir a serveis socials com qui va al metge de capçalera

Gràcies a programes com aquests i a espais com el casal que dirigeix Jordi Badia o Dolors Morella (Can Castelló), els serveis socials també poden intervenir per millorar situacions. Al carrer Arimon, per exemple, hi treballa un equip de 17 persones, coordinat per Pere Güell: “A Sant Gervasi podem treballar en molt bones condicions, millors que en altres barris de Barcelona, perquè som un equip gran i podem arribar a ajudar a molta gent” explica la Pilar Fornés, tècnica de prevenció i tractament. Ella mateixa anima a tota aquella gent gran que necessiti algun ajut a assistir als serveis socials: “No ha de suposar una vergonya. Ha de ser com anar al metge de capçalera: s’exposa una situació i nosaltres mirem com podem ajudar”. Així ho va fer per exemple amb el Josep Maicas, veí de

Galvany, que gràcies a la coordinació de la Pilar té un pla de treball, teleassistència i una treballadora social.

El Josep és “l’avi gasolina”, o així es defineix ell per les quatre gotes d’alcohol que s’afegeix cada matí al café. Una persona enamorada d’explicar mil batalletes del passat amb la qual ens citem a casa seva i pugem plegats al bar Marcel de Santaló, caminant a poquet a poquet i pas a pas: “Teniu uns genolls nous per mi? Soc com un cotxe vellet que s’ha d’arreglar!”, ens comenta. Quan va morir la seva dona, la Teresa, ara fa uns anys, els serveis socials de l’hospital on estava ingressada van avisar als serveis socials de Sant Gervasi que l’avi gasolina necessitaria ajuda per poder desenvolupar algunes tasques a casa seva, i ara compta amb l’Adelaida, la treballadora

social que hi va després de les gestions de la Pilar, i a la qual el Josep diu que se l’estima tant “com si fos una filla”. De fet, l’Adelaida és el més semblant que té a la família, ja que no té fills, i amb el seu germà, que viu a Mataró, no s’hi parla per problemes amb el testament. Bé, i també té dues amigues: “la televisió de la sala d’estar i la de l’habitació”, les seves dues grans aliades. I amb això el Josep diu que en té prou, ell és feliç així, i és que la solitud, si és volguda, no és dolenta, sempre que les necessitats estiguin cobertes: “Un dia vaig anar al casal de gent gran i tot era gent que es queixava. Prefereixo estar a casa amb les dues amigues.” Ja ho diu la Montse Flotats, això, que “ens haurien d’educar a saber portar la solitud en totes les edats, ja que no és només un problema de la gent gran.”

Estar sola no vol dir sentir-se sola

La Vicenta Naranjo, veïna de 80 anys del carrer Muntaner, també sap viure amb la solitud. Assegura que estar sola “no vol dir sentir-se sola”, i això ho diu amb una vida que no ha estat gens fàcil, però ella no canviaria res: “Soc com soc per tot el que m’ha passat.” Assegudes al seu pis, relata amb energia tota la seva trajectòria: recorda com un medicament per l’artrosi mal receptat li ha deixat molts

efectes secundaris, recorda dificultats econòmiques, un entorn d’alcoholisme i addiccions en persones properes. I és així com va decidir assistir, per voluntat pròpia, a solucionar aquells problemes dels quals parlava la Pilar Fornés, com qui va al metge, però no per ella, sinó pel seu entorn, tot i que al final també la van acabar ajudant a ella. Amb aquesta ajuda i amb una voluntat de ferro, la Vicenta ara fa diversos voluntariats i li encanta ajudar a la gent. “Em vens amb un gran problema i et trobaré la solució”, diu. La Vicenta ha trobat la tranquil·litat en l’espiritualitat i en el treball intern d’una mateixa, i això fa que ara també senti que cal deixar-se portar.

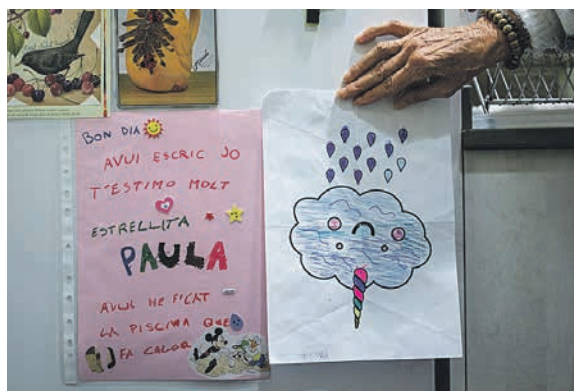
Però no tot són avis gasolines i vicentas. La Mari Àngels Gabernet s’ha recuperat fa poc d’una depressió. I és que una dona que

donaria abraçades tota l’estona tal vegada no està dissenyada o educada per passar tantes hores sola. Tot berenant ens explica —amb molta il·lusió de tenir visita— un passat de lluites i anècdotes, com ara les diverses operacions que ha hagut de superar o les seves batalletes a la ràdio. A la feina, diu, era l’única dona que portava pantalons “i no em deixaven!”. Ella sí que té família, tres fills, però els veu poc perquè tots viuen lluny, com també el seu net. Els troba a faltar i somriu amb els ulls emocionats mentre acaricia un a un cadascun dels membres de la seva família que apareixen en una fotografia. El mateix fa amb un dibuix de la seva neta, que té penjat a la nevera. Amb tot, la Mari Àngels busca maneres de combatre la solitud: li apassiona escriure contes, cosa que sempre ha fet —podeu llegir a la pàgina 38 un dels seus relats—, com els que s’inventava anys enrere pels seus fills.

Ella també té un seguiment dels serveis socials i dos dies a la setmana l’acompanyen a comprar i a caminar, tot i que

assegura que amb això no en té prou i per això passa les tardes amb una cuidadora que va contractar per no sentir-se sola i per tenir més ajuda. Amb la cuidadora pot anar fins a un racó màgic al barri, que és la segona fila de llores de la plaça d’Alfons Comín. Però només hi va quan fa sol.

Hi ha gent, com la Mari Àngels, que no gaudeix tant de la solitud, ni tenint relativament a prop a la família. Són casos més difícils que parlem amb la Dolors Morella, directora de Can Castelló: “Hi ha moltes maneres de viure la soledat. Persones que tenen gent al seu voltant es poden sentir soles i, en canvi, persones que estan soles no s’hi senten”. Coneixent la xarxa de casals del districte, Can Castelló, Can Fàbregas i Sant Ildefons, preguntem als nostres entrevistats perquè no hi assisteixen. La gran majoria expliquen que és per por de caure al terra al carrer de camí al casal i perquè ningú no els pot acompanyar. També, segur, per por a allò desconegut i mandra d’haver de sortir de casa.

© Elena Bulet

La Mari Àngels sosté amb afecte el dibuix de la seva neta

La gent que cuida a la gent gran

Aquesta solitud molts cops es venç també amb les persones que cuiden a la nostra gent gran, com la Blanca Serrano, que en el seu dia va emigrar d’El Salvador per un seguit de causes que li feien la vida complicada i que, des de fa més d’una dècada, cuida una senyora que té 95 anys. Aquesta gent que amb paciència i estima cuida a qui ens cuida, molts cops ho fa en males condicions: “Jo ho veig com una agressió cap a tu. S’ha de valorar aquesta feina. Estem per cuidar i algunes tenen un sou miserable”, ens explica.

Dels set dies de la setmana, la Blanca en comparteix sis amb la senyora de 95 anys a qui cuida. I els diumenges, quan té lliure, hi va igualment per donar-li la medicació. “És emocionalment dur, perquè et condiciona la vida”, explica. “Has d’entregar-te a una persona. També pateixes quan ella pateix”. Tot i així, la Blanca ho fa amb il·lusió i després de tants anys, diu, “es crea un vincle semblant al de la família”.

© Elena Bulet

Blanca Serrano, cuidadora de Sant Gervasi

Fer-se gran no vol dir aturar la vida

© Elena Bulet

Classe de francès a Can Fàbregas. De groc, la Montse Flotats

La solitud en la vellesa, com tot, no és ni blanc ni negre. Hi ha persones que soles estan a gust i és una decisió que s’ha de respectar. Però també hi ha molta gent que es tanca en ella mateixa i pateix la solitud. És cap a aquesta gent que com a societat ens hem de fixar nous reptes: cal tenir-ne cura, estar a l’altura i organitzar-nos per respectar i acompanyar als nostres vellets —a vegades ben joves!—, com es mereixen, després que durant tants anys ens hagin cuidat ells a nosaltres.

Hem de ser conscients del patrimoni que suposa i que ens deixa la gent gran. Ser també conscients que cada vegada la població estarà més envellida i que haurérem d’estar preparats per respondre amb les infraestructures necessàries. S’acosta un canvi d’hàbits i costums. La gent gran,

per sort, cada vegada més, no s’acontenta amb el fet de sortir al carrer, seure a un banc i mirar la vida passar: volen activitats, volen aprendre idiomes, invertir el temps lliure en la pròpia formació, saber utilitzar i entendre les noves tecnologies que els nets utilitzen: aquí entra la feina admirable dels organitzadors dels casals del districte, que es nota que gaudeixen i realitzen amb passió, així com ho fan els voluntaris i tots els treballadors de serveis socials.

És aquesta mirada activa la que s’hauria de fomentar. Fer-se gran no vol dir aturar la vida viscuda. Fer-se gran és també sinònim de tenir curiositat per seguir endavant i descobrir altres coses d’aquesta etapa de la vida. Sempre es pot seguir aportant a la societat i si tots ho miréssim així, de ben segur que seríem més rics, i bells. ■

Els passatges Mallofré i Fontanelles

Els passatges són racons amagats, dreceres o culs de sac que sovintegen en moltes ciutats. Són indrets sorprenents que ens parlen de la seva història rural, cultural i històrica. Recers de pau que viuen al marge del soroll de la ciutat i ens apropen al model de vida dels pobles. Molts d'ell s'han vestit de verd amb la cura dels veïns que hi habiten

M. JOSEP TORT

El passatge Mallofré

El passatge Mallofré és un petit tresor situat al bell mig del Sarrià antic. Un espai singular amb molt d'encant que està limitat per dos accessos coberts i un espai central a cel obert on podem gaudir dels petits jardins que s'alineen davant les edificacions. A l'alçada del número 75 del carrer Major de Sarrià, el passatge Mallofré connecta amb el carrer Clos de Sant Francesc. És un pas de titularitat privada que permet l'ús públic. Cap a la dècada dels anys 1870, aquests terrenys eren unes cotxeres que pertanyien a una empresa de transports que va fer fallida. En Josep Mallofré, un promotor local, va adquirir en subasta aquest solar i hi va construir el passatge i els edificis actuals. A principis de l'any 2000, l'estimat arquitecte i president de l'Associació de veïns, Mariano Meseguer (1927-2013), va endegar l'arranjament del passatge.

Hi ha tres jardinets en els quals destaca un cirerer, una buguenví-lia i dos exemplars de ficus, amb grans fulles clapejades i llises respectivament. El gènere *Ficus* és originari dels països intertropicals i aplega més de 700 espècies diferents. A la mediterrània en tenim una espècie autòctona molt abundant que tots coneixem, la figuera (*Ficus carica*). És un gènere de plantes que es caracteritzen per la secreció d'un làtex blanquinós en tallar o ferir la planta i pel desenvolupament d'òrgans florals que semblen fruits.

Des del passatge podem observar un dels grans arbres singulars de Sarrià que creix en una finca contigua. Es tracta d'un lledoner (*Celtis australis*), un arbre de fulla caduca que té una capçada impressionant. Recentment, les fortes ventades tardorals li han trencat una gran branca. Val la pena observar-lo a la primavera quan inicia el creixement accelerat del seu fullatge. En 10 o 15 dies genera un volum de biomassa extraordinari.

El passatge de Fontanelles

Entre el carrer Anglí i la via Augusta se'ns descobreix aquest passatge poc conegut que transita entre antigues torres i edificis residencials de nova construcció. Una gran part dels murs estan entapissats per plantes enfiladisses com les heures (*Hedera hëlix*) o la vinya verge (*Parthenocissus quinquefolia*) que confereixen un ambient frescal a l'indret.

A la torre de la família Raventós situada al xamfrà amb el carrer Anglí, podem observar la capacitat colonitzadora de la vinya verge, una liana de fulla caduca que entapissa el conjunt de l'edifici i marca tanmateix el ritme de les estacions. A la primavera i a l'estiu la casa es vesteix d'un verd brillant i a la tardor d'un roig intens. La caiguda de fulles a l'hivern deixa al descobert la imbricada i constrictora xarxa de tiges i arrels d'aquesta espècie. Un espectacle més propi d'una pel·lícula de suspens.

A excepció d'un conjunt de castanyers d'índies que creixen alineats al marge del carreró, la vegetació visible del passatge pertany als diferents jardins privats dels edificis adjacents. A l'antiga torre que limita amb la via Augusta cal destacar una magnífica xicranda (*Jacaranda mimosifolia*), un arbre possiblement centenari, de la família de les acàcies, que presenta una capçada esponerosa que espurneja quan s'il·lumina amb el sol de ponent.

Altres arbres i arbusts que s'identifiquen en aquest passatge són els xiprers, les troanes, els llores, els pitòspors i els llimoners com a representants de la flora mediterrània, i també s'hi albiren cedres i algunes espècies diferents del gènere *Platanus*, que ens permeten comparar la variabilitat morfològica de les seves fulles. Els plàtans són arbres que s'utilitzen com ornamentals en moltes ciutats, per la gran ombra que projecten i per la seva resistència a la contaminació. ■

© M. Josep Tort

CONEIXEM ELS OCELLS

El pardal xarrec

ENRIC CAPDEVILA

El pardal xarrec (*Passer montanus*) és un ocell passeriforme, força habitual i resident tot l'any a Catalunya. Es distingeix del pardal comú (*Passer domesticus*) en que és un pèl més petit, en els colors més vius, la taca negra a la galta, el color negre que només li cobreix la gola, el collaret blanc estret fins al clatell, i en el fet que no presenta dimorfisme sexual. És molt més escàs, comparativament un 2%, i la seva distribució és menys antropòfila. És una espècie més típica d'ambients agrícoles i suburbans, que acostuma a ocupar hàbitats propers a zones humides. Per això, a Barcelona, les majors densitats es troben a prop dels rius Besòs i Llobregat, però també a les zones enjardinades de les Corts, Sarrià – Sant Gervasi i la Ciutadella. Amida 14 cm de llargària total. El seu bec gairebé negre, a l'estiu es torna blavenc. S'alimenta de llavors herbàcies però durant l'època de reproducció ho complementa amb insectes. Fa el niu a arbres aïllats, o caixes niu, amb herbes, plomes, fenc i llana.

Dita: El pardal, pel gener ermità i pel juliol a robar. ■

© M. Josep Tort

EL FARISTOL

Christina Rosenvinge en format íntim al Nota 79 (ClubCircuit)

EDUARD SANT I CHALOIS (@Eduard_Sant)

Dijous 13 de desembre, nit grisa i freda de prebivern al barri del Farró. En canvi, a l'interior del Nota79, ambient càlid i expectació màxima mai vista fins aleshores. La prova més clarivident la trobem en el fet que les entrades per aquest concert es van esgotar setmanes abans. Actualment, poques vegades es pot gaudir de Christina Rosenvinge actuant en una sala de format petit.

Durant tres dates i en tres sales diferents (Nota 79, Depósito Legal a L'Hospitalet i Els Pagesos a Sant Feliu de Llobregat), Rosenvinge va clausurar el nou cicle *ClubCircuit* que organitza l'Associació de Sales de Concerts de Catalunya (ASACC) per tal de reivindicar aquestes sales de petit format, embrió de molts músics.

Amb els 10 minuts de retard de rigor, tot esperant que s'acabés d'omplir la sala, Christina Rosenvinge

(guitarres, veu i teclat), acompanyada de Toni Díaz (baixista i teclista) i Juan Diego Gosálvez (bateria), van aparèixer a sobre l'escenari acompanyats d'una forta ovació.

Després de la respectiva salutació als assistents, Rosenvinge va afirmar estar especialment intrigada per aquest concert, ja fos pel fet de debutar aquesta gira en format trio, com, sobretot, després d'un viatge en furgoneta des de Madrid amb força contratemps, inclosa una punxada de rodes que va fer que no tinguessin tota l'estona desitjada per assajar.

La fortalesa emocional masculina

Al llarg de pràcticament una hora i tres quarts, Rosenvinge va repassar bona part del seu flamant i recomanable desè treball en solitari *Un Hombre Rubio* en què s'endinsa en la fortalesa emocional masculina assumint diferents identitats: un pare, un

fill, un amant, deixant oberta la possibilitat que per mitjà de l'ús masculí estigui parlant de si mateix. A més, per delícia dels seus incondicionals, va viatjar a treballs anteriors amb temes com *La Distancia Adecuada*, *La Muy Puta*, *La Joven Dolores* o *Canción Del Eco*, entre altres temes.

Aquestes estranyes circumstàncies que van acompanyar el viatge, es van ressentir en el transcurs d'un concert que va anar de menys a més de manera evident. La primera mitja hora va ser clarament un tanteig musical entre Rosenvinge i els seus músics. Les noves relectures dels temes en format més íntim van prendre una atmosfera hipnòtica, elegant, i van deixar sense paraula els espectadors, que ovacionaven un cop finalitzat cadascuna de les interpretacions respectives.

Aquesta bona comunió entre músics i espectadors, a la qual hi hem

© Carles Rodríguez

de sumar el fet que Rosenvinge reconegués alguns dels seus seguidors més fidels, va fer dissipar tots els dubtes inicials als músics. És aleshores quan es va poder gaudir del millor de Rosenvinge, que al llarg dels seus pràcticament 40 anys de carrera ha aconseguit sorprendre i seduir diverses generacions.

Com a cirereta final a aquesta vetllada especial al Nota79, els darrers minuts de *Piedra Angular* (tema que conclou també un *Hombre Rubio*), mentre Toni Díaz i Juan Diego Gosálvez tocaven a ritme de vals, Rosenvinge va baixar de l'escenari per ballar amb un espectador, davant la sorpresa de l'afortunat i de la resta dels presents. ■

Al llarg de pràcticament una hora i tres quarts, Rosenvinge va repassar bona part del seu flamant i recomanable desè treball en solitari *Un Hombre Rubio*

L'Osteria del Contadino
Ristorante italiano

Un pequeño rincón de Italia en la **zona alta** de Barcelona donde podrá degustar la mejor pasta italiana.

Tradición e innovación se unen en **L'Osteria del Contadino** para seducirle con los sabores de Italia.

Saragossa 123, 08006-Barcelona
(+34) 932 110 808
losteriadelcontadino@gmail.com

PASTA FRESCA & DELICATESSEN
"Italia da gustare"

[@omidelicatesse](#)

omipastafresca@gmail.com
c/ Padua 95, 08006 Barcelona
(+34) 930 251 690

Alicia Kopf parla de Clarice Lispector

MARIA ANTÒNIA FONT

Dia 8 de gener, els amants de la vida normal tornàvem a tenir una agenda d'activitats digna i suggeridora. Una possibilitat era anar a la Biblioteca de Sant Gervasi – Joan Maragall a escoltar Alicia Kopf, que va oferir una interpretació literària i alhora personal de *Cerca del corazón salvaje* (1943), de Clarice Lispector.

Es tracta de la primera novel·la de l'escriptora, que va publicar amb tan sols 23 anys. Aquesta circumstància en una obra tan profunda fascina Kopf. Al seu entendre, la podem considerar autora feminista, bo i no fer-ne bandera. I és que Lispector sempre indagaria en els límits del gènere, el llenguatge i la consciència: a la seva obra, la matèria és narració però també ontologia, va afirmar, i totes les descripcions que hi trobem denoten una observació prèvia de la realitat molt minuciosa.

Més en concret, els temes de *Cerca del corazón salvaje* i de la producció novel·lística general de Lispector són la metamorfosi del cos des de l'origen de la vida fins a la mort i l'expressió conscient de l'alteritat. Així mateix, la llengua es caracteritza per la juxtaposició d'imatges, el contrast entre el plaer i la por i l'experiència de la maternitat. Tot això es manifesta ja a la primera novel·la, que encara té romanents de l'estructura convencional amb argument.

Kopf també va recordar algunes idees tan esteses com vigents: la primera, que per parlar d'un autor no sempre cal apel·lar a la seva biografia; i la segona, que el millor homenatge que podem fer a un autor és llegir-lo (no cal dir que això també val per a les escriptores: el masculí és gramatical, genèric).

Tota la dissertació es va complementar de la lectura d'una munió de fragments de la novel·la, que malauradament no tenen ni a les biblioteques dels nostres barris ni a Gràcia. Els lectors que vulgueu descobrir Clarice Lispector, però, sapiguen que a les biblioteques del nostre districte hi podeu trobar altres obres seves:

- Biblioteca Sant Gervasi – Joan Maragall: *Solo para mujeres: consejos, recetas y secretos*, *Queridas mías*, *Cuentos reunidos*, *El misterio del conill que pensava* (infantil), *La Passió segons G.H.*, *Agua viva*, *Revelación de un mundo*, *La hora de la estrella*, *Aprendizaje o el libro de los placeres*
- Biblioteca Clarà: *La Pasió según G.H.*, *Queridas mías*, *Correo femenino*, *La vida íntima de Laura* (infantil), *Aprendiendo a vivir y otras crónicas*, *Para no olvidar: crónicas y otros textos*, *La hora de la estrella*
- Biblioteca de Collserola – Josep Miracle: *La vida íntima de Laura* (infantil) ■

Acaba el cicle de representacions de L'estel de Natzaret

Com es fa tradicionalment des de fa més de 100 anys i amb un Teatre de Sarrià ple, ha acabat el cicle de representacions d'aquests Pastorets de Sarrià

JUANJO COMPAIRÉ

L'estel de Natzaret és una obra de teatre, escrita ara fa més de 100 anys per Ramon Pàmies quan tenia tan sols 17 anys. De primer representada a Gràcia, des de 1907 està vinculada a Sarrià, on ha estat representada sempre des de llavors, amb un breu parèntesi de 2 anys durant la guerra civil.

L'obra combina les parts parlades amb les musicades (cantades a cor per cantaires de les tres corals hostatjades al Centre o bé peces solistes, sense comptar amb l'orquestra pròpia). Dels 15 quadres de què consta l'obra n'hi ha de més èpics (lluïta de Satanàs i Sant Miquel, per exemple), de més lírics (L'Anunciació, la fogaina o el Naixement, etc) i de més solemnes (com l'apoteosi final). És un text moralitzant, és clar, però salpebrat amb escenes humorístiques, protagonitzades pels dos pastors, Jonàs i Mataties, que augmenten el text amb aportacions

pròpies i anacròniques (com ara per exemple, introduint en escena un telèfon mòbil o un patinet).

Enguany el Teatre ha programat cinc representacions (3 abans de Nadal i 2 passats Reis). Cada representació implica la participació de més de 100 persones, la immensa major part voluntàries. Sempre han comptat amb una assistència multitudinària que ha omplert el pati de butaques, amb gent de totes les edats, des d'avis fins a criatures menudes. La tradició sembla assegurada per molt de temps! ■

Figurants de la representació

Adoració dels pastors

La fogaina

© Agustí Raga

L'Orfeó Laudate a la Pau

EL JARDÍ

El dissabte 12 de gener, la Parròquia de la Verge de la Pau va ser escenari del concert de l'Orfeó Laudate, una formació amb més de 75 anys de trajectòria i amb un prestigi contrastat. Van escollir interpretar una missa *Misericordias Domini* d'un compositor poc conegut, Josef Gabriel Rheinberger. Hi ha interès a recuperar obres de compositors considerats "de segona fila" com Rheinberger (1839-1901), músic nascut a Vaduz, Liechtenstein, però que va fer la major part de la seva carrera professional a Munic, a la cort de Lluís II de Baviera. L'Orfeó Laudate, acompanyat per Jonatan Carbó a l'orgue i sota la direcció de David Malet, va interpretar magistralment aquesta missa, on es podien trobar influències des de J. S. Bach fins a romànics del segle XIX, com Johannes Brahms o el matrimoni Schumann. En la segona part del concert, l'orfeó va cantar un grapat de nades populars catalanes. ■

A cal fuster hi ha novetat

JESÚS MESTRE

Des del magnífic mirador de Collserola com és Vil·la Joana, la cromàtica tardoral encara era ben present. El dia (diumenge 16 de desembre, migdia), ennuvolat i humit, dibuixava paisatges de caràcter romàntic amb la serralada de Montserrat mig coberta de boires.

La menuda sala d'audicions de Vil·la Joana estava ben plena quan Margarita Trias, ànima de la Fundació J.V. Foix, va fer una completa presentació de l'espectacle de poesia cantada amb Joan Josep Mayans, veu, guitarra i viola de roda, i Eva Curto, violoncel. Un espectacle on les poesies de J.V. Foix eren protagonistes però compartides per altres poetes, molts d'ells amb arrels als barris de Sarrià i Sant Gervasi, com Joan Maragall, Marià Manent, Josep Carner i, evidentment, Jacint Verdaguer. Trias va voler destacar que Foix, amb els seus versos nadalencs, volia diferenciar-se de les tradicionals "nades" i introduïa un nou gènere literari, els "nadales". ■

© Jordi Bigues

Maria del Mar Bonet i la Sibil·la

JESÚS MESTRE

Aquest any Maria del Mar Bonet va complir amb la seva cita anual amb la parròquia de la Bonanova, el Casal d'Infants del Raval i la Sibil·la. Va estar acompanyada pel reconegut organista Ferran Cullerell. La veu i l'òrgan, des de les primeres notes, van crear un ambient especial, transportant tota la gent que omplia l'església a un món d'espiritualitat ancestral, màgic. Es va poder gaudir de la millor versió de la Maria del Mar Bonet, que des de 1998 manté viva aquesta cita tan especial amb la Bonanova.

El Cant de la Sibil·la és un drama litúrgic i cant gregorià de gran difusió a l'edat mitjana al sud d'Europa fins que al segle XVI el Concili de Trento

(1545-1563) va anar fent-lo desaparèixer. Considerat com un ritu pagà, aquesta peça de teatre religiós que pronostica l'arribada del Messies i la fi del món, es va anar deixant de representar a les esglésies, de manera que només es conservà intacta a Mallorca. L'any 2010, la UNESCO va declarar la representació mallorquina Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat. A Catalunya, durant el segle XIX, l'interès d'alguns folkloristes per aquest drama litúrgic va començar a impulsar-ne la recuperació.

Representat abans de la missa del Gall, a la Nit de Nadal, el Cant de la Sibil·la el protagonitza un nen o una dona vestits de sibil·la —endevinadora del món pagà— amb mantell de seda i amb una espasa a la mà. La cançó que interpreta, habitualment a *cappella*, té l'origen en una melodia mossàrab amb text traduït al català al segle XIII. ■

LES RESSENYES DE LA CASA USHER

Ellen Foster de Kaye Gibbons

CASA USHER

Aquesta tardor l'editorial Las Afueras ha recuperat la novel·la *Ellen Foster* de l'autora americana Kaye Gibbons, que ja havia sigut publicada en castellà a finals de la dècada dels 80. En aquest llibre sentim la veu de l'Ellen, una nena d'onze anys que intenta sobreviure en el violent i àrid sud dels Estats Units, que ens explica el seu periple fins a la família d'acollida amb qui acaba vivint.

Així, l'Ellen ens parla de la seva família i del desàrelament que pateix a través de la relació amb la seva mare —que mor amb el cor trencat, també literalment—, amb el pare —un alcohòlic gandul i violent que utilitza la seva filla com a moneda de canvi—, amb l'àvia —una donassa rica i amargada que manté una plantació esclavista i posa a la seva néta a treballar la terra amb la resta de llauradors com a venjança contra la mare de l'Ellen— i amb les dues tietes —massa egoistes i orgullosos per a acollir a la nena. La protagonista també ens parla del racisme explícit i latent, a través de la seva amistat amb l'Starletta, sempre condicionada per la diferència del color de les seves pells, i de la violència que hi ha en tots els àmbits —familiars, socials, laborals...— de la vida al sud dels Estats Units a principis de segle.

Com altres autors coetanis a Kaye Gibbons, l'autora se serveix d'una veu infantil per descriure la duresa de la realitat social d'una manera més senzilla, però punyent. Tot el que la nena ens estalvia perquè encara és massa jove per comprendre-ho, nosaltres ho podem llegir entre línies. Quan llegim *Ellen Foster* ens venen al cap altres veus com la *Frankie Addams* (de Carson McCullers, editorial L'Altra, 2017) o els personatges dels relats de Flannery O'Connor (editorial LaButxaca, 2011) que, amb una literatura directa com un cop de puny, ens obren els ulls a una realitat sòrdida, però que és molt menys llunyana del que podem pensar. ■

Casa Usher C. Santaló, 79 www.casausher.com

COLUMNA VERTEBRAL

INSTITUTO DE
TRAUMATOLOGÍA
BARCELONA

DOLOR CRÓNICO CERVICAL Y LUMBAR

Las lesiones de columna: lumbalgias, hernias de disco lumbar y cervical y la artrosis de toda la columna es padecida por el 80% mundial en algún momento de su vida.

La administración de EUA de la salud (FDA) tiene en los problemas de columna, el mayor gasto de la sanidad después del cáncer.

En España y Europa en general el problema laboral de bajas y incapacidades por lesiones de columna es un grave problema económica y social.

El paciente que sufre dolores y lesiones en columna no sólo padece dolor sino disminución continua de calidad de vida.

Desde hace diez años estos problemas son muy bien atendidos y mejorados en el aspecto funcional y de dolor por tratamientos mínimamente invasivos, que evitan la cirugía, sin necesidad de baja laboral o de fracaso quirúrgico.

Dr. KIRCHNER y EQUIPO

TRATAMIENTOS

- ✦ ARTROSIS
- ✦ COLUMNA CERVICAL Y LUMBAR
- ✦ HERNIAS DISCALES
- ✦ PROTUSIONES Y LESIONES DISCALES
- ✦ SÍNDROME DEL PIRAMIDAL
- ✦ CIÁTICA Y LUMBO CIÁTICA
- ✦ TRATAMIENTOS MINIMAMENTE INVASIVOS
- ✦ RIZZOLISIS
- ✦ FACTORES DE CRECIMIENTO (PRGF)
- ✦ OZONOTERAPIA Y COLÁGENO
- ✦ LATIGAZO CERVICAL Y CONTRACTURAS

CLINICA SAGRADA FAMILIA
C/ Torras i Pujalt, 1 - BARCELONA
administracion@gabinetmedicmaresme.com
PEDIR CITA: 93 790 63 47
www.agrupacionmedica.com

SANG A SANT GERVASI

Jordi Quer

Soc de dretes, i què? (29)

NOVA ENTREGA D'UNA NOVEL·LA
QUE TÉ EL SEU ESCENARI A SANT GERVASI

El marit de l'Anna Gil tornà del lavabo certament més eufòric de com hi havia anat, cosa que feia gens descartable que hi hagués esnifat unes clenxes.

—Va, que et convido a una copa i brindem per les turmes —proferí demanant un parell de Manhattans al cambrer.

—Genial —vaig dir encaixant-li la mà—, em dic Joan Ponç.

—Albert Soler, per servir-te.

El paio utilitzava un nom fals. El seu veritable (poc s'imaginava que el sabia) era Joan Úbeda. El misteri era de quina manera havia pogut fer efectiu el canvi d'identitat i portar una vida nova a Barcelona sense que el pesquessin.

—Visca les turmes, mori el tofu! —exclamà Soler aixecant el còctel que li acabava de servir el cambrer i fent-lo dringar amb el meu.

—Visca! —vaig correspondre xarrupant el got cònic de Manhattan— Em fan gràcia aquests que van de vegetarians i després es foten pernil. Flexitarians, en diuen?

—La meva exdona n'és una... Vinga a menjar hamburgueses vegetals! Ecs, això sí que fa fàstic, no les turmes! Però, quan veu una safata d'ibèric, s'oblida de tota aquesta mandanga i s'hi llança com un lleó famolenc. I, quan té la regla, li agafen una ganes boges de halar-se un bistec... Ara seriosament: tot això semblen ximpleries i no ho són —afegí mirant-me fixament, l'home tenia fusta de comercial—. El creixement desaforat del vegetarianisme és la prova que demostra la decadència de la masculinitat al país. És innegable. Els homes ja no som el que érem. Ja no fumem puros, ja no bevem cigalons, i, en canvi, ens posem unes malles horribles del Decathlon i ens n'anem a córrer. Tot això ha de tenir conseqüències. La gent comença vestint bermudes els diumenges i acaba menjant fricandó de *seitan*.

—Hi estic absolutament d'acord —afirmà un individu que es trobava en un taula bevent-se un gintònic solitari—, s'estan perdent les tradicions. I sabeu qui en té la culpa? —ens interpel·là emergint de la penombra i apropiant-se a la barra.

L'home, d'uns quaranta anys i amb una calvicie avançada, anava vestit amb uns pantalons i una camisa d'una blancor impecable. Un barret del mateix color circumdat d'una faixa negra descansava sobre la taula.

—La Marta Potau? —sugerí Soler.

—He, he, la nostra estimada alcaldessa comunista alguna cosa hi té a veure...

—Del feminisme? —vaig dir jo.

—Us hi esteu apropant. La causa —sentencià el nouvingut— és el desprestigi total de la dreta.

—Completament d'acord —afirmà Soler—. Jo sempre m'he reivindicat conservador i he estat un fan de Winston Churchill, però la meva exdona es reia de mi...

—Això no es pot permetre! —prosseguí l'home aixecant teatralment la mà, mostrant un anell d'or massís—. Jo estic casat per l'església, vaig cada diumenge a missa i sóc de dretes, i què passa?

—Jo també! —exclamà, sorprenentment, Soler.

—I jo! —vaig apuntar-me ensenyant el meu anell de quincalla.

—Amics, això s'ha de celebrar —deixà anar l'home convidant-nos a seure a la seva taula i dirigint-se al cambrer.— Johan, prepara'ns tres Ginvasi.

Segons explicà el cambrer, era un gintònic fet amb una ginebra exclusiva, anomenada Sinera. Una petita destil·leria d'Arenys de Mar la produïa a partir de ginebró vermell collit al Montseny. Sinera es barrejava amb una tònica argentina que duia aigua de l'Antàrtida. Culinava el combinat unes fulles de cardamom fresc, raríssim en aquest estat a les nostres terres, portat directament de l'Índia.

Il·lustració: Gràcia Farràs

—Em dic Santi Sostras —digué el nouvingut mentre esperàvem el Ginvasi.

—No fotis? —exclamà Soler fent un bot i encaixant-li la mà.— M'encanten els teus articles. Ja era hora que algú fotés canya a tots aquests ineptes que ens governen...

Vaig quedar-me flipat. Sostras era un periodista polèmic, d'origens socialistes, que havia virat cap al bàndol contrari i havia esdevingut un flagell inclement de la progressia barcelonina. Fins al punt que l'havien fotut fora de diversos diaris i havia acabat escrivint a l'ultramuntà *ArribaBCN*. Ell es vantava que, tot i que no ho reconeixien, molta gent el llegia d'amagat, perquè era l'únic periodista que no queia en el políticament correcte i deia la "veritat". A mi mateix, durant algun temps, m'havien fet gràcia les seves barrabassades, però, al final, el personatge fatigava.

Quan el cambrer ens dugué el Ginvasi, el que més em sorprengué no fou el roig intens del beuratge, ni els branquillons de cardamom que hi nedaven, sinó la mida. Les copes era gegantines. Per cadascuna et devien clavar 30 euros pel cap baix.

—És el cim del gintònic de Barcelona —observà Sostras tot brindant amb nosaltres i provocant onades de fluid vermell—, una obra mestra creada expressament en honor al barri.

Aclofats en flonges butaques, brandant les copes ciclòpies, ens posarem a parlamentar. Més aviat que tard, la conversa derivà en un monòleg de Sostras. Era un virtuós llançant dards contra les "funestes ideologies" que considerava "del tot equivocades" i "la causa de" la fi de la civilització occidental": l'ecologisme, el feminisme, l'anti-americanisme, el relativisme, el marxisme, el sobiranisme...

El seu adjectiu preferit era "atroç". Els postulats de tots aquests moviments eren "atroços". La gent que es manifestava al carrer era "atroç", els ateus eren els màxims "atroços", el pa torrat amb all era gastronomia "atroç"... A tot plegat hi contraposava un fort sentit de l'existència basat en la creença en Déu i la Creació, en tant que Naturalesa meravellosa oferta als homes per servir-se'n; una fèrria defensa de la jerarquia, especialment dels humans que considerava genis i que estaven per sobre la massa "imbècil", i una exaltació de la família tradicional, de la seva muller i dels seus fills. Pel que fa a la política, defensava a ultrança que Franco fou un mal menor que ens salvà del comunisme.

Mentre Soler l'escoltava com un escolanet, certa eufòria creixia en mi arran dels còctels que m'havia trincat i les descobertes que la nit m'estava deparant. El Sostras era un candidat immillorable per a Hannibal Lecter de les txeques. A la Terrassa, de fet, hi havia llegit un article seu que l'home de les rastres s'havia descuidat i que demanava entrar amb tancs a Gràcia per tal de "desinfectar-la" d'okupes i hippies.

—N'estic fart que la gent me miri com un bitxo rar per pensar com penso —vaig exclamar com si em trobés en una teràpia de grup de militants del Partit Popular català, imaginant que la Núria Rovira em miraria orgullosa.

—La superioritat moral de l'esquerra ha fet molt mal —argumentà Sostras libant Ginvasi—. Ens han governat durant anys i panys gentussa basada en idees absolutament errades sobre el món. Però la culpa no és d'ells, ni dels votants.

Tot ve del franquisme. La dictadura va desprestigiar enormement la dreta i encara patim d'això. Durant quaranta anys, no va saber generar una elit amb cara i ulls a la ciutat, a diferència de Madrid. Els rics van haver d'amagar-se o, pitjor, fer-se catalanistes o d'esquerres. I això és un drama. On són les grans famílies que van governar la ciutat durant el franquisme? Viuen en la clandestinitat de les seves torres de luxe, carregats de diners fins a les celles, però la seva rellevància social, llevat de les engrunes del Círculo Equestre i el Club de Polo, és ínfima. El fet que el poder no l'ostentin els qui l'han de tenir provoca dolor. Ens cal una classe dirigent espanyola, forta i operativa a Barcelona.

—Millor catalana, no? —protestà Soler aixecant el gintònic—. Els espanyols ens xuclen la sang...

—Amic, abans pensava el mateix però, amb el temps, m'he adonat que estava equivocat —rebaté Sostras amb aire paternal, com si Soler fos un cadell a qui hagués d'ensinistrar—. Els catalans, a diferència dels espanyols, no sabem res del que és el poder. Del que significa tenir-ne. Del que comporta usar-lo. Hem estat massa anys sense tenir-lo i el pòsit llibertari que això ens ha deixat ens ha pervertit el caràcter. Fixa't, per exemple, en el vestir. A Barcelona es vesteix d'una manera horrorosa, fins i tot els qui tenen calés. Tothom va mig tira, amb texanots, samarretotes i vambes, sense cap elegància. Així no es té credibilitat per manar a ningú. En canvi, mira aquest home, que va amb una camisa i uns pantalons pulcres i perfectes —digué assenyalant la meua roba—, no confaries amb ell com a governant?

—És clar! —exclamà Soler, que ja anava mig trompa—. La roba *casual* és una epidèmia. ■

EL LLIBRE DEL VEÍ

Al Jardí amb... Jose Javier Domínguez

"M'EMOCIONO CADA DIA"

SANDRA PALAU

Avui he viscut un moment tan místic que crec que seré inca-paç de dibuixar-lo en aquestes línies... He tancat els ulls i m'he submergit en un somni lúcid... La producció s'ambientava al 1800 i l'escenari s'engalanava de roman-ticisme. Feia fred però els colors eren generosament càlids... He pujat a les muntanyes i he conegut al "Viatger sobre un mar de boira", de Friedrich. M'ha parlat d'amor, però del de veritat, el pur, el genuí, l'AMOR en essència. Mentre volàvem per sobre els núvols m'ha captivat amb la melodia de la seva guitarra, i emocionada en cada nota de "Desnuda y sola" m'he deixat portar per la màgia... Sí, el "Viatger" del famós quadre em mostrava el seu rostre i era ELL, l'actor i can-tautor Jose Javier Domínguez. Passejant per l'Univers oníric jo li deia "Jota" i ell em deia "Sandreta". I sí, és clar, ens enamoràvem. L'hem vist a la sèrie "Vis a vis", a "La Riera", a un munt d'anuncis, al curtmetratge "Vale" d'Estrella Damm, dirigit per Amenábar... I m'explica les seves passions accentuant la sensibilitat en cada gest, ens mirem, connectem les emocions, ens perdem entre bells poemes, i obro els ulls... Aquí estic, embriagada de plaer, "Desnuda y sola"...

Les teves cançons són poesia...
M'encanta la poesia. Jo sóc actor, la música és només una

afició, sense pretensions d'èxit, però aquest disc que he tret, "Momentos del pasado", a nivell emocional és el millor que he fet a la vida.

Vull explicar coses, i que siguin punyents, que arribin. M'agrada dir que sóc un trobador.

Ets un romàntic...

Sí, ho sóc. Romàntic de creença i enamorat de l'enamorament. Sobretot em sento identificat en el romanticisme del 1800. La imatge del home que ha de creuar muntanyes per arribar a la persona que estima... Hi ha un quadre que expressa a la perfecció el que sento, és el "Viatger sobre un mar de boira" de Friedrich.

És un plaer escoltar-te, vesteixes d'emoció cada frase...

És que tot és emoció... M'emo-ciono cada dia. Crec en una vida emocional i passional.

I seguint amb les emocions... Quin és el darrer llibre que t'ha emocionat?

El que m'ha emocionat fa una estona és un poema. "Pandémica y Celeste", de Jaime Gil de Biedma. (riu)

(ric) És el meu poema favorit. I Gil de Biedma el meu poeta...

Ho sé, i gràcies per compartir-ho amb mi...

I el teu poeta favorit és...

No val copiar

(torna a riure) Doncs si te n'ha-gués de dir només un em que-daria amb Pablo Neruda. Fins i tot vaig musicar un poema seu.

Quin?

"Si tú me olvidas"

Uau... Suposo que, com a bon romàntic, llegeixes sempre en paper...

Doncs no... M'agradaria que no fos així però per una qüestió de practicitat llegeixo més en digi-tal. Ho sento, he perdut punts ara, no? (torna a riure i molt) (Aprofito per a regalar-li *A dos pasos de ti* d'Alex Gaya, editat per La vocal de lis. No, no és poesia i no és digital però és molt emocionant)

(jo ric encara més) No pateixis, ja m'havies enamorat, així que accepto "digital"... I parlant d'amor... Recordes el dia que et vas enamorar de la teva professió? El dia que vas decidir ser actor?

Sí, vaig tenir la sort que a l'institut i hi havia l'assignatura de teatre, i em vaig adonar que m'apassio-nava. Jo mai he sigut un bon estu-diant però en aquella assignatura em vaig tornar metòdic i organit-zat... Coordinava el meu grup per assajar, estudiar... Es va convertir en el que més em motivava. Després vaig començar a estudiar un Grau de Gestió i Administració però ho

vaig deixar. Recordo que vaig anar a Toulouse a veure la meua tieta, i de cop al veure'm em va pre-guntar: "Què vols fer amb la teua vida?" i jo, conven-çut, vaig contestar: "Vull ser actor". Aquest va ser el primer cop que ho vaig verbalitzar.

Què ha de tenir un personatge per captivar-te?

A mi m'agrada molt la comèdia, així que qualsevol personatge còmic em crida l'atenció. Si em guio pels meus somnis et diré que crec que el millor treball que faré a la vida serà interpretant a un personatge que senti molt amor cap a algú altre...

Amb tota l'experiència d'aquests anys, quin consell li donaries al Jose de disset anys?

Que es gravi, que es vegi i que es corregeixi.

Quan estudiava vaig trobar a faltar l'assignatura de "Càmera", per veure't i corregir-te. Vaig aprendre molt llegint un lli-bre de Michael Cane que deia: "Vaig aprendre a no parpellejar". "Si parpelleges perds força".

Interessant... I per acabar, i sense parpellejar, quin súper poder t'agradaria tenir?

Poder volar.

© Imma Domènech

Per?

Molts cops ho somio... Somio que volo però no gaire alt... I dins del somni sé com m'he de connectar, a través del meu cos, per regular el meu vol...

Els somnis...

Hi crec molt, sempre ens expli-quen alguna cosa...

I volar què significa?

Que estàs en un moment esplèn-did de la vida... De fet, ara que ho penso, fa temps que no ho somio (riu) ■

El pots aconseguir a la botiga en línia: www.lavocaldelis.com

QUE EL
TEU
TALENT
NO
QUEDI
EN PAPER
MULLAT

COMENÇA A
RATLLAR ELS
PROPÒSITS
DEL 2019

Passatge Arcàdia
(Balmes 179, Barcelona)
934 637 494
editorial@lavocaldelis.com

LA
VOCAL
DE
LIS
EDITORIAL

SEGUIMENT PERSONALITZAT
presentació clàssica i original - punt de llibre - car-telleria - seguiment de vendes - fira del llibre en ca-talà - parada de Sant Jordi - distribuïdor - dipòsit a llibreries - isbn i dipòsit legal del llibre - opció a promoció a diversos mitjans.

L'entrada de les tropes de Franco a Sarrià i Barcelona

JORDI BIGUES

Fa vuitanta anys, el dijous 26 de gener del 1939, les tropes franquistes van entrar a Sarrià i Sant Gervasi baixant per la serra de Collserola. La gent les va veure entrar i baixar pel carrer Major de Sarrià, l'avinguda de Pedralbes, el carrer Muntaner i Balmes, en direcció al centre de la ciutat. En poques hores van arribar a la plaça Catalunya i van ocupar tots els edificis oficials.

Molta gent sortia al carrer per saludar els ocupants. La guerra, la revolució i l'autonomia de Catalunya s'havien perdut. La gana, els bombardeigs i l'esgotament de dos anys i mig de conflicte havien guanyat la guerra. L'esperada intervenció dels estats democràtics no s'havia produït. Molts testimonis expliquen com van anar els fets. Un d'ells és el dirigent socialista Joan Reventós i Carner (1927-2004). "Que els franquistes anaven a ocupar Barcelona es veia a venir amb l'evacuació de la ciutat. Centenars de vehicles de tota mena creuaven Sarrià pel passeig de la Reina Elisenda i el passeig de la Bonanova (aleshores *passeig Enrico Malatesta*), plens de gent carregada amb els atuell domèstics més heterogenis; tenien tot l'aire de qui emprèn un camí molt llarg i del qual, de moment, no pensa pas tornar.

Hi havia cotxes, autocars, carros, tartanes i fins i tot carretons de mà; entre els atuell que s'enduien, predominaven les maletes, les motxilles, els sarrons i els farcells de roba. Tot passant, deixaven abandonats els

objectes que els queien. Se'ls veia que només tenien una obsessió: fugir. Poc pensaven que el poc que tenien, en arribar a la frontera, ho haurien d'abandonar per poder passar-la.

A mitjans de gener, els bombardeigs es van interrompre. La sensació que tot s'estava acabant es feia més palesa amb el retorn als seus barris de moltes persones que havien vingut al nostre fugint dels bombardeigs. A darreries del mes, moltes cases tornaven a ser buides com quan va començar la guerra. Un parell de dies o tres abans del 26 es van veure passar soldats de l'exèrcit republicà, que es replegava. No eren pas gaire nombrosos, encara que la gent deia que era sobretot de nit que n'havien passat molts. Marxaven pausadament i, comparats amb els civils presos de pànic que els havien presidit, feien sensació de serenitat i ordre".

Un gran avalot a Sarrià

"No puc precisar amb certesa el dia. El situo el 23 o el 24 de gener. Es va produir un gran avalot per tot Sarrià, seguit per l'assalt multitudinari a un magatzem de queviures. Durant algunes hores la gent hi entrava sense que ningú els digués res i en sortia carregada amb tot el que podia carretejar. Un xicot d'una família coneguda de casa s'emportà tot un sac de llenties. Altres s'enduien cabassos de mongetes i cigrons. Algú va poder agafar unes quantes rajoles de xocolata.

Com i de quina manera es va saber que existia aquell magatzem secret de queviures i que ningú no el vigilava, és per mi un misteri

Barcelona vista des del Tibidabo, el 26 de gener de 1939. En primer pla, un nodrit grup de requetés: el Terç de San Miguel. Aquests, quan estaven a punt d'entrar a la ciutat, van rebre l'ordre de detenir-se per a deixar passar primer al cos d'exèrcit marroquí de Yagüe. Es va dir que era un favor personal de Franco a aquest general. Uns altres ho van interpretar com un nou atac al carlisme, incitat per Falange, recelosa de la influència que tenien els carlistes a Catalunya. Pintura d'Antoni Utrillo Viadera

encara avui. L'afany d'obtenir menjar era tan gran que en poques hores va quedar exhaurit. El magatzem era a la Riera Blanca, a l'actual passeig J. V. Foix; també els quàquers en tenien un al carrer Graus /Avió Plus Ultra, i n'hi havia un tercer al passeig Sant Gervasi, quasi a la plaça Bonanova. Tots eren magatzems de l'administració. Els magatzems dels comitès havien estat arramblats pel Govern arran dels fets de Maig del 1937.

El dimecres 25 a la tarda es palpava a l'ambient que alguna cosa havia de succeir. Tot el matí esquadretes d'avións havien sobrevoat la ciutat. Eren avions distints dels que ens venien a bombardejar. Semblaven més petits, volaven molt més baixos i més ràpids. Un silenci feixuc va anar envaint Sarrià i tot Barcelona. Els rumors que sempre ens arribaven del centre de la ciutat van deixar de produir-se. Era una calma estranya, gens tranquil·litzant. Ens ficàvem al llit convençuts que aquella mateixa nit es produiria allò que tothom preveia i que amb el nou dia ja ens ho trobaríem fet.

El dia 26 era dijous. El matí continuava el mateix silenci del vespre abans. Ningú no es va moure de casa. Els transports no funcionaven i les botigues eren tancades. Al migdia el pare va passar una bona estona mirant des del terrat cap al Tibidabo, Vallvidrera i Sant Pere Màrtir per si veia algun moviment a dalt la carena. No es veia res. Com que jo tenia el costum de passar la tarda del dijous a cals germans Martí, vaig començar a rondinar que volia anar-hi. El pare hi accedí després de fer-se pregar una mica, atès que tan sols havia de travessar un carrer.

No feia ni mitja hora que era a aquella casa i estàvem jugant al jardí quan el pare vingué a buscar-me. Explicà als Martí que tractava d'escoltar inútilment alguna ràdio, ja que des del terrat es veia moviment de forces a Vallvidrera. Amb els binocles es distingien colles de soldats i ja no podien trigar a arribar. Fins i tot havia vist passar una tanqueta pel passeig de la Bonanova, que també li havia semblat franquista (per altres observadors era una tanqueta republicana de fabricació russa). Em va cridar molt l'atenció l'alegria amb què els Martí, pares dels meus amics, rebien aquelles notícies, en contrast amb la freda reserva amb què el pare els les donava.

Quan sortíem per tornar a casa nostra —els Raventós vivien al carrer Anglès—, i en anar a acomiadar-nos a la cantonada del carrer Amigant (ara carrer Carrasco i Formiguera) i Dolors Montserdà, segons el nostre costum,

el gran dels nois Martí, l'Enrique, es va posar a cridar "Ya llegan, ya llegan", i arrencà a córrer cap al carrer Major.

Els altres xicots ens posàrem a córrer darrere seu sense que hi valgüessin les advertències del meu pare i dels d'ells perquè ens estiguéssim quiets. Pel carrer Major passava un grup de soldats no pas gaire nombrosos. Duïen uniforme caqui i polaines. Molts d'ells portaven samarres o caçadores; alguns, però no pas tots, boines vermelles. Portaven els fusells penjats a l'esquena i algun el duia a les mans. N'hi havia dos o tres amb fusells-metrallores carregats a l'esquena. Els seguien a certa distància més soldats amb mules que traginaven morters.

Marxaven lentament, sense preses. Passà un sergent amb una petita bandera vermella i groga i alguns dels veïns que havien sortit a badar es posaren a aplaudir. A l'altra banda del carrer hi havia un home, ja gran, que plorava. Mai no he sabut si d'alegria o de tristesa.

Després de rebre un bon regany dels nostres respectius pares per haver-nos escapat, tornarem cap a casa. A la plaça de Sarrià els soldats es reagrupaven per continuar després la marxa dividits en dos grups: un seguí pel carrer Major i l'altre enfilà el passeig de la Bonanova. A la cruïlla del passeig amb el carrer Anglès, s'havia aplegat un grup nombros de persones que aturaven els soldats per preguntar-los qui eren i d'on venien. Arribà un cotxe amb uns oficials, que també va parar uns moments per atendre les preguntes de la gent. El pare i jo, en silenci, vam arribar a casa. La mare ens hi esperava amb la frisança de tenir-nos tots amb ella i saber el que havíem vist. El 26 de gener ens vam ficar al llit molt aviat."

La resistència a les tropes franquistes va pretendre barrar la baixada per la carena de Collserola. Per un costat, destacant un canó a la cruïlla entre el passeig Manuel Girona i l'avinguda de Pedralbes, i un altre canó junt la parròquia de Sant Ot. Els dos canons disparaven contra Sant Pere Màrtir, on hi havia una bateria antiaèria ja evacuada. Abandonada la posició, les operacions eren dirigides pel jove comandament Manuel Tagüeña (1913-1971), de l'Exèrcit Popular de la República, que anava reculant el més ordenadament possible. Les tropes franquistes baixaven en lenta riuada pel mateix passeig de Pedralbes. A mitja altura els van sorprendre un conjunt d'explosions. Els treballadors de la fàbrica de guerra ubicada als Salesians havien dinamitat les naus construïdes per fer-hi armament, fet que va provocar un gran terrabastall. ■

Xerrada "Gentrificació i habitatge a Sarrià". Casa Orlandai, gener de 2018

Recollim bones pràctiques de l'Economia Social i Solidària

BERNAT JULIÀ, RUTH MELLADO

Des de SSG Coopera, fa temps que treballem per fer visibles les pràctiques i projectes que entitats, escoles, empreses i grups de persones del districte estan duent a terme al nostre territori. Ara hem elaborat una nova eina al nostre espai web per tal de recollir-les, visibilitzar-les i difondre-les. Volem explicar i difondre aquelles pràctiques que van més enllà de l'activitat habitual d'aquests col·lectius, i que posen un enfocament especial en allò que pretén desenvolupar

l'Economia Social i Solidària (ESS). Ens referim a projectes i pràctiques que realitzen en el seu dia a dia institucions i entitats, que potser no tenen la forma jurídica que l'ESS pren habitualment però que hi contribueixen amb propostes concretes.

Estem parlant, per exemple, de projectes que treballen contra el malbaratament alimentari, com és el cas del dinar d'aprofitament que va fer l'Esplai Movi el juny passat. En aquest cas concret, el grup de Grans 2 de l'esplai va recollir menjar sobrant directament

del distribuïdor (Mercabarna) i va reutilitzar el menjar per fer un àpat per a més de 30 persones. Aquesta iniciativa, doncs, és ecològica, perquè ajuda a reduir les tones de menjar que cada dia es llençen; econòmicament sostenible, perquè no té cap cost; participativa, perquè es comparteix amb l'entitat i les persones que en formen part; i educativa, perquè implica els infants i joves en el procés.

També volem visibilitzar altres iniciatives semblants com per exemple el treball que es fa a l'Escola Dolors Monserdà on els infants recullen i envasen el menjar sobrant del menjador i s'envia a menjadors socials a través de l'ONG Nutrició Sense Fronteres. En aquest cas, a més la iniciativa té un component d'intercooperació entre entitats amb una finalitat posterior, que és respondre a necessitats socials.

Altres iniciatives com els 'Encants d'Orlanda (que es fa un cop per trimestre) o la planta de compostatge que s'està començant a desenvolupar a Vallvidrera per iniciativa de Can Pujades, així com el projecte d'inserció social que suposa la formació de joves de centres de menors per part de Social Forest, són alguns dels exemples que volem visibilitzar i compartir.

Per tal de recollir totes aquestes pràctiques hem generat un nou espai dins la nostra web i hem elaborat un formulari per tal que les entitats i projectes que vulgueu, pugueu facilitar-nos tota la informació perquè fem públiques les vostres pràctiques. ■

Tot això i molt més ho trobareu a: sarriasantgervasiess.com/bonespractiques/.

Associació o cooperativa?

BERNAT JULIÀ, RUTH MELLADO

Són molts i diversos els projectes que conformen l'Economia Social i Solidària, també en el nostre districte. Les persones molt sovint ens unim col·lectivament per resoldre les nostres necessitats, i creem o participem en entitats, projectes i grups informals per poder respondre aquestes necessitats des del suport mutu i l'autoorganització. Normalment la majoria d'aquests projectes prenen o bé forma d'associació o bé forma de cooperativa. Això és així perquè aquestes dues fórmules jurídiques són les que permeten una millor i major participació i democràcia interna alhora que l'absència d'ànim de lucre en reafirma la funció social i voluntària. Ara bé, també són molts els grups o projectes col·lectius que no tenen forma jurídica i no saben quina és la més idònia per a la seva iniciativa així com associacions que de vegades s'adonen que una cooperativa s'adiu més a les seves necessitats.

En aquest sentit, el passat 17 de gener al Centre Cultural Sant Vicenç de Sarrià vam organitzar conjuntament amb TorreJussana i Coòpolis una formació dirigida a grups i/o projectes col·lectius sense forma jurídica i associacions que es plantegen iniciar un procés de transformació. La formació es va basar en una descripció de les característiques de la fórmula associativa i cooperativa: aspectes jurídics, de participació, organitzatius, laborals i econòmics; així com eines per abordar el trànsit d'associació a cooperativa.

Si esteu pensant a constituir-vos en entitat i encara teniu dubtes sobre com fer-ho, no dubteu a contactar-nos a ess@casaorlandai.cat i us respondrem tots els vostres dubtes i necessitats! ■

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS I COMISSIÓ DE FESTES DEL BARRI DEL FARRÓ

✉ veinsfarro@gmail.com [f](#) /FestesDelFarro [t](#) @barrifarro

SSG COOPERA
Transformem els barris
un projecte de **casaorlandai**

✉ ess@casaorlandai.cat [t](#) @SSG_Coopera www.sarriasantgervasiess.com

germinal
cooperativa de consum
de productes agroecològics

UN ALTRE MODEL [DE CONSUM] ESTÀ EN MARXA

Una trobada a germinal
• El Farró
Sant Hermenegild, 18, botiga 2 (L'Esplai)
08036 Barcelona
T. 93 55 00 112
www.coopgerminal.coop
e-mail: germinal@coopgerminal.coop
Horari: Els trobades els dilluns de 19.30 a 21.30 h

Entrevista

“Els videojocs competitius tenen molts paral·lelismes amb l'esport professional”

LA VISIÓ DE PAU LLAMAS, GAMER DES DE PETIT I FUNDADOR D'AFTERLIFE

Un lloc de trobada per amics. Persones que potser mai s'han vist les cares, perquè sempre han parlat a través d'una pantalla. Així és l'Afterlife, un bar de Sant Gervasi que retransmet competicions de videojocs. La idea sorgia fa sis anys, quan un grup d'amics miraven les finals del món de League of Legends a la pantalla d'una habitació. “Incòmodes a la cadira, prenent cervesa de llauna”, explica el Pau Llamas. Aleshores es van plantejar crear l'Afterlife, un espai per gaudir de l'espectacle dels videojocs.

ELENA BULET (@elenabulet)

Un bar que, en comptes de donar futbol, projecta videojocs...

Els videojocs competitius, els eSports, tenen molts paral·lelismes amb l'esport professional. S'omplen estadis, hi ha equips, jugadors amb molts fans, retransmissions amb comentaristes...

Quines habilitats ha de tenir un bon gamer?

Bàsicament, posar-li ganes i una mica de temps. Si vols arribar a ser professional, sí que hauràs de tenir bons reflexos, una bona comprensió del joc i un bon treball en equip.

Quines sensacions tens quan jugues a un videojoc?

Adrenalina, sensació de voler guanyar. Eufòria quan ganyes o una petita frustració i ràbia quan perds. Com quan jugava a bàsquet.

Els videojocs eliminen els prejudicis de gènere, classe, etc.?

Posen tothom al mateix sac. Aquí hi entra gent de tota mena, de tot arreu i amb diferents gustos. Només tenen en comú els videojocs.

Quins tipus de videojocs hi ha?

N'hi ha molts, semblen gèneres de cinema. Trobes jocs d'estratègia, d'esports, d'acció, de tir... Però cada vegada es mesclen més i sorgeixen nous tipus.

Quin és el videojoc que més ha triomfat?

Com a joc de competició, el League of Legends. Ara bé, des d'aquest any el Fortnite, que està arrasant entre la gent jove.

És un món força masculí...

Però cada vegada hi ha més dones. I se senten com una més. Al bar ho estem veient. Quan vam començar el 2015, al bar hi havia més nois, però ara la cosa està 60-40 %.

La gent estereotipa molt la figura del gamer...

Fa anys sí que se'l considerava el friqui, l'estrany que no sortia de l'habitació, que només parlava amb gent online. Però ara està canviant, ja no se'l mira diferent.

Com és la relació que es crea entre dues persones online?

Una amistat com qualsevol altra. Pels videojocs, s'han creat parelles, amics inseparables i fins i tot matrimonis. També s'han trencat amistats.

Videojoc és ordinador, tele, mòbil...

Els mòbils estan entrant molt fort al món dels videojocs. Tothom té mòbil i temps per jugar-hi una mica. S'està invertint molt en videojocs per a mòbils.

La indústria dels videojocs mou molts diners?

És un món molt gran. Diria que es mouen més diners que en el món de la música o el cinema.

Ja per acabar... Ets de videojocs fantàstics o realistes?

Va per èpoques. Però en general fantàstics.

Quin és el teu videojoc preferit?

Monkey Island. Soc molt de les aventures gràfiques dels anys 90, de quan jo era petit.

Un d'actual?

Ara jugo a la Play 4. El Word of War d'aquest any m'ha agradat molt. El Red Dead Redemption, també.

Què ha de tenir un videojoc?

Que sigui divertit. Que m'ajudi a desconnectar de la meua feina i de la resta de problemes... ■

► Entrevista ampliada al web

La contrapartida d'@elenabulet

Com fas regals?

ELENA BULET (@elenabulet)

Prefereixo comprar a elaborar

No soc una persona especialment imaginativa. Tampoc soc gaire hàbil amb les mans. Per això, em costa fer regals a mà o personalitzats. Però m'agrada regalar.

És un gest bonic i sempre fa il·lusió. Buscar un moment per anar a comprar aquell obsequi especial. Avui dia, trobes de tot a les botigues. Regals per triar i remenar, i idees molt originals. Si saps on buscar, sempre trobaràs quelcom i a bon preu.

Soc d'aquelles que, quan es fan regals en grup, s'encarrega d'anar-los a comprar. D'aquelles que, quan es dona el regal, l'explica i diu que es pot canviar.

En definitiva, que m'encanta. I no és el mateix un regal de Reis que un regal d'aniversari, per exemple. O un regal de comiat o un de noces...

Els regals expressen sentiments i ajuden als qui ens costa dir-ho en paraules. Per què no fer-los? La vida sense regals seria avorrida.

Evitem el consumisme

Si fos per mi, ningú faria regals per compromís.

En primer lloc, per celebrar un fet no necessites que et donin obsequis. És més, la majoria quedaran guardats a l'armari o al prestatge coberts de pols. Sigui perquè els hauràs oblidat o perquè no t'agradaven prou i no vas atrevir-te a canviar-los.

En segon lloc, si et ve de gust fer-li un regal a una persona, per què no l'elabores tu mateix/a? No cal que hi hagi un motiu temporal. Si és un gest que et fa il·lusió, segurament coneixeràs la persona i sabràs què li podria agradar.

Tot el que sigui fet a mà o personalitzat té un valor emocional que mai es podrà comparar a un preu d'objecte comprat.

Ara també està de moda regalar experiències. I poca broma amb això. Una bona estona entre persones estimades és medicina per a l'ànima. ■

Columna jove

El campanar analògic o la campaneta digital

ESPAI MOVI

Ara fa uns mesos, a l'esplai va sorgir una pregunta que, tot i semblar poc rellevant de principi, va acabar necessitant dues assemblees per resoldre's.

La qüestió gira al voltant de la tecnologia i la revista que fem a l'esplai: El Campanar. Resulta que ja feia anys que, tot i els esforços de la comissió que s'encarrega de gestionar i redactar la revista, els infants i joves no acabaven de connectar-hi, i els dies que es repartia sempre acabava sobrant un bon piló d'exemplars no repartits. Aquest resultat era doblement greu, ja que per una banda era un cop a la moral de les persones que havien estat treballant en la revista, que gradualment anaven perdent motivació i perdien la confiança en el projecte que estaven duent a terme; i per altra banda, es gastava una quantitat de paper amb la qual l'esplai no estava còmode desaprofitant.

Després de moltes iteracions de la revista, es va decidir buscar l'origen d'aquesta poca connexió entre la revista i les joves de l'esplai. La paraula clau aquí va ser "connexió", justament.

D'una banda, part de l'assemblea de monitores va deduir que el problema era que les joves no estaven acostumades a consumir l'entreteniment i la informació a través de revistes en format de paper, que era un hàbit que no havien adquirit mai, i que si volíem arribar-hi calia adaptar-se als seus costums i maneres de consumir. Així doncs, la conclusió era obvia: havíem de fer una revista curta, compartible a través de les xarxes socials.

D'altra banda, una fracció de l'assemblea es va oposar a aquesta proposta argumentant que no tenia sentit. Que, justament, si els infants tenien aquests hàbits, no podia ser que nosaltres els reforcèssim. Ja fa anys que les famílies de l'esplai ens demanen que treballem el tema de les xarxes socials i d'ensenyar als infants a aprendre a gestionar-les. Que, justament, la situació és que els joves són absolutament dependents de les xarxes socials per a fer-ho tot. Per a moltes famílies, l'esplai és, sobretot, un espai on les joves interactuen, aprenen i es socialitzen amb les seves companyes sense una pantalla intermediària. Necessitàvem una revista que els estimulés nous hàbits de consum cultural.

Així doncs, la discussió estava servida. En essència, cap de les dues propostes anava errada i els punts a favor i en contra eren clars. Al final, però, la pregunta que com a assemblea vam descobrir que estàvem discutint era: "La tecnologia és bona o dolenta?"

S'ha parlat molt del tòpic i és difícil que, com a assemblea, arribéssim a cap port que no hagués estat ja descobert. Tot i així, la conclusió va ser que, si de debò volíem solucionar el problema, havíem d'acceptar els hàbits de consum dels infants i les joves, i des d'aquells, treballar per a estimular noves formes en l'entorn digital de divertir-se, aprendre i informar-se.

Si voleu descobrir el resultat d'aquesta proposta, podreu trobar la revista penjada a partir de gener a la nostra web i a les xarxes socials, o podeu venir a la Casa Orlandai el dia 12 de gener, on s'exposaran els resultats en persona! ■

Barnasants: FEIXISME MAI MÉS

EL BARNASANTS REIVINDICA EL PODER TRANSFORMADOR DE LA CULTURA I LA CANÇÓ EN LA SEVA 24a EDICIÓ

EL JARDÍ

El festival de referència de la cançó d'autor programa més d'un centenar de concerts a Barcelona, l'Hospitalet, Formentera, l'Alguer, Aragó i el País Valencià. A Sant Gervasi enguany només s'hi faran tres concerts, tots ells a la sala Luz de Gas.

L'Alguer torna a acollir el concert pre-inaugural: serà el 19 de gener amb Giorgio Conte i Joan Isaac amb un repertori d'anada i tornada entre Itàlia i Catalunya. Uruguai és el país convidat a la 24a edició del festival amb la presència de Christian Cary, Diego Kuropatwa, Giselle Graside, Pablo Routin, Luciana Mocchi, Daniel Drexler, Fernando Cabrera i Samantha Navarro.

El cartell d'enguany és un treball de Benjamín Villegas, membre de La Perrera. Estèticament, recorda els cartells artesans de pel·lícules i la propaganda antifeixista; traspua valors democràtics i de denúncia de l'avenç de la dreta extrema i els seus postulats xenofòbs, excloents i antidemocràtics, i crida a exhumar el franquisme de les institucions espanyoles. Ho fa amb símbols que ens transporten a la lluita antifeixista a través de l'expressió cultural: "Per qui toquen les campanes", film que es basa en l'obra homònima de l'escriptor Ernest Hemingway. És potser la referència més clara. ■

CONCERTS A SANT GERVASI, SALA LUZ DE GAS:

divendres 1 de febrer, 21 h

Joan Isaac i Sílvia Comes

divendres 8 de març, 21 h

Enric Hernáez

divendres 22 de març, 21 h

Rusó Sala

Carrer Muntaner, 246

RÀPID MODOLELL

www.cerrajeriamodolell.com

Reparació de calçat | Duplicat de claus | Comandaments de pàrquing

Obertura de portes | Claus Fichet 787, Soler, Sidese

Instal·lació, canvi i reparació de panys

Centre Tècnic SAG Seguridad i DOM | Receptors de Comandaments

Claus i comandaments per cotxes i motos

c Modolell, 57, local 4 Barcelona

DLL 16-20 h, DM-DV 9-13:30 h | 17-20 h DS 10-13:30 h

DILLUNS MATÍ I DIMECRES TARDA TANCAT

Frases fetes

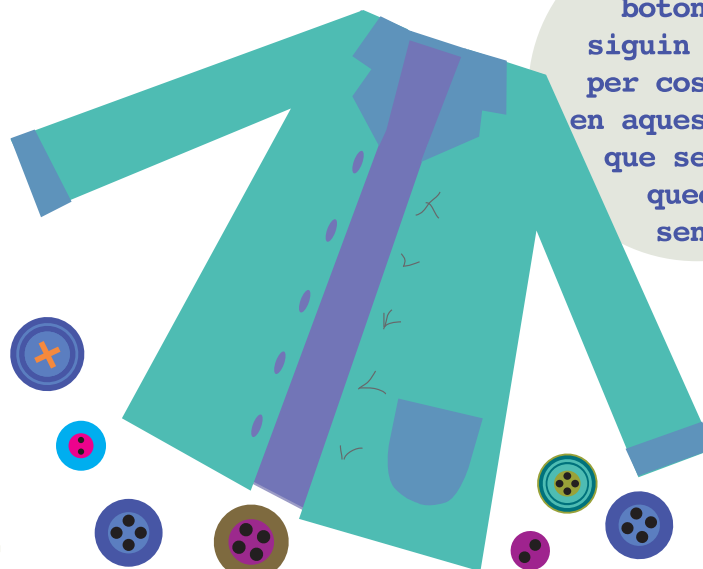
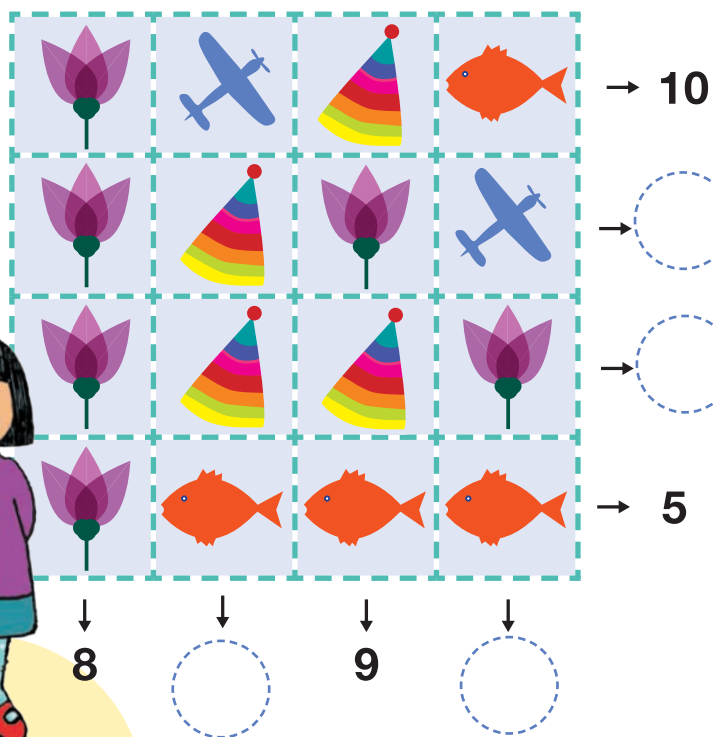
Estirar més el braç que la màniga
Fer mans i mànigues

Relaciona les frases fetes amb les següents definicions:

- a) Esforçar-se molt per aconseguir alguna cosa
- b) Gastar més del que es pot

Ajuda la Mireia a posar els números que falten

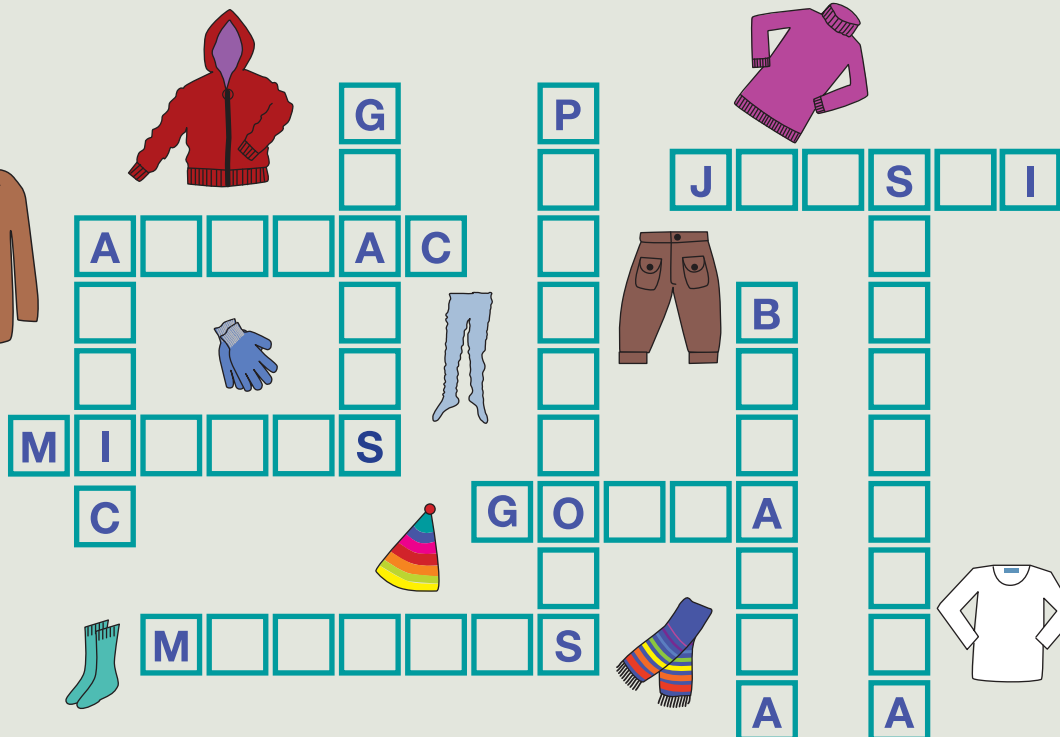
Busca cinc botons que siguin iguals per cosir-los en aquest abric que se n'ha quedat sense

M'ho poso quan fa fred

Ordena les lletres de cada paraula i completa la graella

- ARCONA A _ _ _ _ C
- FUANDAB B _ _ _ _ A
- METGSI M _ _ _ _ S
- SERJEI J _ _ _ _ I
- JOMTINS M _ _ _ _ S
- RABIC A _ _ _ C
- GRAOR G _ _ _ A
- SNATOPLAN P _ _ _ _ _ S
- GANUTS G _ _ _ _ S
- SARREMATA S _ _ _ _ _ A

CUINA DE CONVENT

Els menuts i la cuina d'aprofitament

FRA VALENTÍ SERRA

Degut a l'austeritat a taula viscuda en bona part dels convents de mendicants, especialment els de tradició franciscana, quan hi havia la possibilitat de menjar carn els dies no penitencials, aquesta, solia ser de la més baixa qualitat; és a dir, els menuts del bestiar sacrificat en els escorxadors de les poblacions, o sigui, una cuina d'aprofitament. A la cuina conventual i pairal hi trobem nombrosos plats fets amb els menuts: peu i tripa, pota i morro, ventre i llengua i els peus de porc, que és una menja gelatinosa molt estimada en la nostra tradició i pel que fa a la cua de bou guisada amb vi, i els peus de porc a la brasa acompanyats de romesco és una menja gustosa i excel·lent!

En la tradició culinària de convents i monestirs els dies de carn, no penitencials, era força comú cuinar els menuts de l'aviram, del corder o del bou, especialment l'entranya de bou o de vedella guisada o bé rostida a la graella, que tot i ser molt fibrosa és de gust excel·lent. Fou molt apreciat en els àpats festius

el "cap i pota" de vedella, especialment la llengua de vedella, que és de textura dura i ferma, molt agraciada en vitamines. Pel que fa a la tripa —en castellà, "callos"— se solia cuinar la tripa de vedella, tot i que els convents i monestirs els frares preferien menjar les

dels corders, ja que aquestes són més fines al paladar.

Cada poble té la seva pròpia tradició en preparar aquesta mena de menuts. Són molt famoses la tripa "a la romana", "a la napolitana" i, sobretot, "a la catalana" i "a la madrilenya". A Castella la tripa guisada —és a dir, els "callos"— són de gust força picant, acompanyats de xoriço, i se solen servir acompanyats de cigrons; justament, un dels plats més consistents de la cuina conventual són els cigrons amb botifarra negra, ceba i pinyons.

Dels nombrosos plats d'aquesta cuina d'aprofitament destaquen sobretot les despulles de l'aviram guisades a la cassola que els antics caputxins cuinaven així:

"Una volta netes i ben escaldades les despulles de l'aviram, les has de posar dins d'una cassola amb llard, alls, bolets confitats, farigola i llorer. Tot seguit hi has d'afegir el brou que ja tindràs a punt i també alguns naps sofregits que hagin agafat una mica de color a la paella i ho salpebraràs. Ho deixaràs coure, en trauràs el greix i ho presentaràs al refetor amb mica julivert picat" (APCC, *Receptari*, s. d.) Aquesta recepta, segurament anterior a l'època napoleònica, ja que no esmenta encara les patates, avui ens pot ajudar encara a reeixir en cuinar plats de bon nodriment i molt econòmics i, a la vegada, pot contribuir a instruir-nos en l'art d'aprofitar la resta dels plats sobrers dels menjars anteriors. En aquest sentit, ja en el llunyà any 1745 el religiós franciscà Fra Joan Altamiras va publicar un "nuevo arte de cocina sacado de la experiencia económica" per tal d'instruir els cuiners de les comunitats monàstiques i religioses en un *novell art* de saber aprofitar el màxim les menes, especialment els menuts, la tripa, la ronyonada i el moll de l'os. A l'article vinent us parlaré, si Déu vol, sobre els guisats de carbassa. ■

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA ES ARXIVER DELS CAPUTXINS

Compota de fruita seca amb salsa tahina

MARTA CASTELLS

Ingredients:

- 6 o 7 orellanes rentades i partides per la meitat
- Mitja tassa de panses rentades
- Mitja tassa de poma seca rentada
- Suc de poma, sal, anís estrellat, 2 c.s tahina, musli cruixent o llavors de sèsam negre torrades per decorar

Elaboració:

1. Poseu a estovar els tres primers ingredients amb suc de poma i un polsim de sal durant 2 o 3 h.
2. Coeu la fruita seca junt amb el suc de poma d'haver-los estovat i afegiu-hi mitja tassa més. Afegiu-hi l'anís estrellat i coeu-ho durant 30 o 40 minuts, tapat i a foc baix.
3. A mitja cocció, feu la salsa dissolent la tahina amb una mica de suc de poma de la cocció fins que quedi d'una consistència cremosa.
4. Presenteu la compota banyada amb la salsa i el musli o les llavors.

NOTA: si us heu quedat sense suc de poma de la cocció feu la salsa amb aigua. ■

■ lluís bragulat ■

can lluis des de 1971

xarcuteria - formatges
embotits d'elaboració pròpia
c. Pàdua, 105, 08006 Barcelona
canlluis@movistar.es Tel. 93 212 54 48

Segueix-nos a:
www.facebook.com/canlluis.xarcuteriabragulat
[@canlluisxarcute](https://twitter.com/canlluisxarcute)

La Fundació Uszheimer, al servei de les persones amb demència

EDURNE ITURMENDI

Avui dia no existeix cap medicació que pugui aturar la malaltia. Aquestes malalties no es poden curar, però sí que podem alentir la seva progressió i tenir cura d'una persona que té una demència. Amb aquesta voluntat de donar una resposta al problema sociosanitari que provoca el desmesurat creixement de les malalties neurodegeneratives al nostre país i promovent un tracte digne i una atenció educativa i terapèutica de qualitat, d'acompanyament, neix l'any 2002 la Fundació Uszheimer.

La principal finalitat de l'entitat és la d'ajudar a les persones afectades d'una malaltia d'aquest tipus, i a les seves famílies. Amb aquesta intenció s'obren tres línies d'actuació:

- **Obra social:** Es promou l'atenció educativa i psicoestimulativa a persones que presenten un deteriorament cognitiu i s'acompanya als familiars en la seva tasca de cuidar.
- **Docència i sensibilització:** Es pretén oferir formació i reciclatge específic per a professionals, així com impulsar iniciatives que volen

© Fundació Uszheimer

conscienciar a la societat sobre les malalties del cervell.

• **Investigació:** Es vol afavorir iniciatives que vetllin pel desenvolupament del coneixement científic i que permetin crear amb esperança un futur sense Alzheimer.

Al llarg de tots aquests anys la fundació ha seguit apostant pel manteniment dels seus serveis d'intervenció directa: unitat de diagnòstic, unitat de memòria, centres de dia terapèutics i el servei d'atenció domiciliària especialitzat (SADEN). Ha continuat combinant l'estimulació cognitiva amb l'estimulació a través de les arts, però sempre defensant que la força està en la relació educativa, una interacció que és estimuladora, humanitzadora, empàtica, promotora de benestar i aturadora de l'empobriment psicosocial que comporta aquesta malaltia.

Igualment, ha continuat treballant per a la millora del benestar dels cuidadors a través de l'assessorament i acompanyament familiar i dels grups de suport i ajuda mútua. Ha anat consolidant diferents accions de sensibilització, com la coorganització del Brain Film Fest-Premi Solé Tura, un festival internacional de cine que vol donar a conèixer diferents aspectes relacionats amb el cervell, així com el programa de divulgació sanitària i educativa per barris, "Tenir cura de

la nostra ment". També hem volgut apropar l'Alzheimer a les generacions joves, treballant amb escoles i instituts, a través del projecte intergeneracional d'aprenentatge i servei "Compartint memòries".

Per això, la fundació compta amb un equip de professionals d'intervenció directa amb capacitat universitària i especialitzada, i amb un suport administratiu, també compromès amb el projecte i al servei de les persones afectades i de les seves famílies, situant-les sempre al centre de la seva acció.

El nostre desig és que cap persona que cursa una demència quedi exclosa de rebre una atenció professional i humana de qualitat, per tal que pugui tenir la màxima qualitat de vida possible durant tot el procés de la malaltia. ■

EDURNE ITURMENDI ÉS EDUCADORA SOCIAL

FUNDACIÓ USZHEIMER

CENTRE DE DIA I UNITAT DE MEMÒRIA
PASSATGE FORASTE, 11. 934186565
FUNDACIO@FUNDACIUSZHEIMER.ORG
WWW.FUNDACIUSZHEIMER.ORG

4a Pinzellada d'una velleta

Ja hem llençat el calendari. Hem passat un Nadal més, hem tancat un any més. I moltes vivències bones o dolentes que intentarem guardar en el fons del nostre cor. Quan un és gran, són tants els records... que vessen, que ja no hi caben. De tant en tant, hauríem de saber fer neteja. De cop, recordo la mare que se'n va anar massa jove... I el pare que, potser, se'n va anar massa tard... Els fills que no hi són... La solitud de tanta gent gran... La nostra estimada Catalunya que pateix... Massa punts suspensius que, ens agradi o no, són reals. Hauríem de convertir-los en punts positius, en bons propòsits. Tots sabem en què podem millorar o, com a mínim, intentar-ho. Tanmateix, us desitjo a tots i a totes un nou any ple d'esperança. Això no ens ho pot prendre ningú.

MONTSERRAT CORNET

El plor

M. ÀNGELS GABERNET

Vull parlar-vos del dret que tenim tots a plorar. Una llàgrima és una perla que brolla de l'ànima. I aquesta perla vessada és una tendra petició d'ajuda, comprensió i estima. Per desgràcia, sobretot als nens, se'ls ha forçat a reprimir aquesta manifestació alliberadora. Gràcies a Déu, avui un noi també pot plorar lliurement sense por que, per aquest motiu, ningú l'anomeni "nena".

Plorar és tan natural com riure. Intentar obligar al nen a què reprimeixi les seves llàgrimes és totalment inhumà. Per això, amics meus, si algú de vosaltres té germans i alguna vegada els veu plorar, procureu consolar-los en comptes de dir sentències com: "tu ets un home i plorar és només coses de nenes". Sapigueu que els nois també tenen el seu cor, i tenen el mateix dret que les noies a plorar quan els vingui de gust. ■

© José Carlos Rodrigo Breto

BUFETS JURÍDICS

SLAM BRIDGE

Ronda General Mitre, 126
Teléfono Club: 93 269 5578
Web: www.clubslambridge.com
Email: bridgenouslam@gmail.com

REFORMES, SERVEIS PER LA LLAR

RESTAURACIÓ

FARMÀCIA CABANAS
muntaner 476 - Bcn
www.facebook.com/FarmaciaCabanas
93 201 03 89

Bufete Vall-Lamora

www.valllamora.com
c. La Torre, 28, local 1
08006 Barcelona
Tel. 93.435.32.77

FOTOGRAFIA IMATGE I SO

Ferreteria Mandri

Carrer Mandri, 28-30
08022 Barcelona
Telf. 934 176 763
Whatsapp 620 823 111
info@ferreteriamandri.com
www.ferreteriamandri.com

Cuina d'avui, cuina de sempre

LA FONDA DE SANT GERVASI

Sant Màrius, 22 - 08022 Barcelona
T. 93 211 52 40 - fondasantgervasi.cat

INSTITUT AUDITIU

salesa

El meu centre auditiu de confiança

Ronda General Mitre, 134
Tel. 935 507 920
www.salesa.es

c. Borrell i Soler 8, Pedralbes
Tel.: +34 93 119 02 97
Mov.: +34 692 208 354
info@koperus.com
www.koperus.com

VIDEO · CINEMA · AUDIO · MULTIMEDIA
8 mm · VHS · Betamax · Diapositives

93 200 54 00
Santaló 133 08021 BCN info@videolab.es
www.videolab.es

JARCLOS GARDEN CENTER

c/Collserola, 22-24
93 418 32 06

c/Escoles Pies, 67
93 212 45 96

www.JARCLOS.com

PUBLICITAT:
info@diarieljardi.cat
654 04 44 10

CLÍNICA DENTAL
Dra. Maria De Almeida Eliseu

C. Laforja 15, local 9
08006 Barcelona
T. 934 995 122 M. 676 437 333

ESPORTS I OCI

PERRUQUERIA

CERRAJERÍA MODOLELL

www.cerrajeriamodolell.com
Carrer de Modolell 57, Bcn Local 4

SALUT

OIE! CLÍNICA DENTAL

URIBE ECHEVARRÍA
93 114 66 89
• IMPLANTOLOGÍA • ORTODONCIA
• CARILLAS • ESTÉTICA LABIAL
• PRÓTESIS FIJA • FISIOTERAPIA ATM

C/ Sant Gervasi de Cassoles 49, 08022 Barcelona
www.oiedental.net

can caralleu

més que fitness!

C/Esports, 2-8
08017 Barcelona
www.cancaralleu.cat

AXICIA Hair Perruquers

c/ Arimon 12 08022 BCN
680727330
www.axiciahair.com

PUBLICITAT:
info@diarieljardi.cat
654 04 44 10

CLÍNICA SAGRADA FAMÍLIA

www.csf.com.es
c/ Torras i Pujalt, 1
08022 Barcelona
Tel: (+34) 93 212 23 00
URGENCIAS 24h

Unidad del Dolor

Clínica Sagrada Familia

C/ Torras i Pujalt, 11-29
Consultorios CSF, Planta 2,
Despacho 2
Tel. 93566 1257

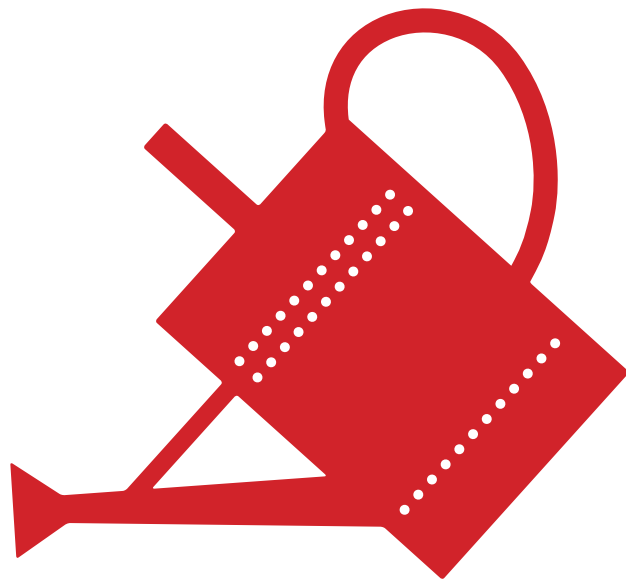
unidaddeldolor@consultoriscsf.com
www.unidaddolor-csf.com
www.clinicasagradafamilia.com

Anuncia't al directori per menys d'1€ al dia!

Directori de comerç
del districte Sarrià-Sant Gervasi

www.diarieljardi.cat/directori-empreses

Fes-te'n subscriptor/a!

Rep *El Jardí* a casa per 50 € l'any

Envia un correu a: infoeljardi@gmail.com

Consulta: www.diarieljardi.cat

   @diarieljardi

El Jardí

PREMSA LOCAL

La Bonanova, Monterols, Galvany, Turó Parc, el Farró, el Putxet,
Sarrià, les Tres Torres, Pedralbes, Vallvidrera, les Planes i el Tibidabo